

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 544. CENA 75,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

NEOČEKIVANI UBICA

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,90 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ DOK HOLIDEJ ★

544

Frenk Larami

NEOČEKIVANI UBICA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 544

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

M.A.P.

Naslov originala

Frank Laramy

THE UNEXPECTED KILLER

Štampa: 25. IX 2019.

Tržište: 04. X 2019.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Mатице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: M.A.P.

Naslov originala: Frank Laramy – THE UNEXPECTED KILLER

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Šuškanje zelenih novčanica podsetilo je Doka Holideja na prijatno šuštanje suvog lišća na tihom vetru. Po ko zna koji put toga dana njegov pogled se zadržao na gomili metalnog i papirnog novca na sredini stola. Ulog je ovoga puta bio veliki, verovatno najveći u partiji koja je trajala još od podne. Nasuprot tome, svežnjevi novčanica ispred dvojice njegovih protivnika bili su veoma tanki, što je bio znak da će se partija uskoro završiti. Jedan od njih, proćelavi brkajlija buljavih očiju i okruglastog, mesnatog lica, bio je trgovac iz Montane koji je došao u Fort Benton da otvori poslovnicu. Nervozan i uspaničen, hteo je sve da ubrza. Iako je od prvog deljenja samo gubio, ovoga puta je spustio ruke sa kartama na sto i agresivno dobacio – Pot!

Holidej je pogledao.

– U potu je skoro pet stotina dolara... A ja ne volim da primam priznanice, mister.

– Imam dovoljno novaca – izustio je trgovac prkosno i iz džepa izvadio po-deblji novčanik.

– Bez mene – dobacio je drugi i spustio karte. – Ulog je suviše veliki.

Dok je ponovo odmerio trgovca osećajući kako mu se telom razliva dobro poznati osećaj uživanja. To je bilo ne-

što posebno: veliki ulog, veliki rizik i ono privlačno osećanje nadmoći nad protivnikom. To osećanje je voleo, ono ga je gicalo kao pogled lepe, željene žene i kao opasna tačka na trapezu u isto vreme. Bilo je to prefinjeno odmeravanje moći, živaca i pronicljivsti.

– Platio – rekao je Dok posle kratkog vremena i otkrio kare dama.

Debeli brkajlija se izbuljio i besno bacio karte.

– Dođavola! – ljutito je opsovao, a onda malo „spustio” ton. – Izgleda mi da su vam dame vrlo naklonjene, mister.

Naravno, aluzija je bila sasvim jasna i Dok se jedva primetno osmehnuo. Znao je da trgovac cilja na Helen Emeri, mladu i lepu udovicu koja nije skrivala naklonost prema poznatom revolverašu, kockaru i pustolovu. Sam Holidej time je na sebe navukao neprijateljstvo šerifovog pomoćnika Mičela Šeridana. Doduše, on je to dobro skrivao pazeći da pred ljudima ne otkrije svoju mržnju. No, iskusnom Doku sve je bilo jasno iz pogleda tog energičnog čoveka, pogleda i izraza lica koji su govorili da će on, Mičel Šeridan, iskoristiti prvu priliku da ga ukloni sa puta. Ipak, to saznanje nije

mu smetalo da uživa u onome što mu je život pružio.

Onda se prenuo iz razmišljanja, ozbiljno pogledao protivnika i odbrusio. – Vi kao da ciljate na nešto određeno, mister?

Buljavko se trgao. Iako je znao da u gradovima na granici neodmerena reč može biti „dobar” razlog za nevolju, gubitak je bio suviše veliki da bi mogao da se obuzda. Ipak se trgao na vreme.

– Ma ne, samo konstatujem da vi rušite sva pravila. Obično onaj ko ima sreće u kartama, nema u ljubavi. Vi imate i jedno i drugo.

Holidej je lagano povukao dobitak sa sredine stola i počeo da slaže novčanice. Pogled mu je pao na otvorene karte i zadržao sa na dami karo... Odjednom, kao u nekoj čaroliji, učinilo mu se da između lika dame karo i Helen Emeri postoji neverovatna sličnost. Misli su mu odletele i on se u sećanju vratio na sastanak koji se između njega i Helen odigrao dan ranije.

Ležali su ispod jednog niskog bora i slušali rezak šum čupkanja trave koji je dopirao sa mesta gde su se nalazili vezani konji. Helen je ležala sa jednom rukom zabačenom iznad glave dok je drugom pridržavala otkopčanu bluzu ispod koje su se ravnomerno dizale i spuštale dve jedre bele okrugline ukrašene ružičastim vrhovima. Znao je da ne spava i naslućivao o čemu razmišlja. On sam je još bio pod utiskom

onoga što je kratko vreme pre toga doživeo. I dok je tako ležao zagledan u njeno lice i kosu, činilo mu se da još uvek oseća njene poljupce i vatrena milovanja. Helen je ležala mirna i pitoma kao jastučasti beli oblačić na plavom nebu, dok je samo nepunih pola sata pre toga u njoj besneo uragan strasti koji je nosio i rušio sve pred sobom. Pri pomisli na te trenutke Dok je osetio zadovoljstvo slično onome koje oseća čovek u trenutku nekog važnog životnog otkrića. Pomislio je da se tako kao on verovatno oseća čovek koji je iznenada pronašao izgubljeni deo neke umetničke tvorevine za koju je smatrao da je nepovratno nestala. Ko zna, možda mu se na taj način, odnosno kroz intimnu sreću život nadoknađuje bezbrojne nevolje i opasne situacije koje su ga tako često pratile. Ili je pak sve predstavljalo onu sudbinsku ravnotežu koja omogućava da svaki živi stvor na ovome svetu dođe do svog delića sreće.

Što se njega tiče, „parče sreće” u kojoj je uživao bio je dovoljno veliko i vredno da ga u gradu zadrži dva meseca. I što je najvažnije, izgledalo je da će to još potrajati. Helen ga je volela, bolje reći, pružala mu je sve što žena može da pruži voljenom čoveku. Osim toga, bila je mlada, lepa, bogata i... njegova. Za trenutak je podigao glavu i pogledao u jasno plavo nebo nad sobom. Sudbina je zaista čudna, zaključio je pomislivši kako su se životne kockice sklopile, odnosno, kako je bilo suđeno

da posle starijeg brata koji je već stradao, pogine i mlađi sin bogatog rančera, Adam Emeri. I sada, četiri godine posle toga, on je uživao u ljubavi koju mu je pružala voljena žena, udovica mladog Emerija. Pošto Adam i Helen nisu imali dece jedina uteha Rendala Emerija bio je unuk Bili, dečak njegovog starijeg sina. Iako nikada nije nije zaboravla svoga muža, Helen je naučila da živi bez njega potrudivši se da sebi stvori drugi, novi život. Adam je otišao, ali je došao Dok Holidej. Vreme je učinilo svoje i ružne uspomene su se lagano izgubile.

Helen je uzdahnula i otvorila oči.

Dok je voleo da posmatra njene oči, tamnozelene kao duboko planinsko jezero, lepe, sjajne i nekako setne. Mada mu ona to nikada nije rekla, Holidej je naslućivao da nije volela pokojnog Adama, bolje reći, nije to bila ljubav kakvu je ona u početku zamišljala. Sada joj je bilo jasno da je život sa njim bio isto toliko prazan kao i život posle njega. Možda je za nju susret sa Dokom bilo otkrovenje kome se radovala, ali zbog koga je u isto vreme i patila. Beskrajna sreća koju joj je pružio otkrila joj je prazninu njenog dotadašnjeg života.

Holidej se nadneo nad nju i poljubio je. Ona mu je uzvratila poljubac i ozbiljno ga pogledala.

– Znaš li o čemu sam sada razmišljala?

– Ne, još nisam dorastao rešavanju tako krupne zagonetke.

– Naprotiv, mislim da si u tome vrlo vešt. Kako bi se inače moglo objasniti da uvek dobijaš na kartama?

– Možda je to zato što u nečemu drugom nemam sreće – odvratio je Dok sa osmehom. – Uostalom, to čitanje misli u igri je nešto sasvim drugo. U poređenju sa vama, ženama, muškarcima su prave otvorene knjige.

– Zar i ti? Zbog čega ja onda ne znam da li me voliš?

On podiže pogled ka nebu.

– I ti bi sada htela da te ja u to ubedim?

– Da, jer sam maločas sanjala da sam sa tobom negde daleko...

– Helen, moram ti reći da nikako nije mudro razmišljati o budućnosti sa mnom... Za sada su to još samo nedostižne sanjarije. Ali, pustimo to. Već više puta sam ti rekao da sam ja pustolov, lutalica... neko bi rekao prava skitnica. Dobro, pustimo to. Vreme je da krenemo. Ti se vrati na ranč.

– A ti? – dobaci mlada žena neraspoloženo.

– Ja ću odjahati do onih brežuljaka, lepotice. Hoću da posetim Kodija Verdena čija farma se nalazi sa one strane. Mislim da ću se prilično kasno vratiti u grad. U svakom slučaju, videćemo se sutra.

Helen je bez reči ustala i pošla ka mestu gde su pasli konji. Dok ju je pratio bez reči, pomogao joj da odveže uzde i uzjaše. Našavši se u sedlu, mlada žena mu je poslala poljubac i poterala konja ka zapadu.

Čim se ona udaljila, uzjahao je svoga ždrepcu i odjahao ka brežuljcima. Se-deći u sedlu nije ni primetio da mu na usnama lebdi osmeh.

Trgao ga je nečiji glas.

– Hej, šta vam je? Smeškate se kao da pred sobom vidite dobru vilu!

Podigao je glavu i sreo se sa pogledom buljavih trgovčevih očiju.

– Da, mada me vile ne interesuju pošto su više naklonjene vama, mister. Delite! Hajde, malo brže, dosadilo mi je da čekam dok sanjarite – dodao je debeljko nešto smirenije.

Dok je pokupio karte i dobro ih promešao. U trenutku kada je počeo da ih deli, dalje, niz ulicu, u pravcu zatvora, odjeknulo je nekoliko pucnjeva kao slivenih u jedan. Obračun! Samo u obračunu pucnji mogu doći tako brzo jedan za drugim, pomislio je i mirno nastavio da deli. Pucnjava ga se nije ticala jer je tu bio šerif Ostin Džilet. Neka on brine o redu i miru. Sa osećanjem olakšanja što nije jedan od učesnika obračuna, Holidej je nastavio. Još nekoliko deljenja i partija će biti završena. Eventualni revanš može doći u obzir tek sutra, a dotle...

Holidej se osmehnuo. Uživaće u dobrom brendiju i milovanjima Helen Emeri.

II

Za šerifa Ostina Džileta najteže doba dana bilo je negde do sredine popodneva. Bio je to period kada su sunčevi zraci padali na glavnu ulicu pod ne-

povoljnim uglom zaslepljujući mu oči već umorne od posmatranja svega i svačega. Tada bi, trom od vrućine, morao da napusti svoju stolicu za ljuljanje na tremu ispred svoje kancelarije i potraži bolje mesto sa kojeg bi motrio one koji dolaze u grad. To je, dalje, značilo da mora da ode do gradskog obora za stoku i da otuda motri naočigled većeg broja građana koji su ga zbog toga smatrali previše revnosnim. No, sa tog mesta imao je pregled puteva koji su vodili iz pustare i kojima su mogli doći ljudi čija lica je svakodnevno proučavao na poternicama dobijenim iz glavnog grada pokrajine. Bio je precizan i odgovoran, uvek spreman na najgore i to je, verovatno, bio razlog što je već dugo godina obavljao šerifsku dužnost i doživeo četrdeset i petu.

Tačno oko tri sata popodne natukao je šešir na čelo, proverio pištolj u opasaču i lagano krenuo pored saluna, hotela, gradske štale, a zatim dalje sve do baraka na ivici grada. Sve je bilo mirno i tiho.

Suv, topao vetar pirkao je oko oronulih, praznih obora za stoku čije postojanje je govorilo da je grad znao i za bolje dane. Džilet se naslonio na jednu gredu i vrhom iznošene čizme počeo da pravi šare u prašini. Prebiraio je po glavi listu imena sa poternica koje je tog meseca primio. Ako bi neki od njih došli ovamo...

Skoro jedan sat proveravao je od sunca ispucale puteve i umiren što ne

vidi nikoga, počeo da zapada u dremež. Građani su prolazili, ljubazno ga pozdravljali, neki čak skidali šešire odajući mu time poštovanje, a onda nastavljali dalje želeći da se što pre sklone od sunca.

Onda je sve ponovo utihnulo; šerif je još jače natuknuo šešir na čelo i zadubio se u misli.

Razmišljao je o svom zameniku Mičelu Šeridanu, poslušnom, pouzdanom i vrednom mladom čoveku koji je u tom trenutku ispitivao slučaj neke sitne krađe u okolini. Kratko je uzdahnuo i zaključio da je došlo vreme da Šeridan počne pažljivije da razgleda poternice i preuzima deo „bdenja” nad dolascima nepoznatih ljudi. Tako će i on na odgovarajući način biti pripremljen za sve što ga čeka.

Odjednom se trgao osetivši da ga je „poklopila” nečija izdužena senka. Pustivši gredu za koju se pridržavao, okrenuo se na petama, ljut na sebe što se oseća iznenađeno. Hitro je podigao pogled i ugledao iscrpljeno lice čoveka na konju i u njemu odmah prepoznao revolveraša Broka Tinslija.

– Da li je ovo Fort Benton? – zapitao je Tinsli.

Džilet je i dalje bio na oprezu. Za Brokom nije postojala poternica, bar ne u tom smislu da mu je glava bila učenjena novčanom nagradom. Ali, iz izveštaja koje je primao Džilet je znao da je u pitanju čovek koji stvara neprilike, da je poznati revolveraš koji je mnoge poslao na onaj svet. Narav-

no, takva reputacija čoveka koji se pojavio pred njim naterala ga je da bude podozriv. Jednom rečju, Tinsli je bio opasan i nepoželjan.

– Tačno, ovo je Fort Benton, Tinsli – odvratio je šerif hladno. – Nema drugog grada na sedamdeset milja unaokolo.

Tinsli je osmotrio grad, ali se po izrazu njegovog lica nije moglo naslutiti šta o njemu misli. Crveno obrubljenih očiju i prerano oronulog lica naboranog umorom, on je pokretom ruke očistio prašinu sa ogrtača i odvratio jedva mičući usnama – Tražim posao, šerife – rekao je kratko. – Ne tražim neprilike, ako vas to brine.

– Kakav posao, Tinsli?

– Posao kauboja na nekom malom ranču. Negde gde me niko ne poznaje i gde za mene nisu čuli.

Džilet se setno osmehnu,

– Uzalud, Tinsli. Čim ujašeš u neki grad, odmah te prepoznaju. Evo, i sa mnom je isti slučaj.

– Da, razumem. Pa vaš posao je da prepoznajete ljude moje vrste, zar ne, šerife? – upitao je obazrivo.

Džilet se na trenutak osmehnuo. Nije verovao da bi njegov zamenik prepoznao Broka. Možda bi to tako bilo i sa ostalim ljudima u gradu. Ali, ime bi odmah oživelo sećanja i govorkanja. Za manje od jednog sata glas o njegovom dolasku proneo bi se po gradu. Džilet je to znao kao što je da sigurnišću znao činjenicu da bi nevolje došle veoma brzo. A on ih nije želeo.

– Pa, verovatno si u pravu što se tiče toga, Tinsli. Možda te neko ne bi ni odmah prepoznao ovako kao ja. U vreme...

– Rekao sam vam da ne tražim neprilike, šerife – ponovio je Tinsli prekidajući ga. – Verujte da ne želim probleme. Ne, više ne... Sit sam svega toga.

– Ne sumnjam u to.

– Želite li da čujete moju istoriju?

Džilet je slegnuo ramenima dok se topao vetar poigravao pramenovima njegove prosede kose.

– Moja istorija priča o čoveku čija je žena napastvovana i ubijena i koji je pošao da se osveti dvojici počinilaca tog strašnog dela. Slučajno se desilo da su ta dvojica bili poznati revolveraši i kada sam ih ubio, odmah sam bio žigosan kao čovek brz na revolveru. Pet godina sam krstario Divljim zapadom i pet godina su za mnom jurcala nedorasla štenad terajući me da se borim za život – kazao je Brok Tinsli i umornim pogledom obuhvatio grad. Fort Benton je izgledao dremljivo i pospano i činilo mu se da bi mu sasvim odgovarao.

Ostin Džilet je slegnuo ramenima, ali nije rekao ništa.

– Ne mogu dalje, šerife – nastavio je Tinsli. – Došao sam do kraja. Moj konj je toliko iscrpljen da više ne može preći ni milju. Sve što ima je ovo što vidite na meni.

Šerif je ozbiljno odmerio mršavog, umornog revolveraša. Odjednom se

sažalio na njega i, što je veoma čudno, poverovao je da govori istinu. Zatim je zapazio revolvere teškog kalibra u futrolama sa širokim opasačem i nepoverenje prema Broku Tinsliju se ponovo vratilo.

– A šta ćemo sa tim? – rekao je i pokazao na revolvere.

Li je laganim pokretom otkopčao opasač i predao ga čuvaru zakona.

– Završio sam sa njima. Novac koji za njih dobijem dobro će mi doći za početak novog života.

Džilet je prihvatio revolvere i pažljivo ih osmotrio. Puškar Remi Forsajt rado će ih kupiti mada ih, po svom starom običaju, neće platiti onoliko koliko oni vrede. Neko vreme je ćutao, a onda zažmirio i progundao – Hoćeš li se skrasiti, kloniti se kavge, svih neprilika u gradu i gledati samo svoja posla, Tinsli?

– Učiniću sve što tražite, šerife Džilete – odvratio je Tinsli odlučno.

Ovaj podiže glavu ponovo postavši sumnjičav.

– Ti me, dakle, znaš?

– Čuo sam za vas i za ovaj grad, šerife. Takvo pogodno i tiho mesto sam tražio, mesto u kome čovek može da se smiri i da se više ne čuje za njega. Možda je to i moje poslednje odredište. Zato budite sigurni da neću ništa zabrljati.

– To bi ti bilo bolje – odvratio je Džilet dobacivši revolverašu njegov opasač. – Zustavi se kod puškara i uzmi za ovo oružje ono što ti ponudi. Posle

toga popi neko piće u salunu i čekaj. Naravno, nikome ne govori ko si. Raspitaću se da li u okolini ima nekog posla za tebe i poslaću te iz grada u roku od dvadeset četiri časa – dodao je još jednom žmirnuvši. – Ako me budeš prevario, Tinsli, otići ćeš tamo gde su otišli i drugi tvoji prethodnici. Da li si me razumeo?

– Razumeo sam, šerife – odvrati revolveraš, kratko klimnu glavom i poteravši konja pored Džileta, zagleda se u utihnuo grad čije su izdužene senke ispunjavale glavnu ulicu.

– Hvala vam, šerife – dobacio je preko ramena.

Ovaj nije odgovorio; naslonio se na drvenu ogradu i prošao rukom kroz kosu. Nije znao da li je postupio dobro ili ne, ali bio je ubeđen da je zahvaljujući svojoj dugogodišnjoj karijeri naučio da procenjuje ljude. Što se Tinslija tiče, on mu se zaista činio kao čovek na kraju snaga. Naravno, iskreno se nadao da se nije prevario.

Sunce je zašlo za horizont i počele su da se pale svetiljke. Ostin Džilet je napustio svoje osmatračko mesto i hodajući glavnom ulicom lagano krenuo ka centru. Pogledavši u prolazu kroz leptir vrata saluna, spazio je Broka Tinslija koji je mirno sedeo za stolom. Nastavio je dalje ka puškarevoj radnji gde je zatekao Remija Forsajta kako krpom glanca revolvere Broka Tinslija. Puškar je delovao veoma zadovoljno, svaki čas zastaj-

kujući i gladeći crvenkaste drške od višnjevog drveta.

– I šta je kazao? – upita Džilet još sa vrata.

Forsajt podiže pogled i zatrepta.

– Ko?

– Onaj ko je te revolvere prodao.

– Nije bio mnogo govorljiv.

– Da li su revolveri dobri?

Remi Forsajt slegnu ramenima.

– Jedno je sigurno, ne bih se usudio da ih prodam nekom nespretnjakoviću, Ostine. Taj bi verovatno sam sebi prosvirao kuršum kroz noge.

Džilet nabra obrve. Priželjkivao je da on sam može da kupi te revolvere i ostavi ih da izvesno vreme miruju u fijoci njegovog stola. U jednom trenutku je požalio što je uopšte došao kod Forsajta. Puškar će verovatno biti preterano znatiželjan i zaključiće nešto što neće odgovarati ni njemu ni Broku Tinsliju. I zaista, Forsajt je spustio revolvere na tezgu, a onda zažmirio i prišao vratima.

– Ko je bio taj čovek, Ostine?

– Ne znam. Neki skitnica.

– Aha... Video sam da si razgovarao sa njim kod obora za stoku. Po načinu kako si ga zadržao i kako si mu se posle obratio pomislio sam da... da ga poznaješ.

Džilet se napravi da ga nije čuo.

– Nije hteo da mi kaže kako se zove – dobaci puškar posmatrajući šerifa ispod oka.

– Može biti da nema ime – promrmljao je čuvar zakona pokušavajući da razgovor okrene na šalu.

– Zar ga ti nisi pitao kako se zove, Ostine? – zapitao je Forsajt praveći se da je iznenađen. – Nisi se zainteresovao za ime nepoznatog čoveka koji tek što je prispeo u grad, a nosi ovakve revolvere?

Džilet je isprekidano uzdahnuo.

– Čuj, Forsajte, kupio si revolvere od nekog nepoznatog došljaka i šta sada ima toliko da se raspituješ? To se i ranije događalo, zar ne?

– Naravno, to se događalo i događa vrlo često.

– Onda pusti tu priču i nemoj da me gnjaviš – dobaci ovaj pretećim tonom. – Ti prodaj revolvere kada se za to ukaže prilika i to je najvažnije. Dakle, i zaboravi na njih kao da nisu postojali.

Preteći ton Džiletovog glasa naterao je Forsajta da odjednom promeni ton.

– Naravno, Ostine. Dodavola, nemoj da se žestiš zbog moje radoznalosti. Možda je ova vrućina uticala i na tvoje živce.

– Da, možda je sve posledica vrućine – promrmljao je šerif, bez pozdrava se okrenuo i uputio pravo prema zgradi zatvora.

Čim se Ostin Džilet dovoljno udaljio, Remi Forsajt je zatvorio trgovinu i požurio do saluna. Videvši Broka Tinslija samog, uzeo je dve čaše pića i odneo ih za njegov sto. Iako ga niko

nije pozvao seo je na stolicu naspram revolveraša i ćutke mu gurnuo piće.

– Sada mi je palo na pamet da mi niste rekli svoje ime, stranče – dobacio je obazrivo.

– Ne, nisam – odvratio je Tinsli ozbiljno i zagledao se u neku zamišljenu tačku.

Shvativši da je dalja priča sa neobičnim strancem nemoguća, Forsajt je ispio piće, oklevajući ustao i lagano se vratio u svoju prodavnicu oružja. Malo je preuredio izlog i za Tinslijeve revolvere napravio posebno mesto znajući da će ih tu svako zapaziti. Zatim je pored revolvera stavio komadić papira na kome je pisalo da će se oružje u subotu ujutru prodati na javnoj licitaciji. Naime, kao iskusni trgovac pretpostavljao je da će do tada došljakovo ime biti poznato i da će ono njegovoj robi dati dodatnu cenu.

Završivši s tim, odahnuo je i izašao napolje. Dok je zaključavao vrata začuo je iza sebe šum nečijih koraka. Hitro se okrenuvši, našao se pred visokim nepoznatim čovekom rošavog lica koji ga je sa interesovanjem odmeravao.

– Čiji su to revolveri koje ćete izložiti na javnoj prodaji, mister? – zapitao je vrlo prijatan glas.

Istoga trenutka Remi se zabrinuo. Mada mu se učtivo obratio, nepoznati je na njega ostavio utisak nečega neobjašnjivo neprijatnog. Onda ga je malo bolje pogledao i osetio kako mu niz leđa klize trnci.

Došljak je na sebi imao dugački crni sako, besprekorno čistu belu košulju, uzanu crnu mašnu i uglancane čizme. Jednom rečju, izgledao je veoma pristojno, ali je nešto u njemu nosilo dah smrti. Stranac ga je pogledao, zbacio kraj svog dugačkog sakoa i otkrio širok pojas sa dva revolvera crnih drški u futrolama.

– Ja... ovaj, zaista ne znam, mister...
– odvratio je progutavši pljuvačku.

Nepoznati je koraknuo nared i prinudio Forsajta da uzmakne do zida.

– Kako ćete nešto prodati kada ne znate kolika mu je vrednost, mister?
– upitao je gotovo ne mičući usnama.
– Hajde, mućnite malo glavom.

Remi je uplašeno pogledao prema salunu dok su ga tamne, nepoznate oči pomno pratile.

– Taj čovek je dojahao pre jedan sat
– počeo je puškar nervozno. – Šerif ga je dočekao i saslušao, a posle toga je došao ovamo i prodao mi svoje revolvere. Hm... moram da priznam da godinama nisam video takve...

– Da, da, izvanredno su uglačani i održavani – zapazio je stranac.

Forsajt je klimnuo glavom u želji da ga odobrovolji.

– Upravo sam ih očistio – odvratio je, ponovo odmerio došljaka osećajući kako ga obuzima novi talas jeze. – Pa, ako ga je šerif Džilet pustio u grad, taj čovek mora biti...

– Ostin Džilet? – upitao je stranac.

– Tačno, Tejbere – začuo se nečiji odlučan glas.

Rošavi je hladno odmerio šerifa, a onda klimnuo glavom.

– Dobar dan, Džilete.

– Čisti se iz mog grada, Tejbere. Odmah. Kreni pre nego što ti se sedlo ohladi.

Čovek u crnom je odmahnuo glavom i osmehnuo se krajičkom usana.

– Na tragu sam jednom čoveku, a vi znate kakav sam kada sam na tom poslu, šerife.

– Ne dajem ni cent na te prazne priče i jasno ti kažem da se čistiš! – odbrusio je Džilet dok mu je ruka kliznula prema dršci revolvera.

Forsajt je to opazio, ali je isto tako video da se Tejber nije ni pomerio. Stajao je nepomično sve dok šerif nije izvukao kolt iz futrole i počeo da ga usmerava prena njemu. Sve je to trajalo kao treptaj oka. Zatim se Tejberova desna ruka munjevito ispružila, puškar je začuo kratak Džiletov krik i dva revolvera su grmnula; pucanj jednog zatresao je ulicu delić sekunde pre onog drugog i šerif je pao licem okrenutim ka zemlji.

Tejber mu je prišao i okrenuo ga vrhom čizme na leđa kako bi proverio da li je mrtav. Zatim je zgrabio Forsajta za rame kao da je hteo da ga spreči da pobjegne. Drhteći kao prut, ovaj je počeo micati usnama ali nije uspeo da sastavi nijednu reč.

– Video si kada je prvi potegao oružje, mister – dobacio je revolveraš.

Forsajt uzdrhta, a pred očima mu se smrači. Želeo je da pobjegne i izbegne

odgovor, ali su ga došljakove crne oči držale prikovanog za mesto. Klimnuo je glavom nekoliko puta kao da je želeo da uveri Tejbera da će biti onako kako je rekao.

– U redu... – dobaci revolveraš mrmļajući – ako neko bude pitao, dobro se seti ovog trenutka. Zapamti da ti od toga zavisi život. A sada mi daj one revolvere pa ćemo bivšem vlasniku tog oružja učiniti prijateljsku posetu.

Forsajt je žurno zaključao ulazna vrata, dograbio revolvere iz izloga i bez reči ih dao Tejberu.

Uzevši revolver, on je rekao – Sada idemo. Ti ćeš zastati kod ulaznih vrata i pokazati tog čoveka. A onda mi se gubi sa očiju!

Nekoliko ljudi je izašlo na ulicu, ali se niko nije usudio da vidi ko je i zbog čega pucao. Tejber je poterao Forsajta ispred sebe sve dok nisu stigli do trema. Prišavši vratima saluna, revolveraš je pažljivo provirio unutra.

– Brok Tinsli – rekao je odmah. – To je zaista Brok Tinsli – dodao je tiho.

Forsajt je zinuo. Tinslijevo ime mu je bilo dobro poznato, ali pri susretu ga nije poznao. No, nije stigao bilo šta da kaže ili uradi jer je Tejber već ušao unutra i stavio revolvere na šank. Zatim je izvadio nešto sitnine i poručio viski. Krčmar Dajs Halet ga je pažljivo odmerio, ali suočen sa oštrim pogledom nepoznatog gosta samo je klimnuo glavom i udaljio se bez reči.

Tejber je uzeo piće, a zatim se okrenuo i pogledao Tinslija. Spazivši ga,

ovaj je bučno odgurnuo stolicu i lagano ustao. Očigledno da je poznavao došljaka i naslućivao šta se sprema.

Nekoliko trenutaka su se ćutke posmatrali, a onda je Tejber dobacio – Prilično sam se namučio da te pronadem, Tinsli.

– To sam i hteo. Želeo sam da me niko ne nađe.

– Prošao sam kroz šest gradova raspitujući se za tebe – nastavio je Tejber sa osmehom. – I tek u sedmom naišao sam na jednog štalskog momka koji te se setio. Činilo mu se da si to bio ti jer te je već jednom video u Ponderosi. Nije pogrešio, zar ne? Baš u Ponderosi si ubio jednog mog prijatelja.

Brok Tinsli se nagnuo napred, rukama se naslanjajući na sto.

Odjednom je u salun utrčao neki čovek i uspaničeno povikao – Dođavola, Dajse, maločas je neko ubio Ostina Džileta!

Tejber je zgrabio čoveka za grudi i presekao pogledom Dajsa Haleta. – Ućutkaj ga!

Halet je pokretom ruke pokušao da smiri čoveka koji je bio bleđ kao krpa. Stajao je bez pokreta i glasa, leđima naslonjen na šank, ne znajući šta da radi sa rukama. U međuvremenu, Remi Forsajt se nečujno ušunjao u salun i šćućurio se na kraju šanka odakle je sve mogao da vidi, ali i brzo pobegne ako treba. Tejber ga je kratko odmerio, a onda se opet okrenuo prema Broku Tinsliju.

– Prijatelj koga sam maločas pomenuo zvao se Brinli Dinkler. Imao je samo dvadeset i jednu godinu.

– Ne znam koliko je imao, ali izazvao me je – kazao je Tinsli ne pomerajući se.

Tejber klimnu glavom i ironično se osmehnu.

– Zatim... Tu je bio i Džeremi Ferfild.

– I sa njim je bilo isto – dodade Tinsli u istom tonu.

– Da li se slično desilo i sa Abnerom Vilistonom. Nas dvojica smo bili prijatelji i imali smo neke planove.

– Šteta. Tako je moralo biti.

Tejber obrisa usta nadlanicom i rukom pokaza revolvere na šanku.

– Uzmi ih i pripaši – dobacio je kratko.

Tinsli odmahnu glavom.

– Ja sam završio sa obračunima, Tejbere. Ako to želiš, možeš poći kuda hoćeš i reći svakome da sam se uplašio i ustuknuo pred tobom.

Čovek u crnom odmahnu glavom.

– Neću ti dozvoliti da uzmakneš, Tinsli. Moraš prihvatiti moj predlog ili ću te jednostavno ubiti kao psa. Sit sam tebe, odnosno silnih priča o tebi koje govore da si uradio ovo, mogao da učiniš ovo...

U mukloj tišini koja je zavládala Dajs Halet je nesvesno nastavio da briše šank. To je posebno iznerviralo Tejbera koji je mrmljajući dobacio – Prekini sa tim!

Halet je ispustio krpu iz ruku, a Brok Tinsli se ispravio i lagano krenuo ka izlazu.

– Ostavi me na miru, Tejbere. Došao sam ovde da nađem neki posao i da se skrasim. Od sada te nikada više neću ugroziti niti ću ti biti konkurent.

Kao da to nije čuo, Tejber je zgrabio revolvere i gurnuo ih niz šank. Tinsli je zastao i privatio ih pre nego što su pali na pod.

– Imaš minut! – dobacio je Tejber odlučno.

Tinsli je ispod oka pogledao lica ljudi u salunu i shvatio da je potpuno sam. Znao je da se Tejber ne šali i da nema drugog izlaza. Mirno je pripasao opasač, a onda podigao glavu i pogledao u svog neprijatelja.

– Ovo nema nikakve veze sa Dinklerom, Vintersom ili Vilistonom, Tejbere. Do ovoga bi došlo i da njih nije bilo.

Čovek u crnom se neprijatno iskezi.

– Samo potegni revolver!

Brok Tinsli je ćutao. Spolja su se čuli uzbuđeni gasovi, ali njega se to više nije ticalo. Nije mario ni za šta i razmišljao je samo o tome kako je mogao zavoleti ovaj grad...

Onda su mu ruke krenule ka drškama revolvera. Tejber je potegao u istom trenutku ali je njegova odlučnost da pobedi bila je za dlaku jača. I pre nego što je Tinsli bio toga svestan, Tejberovi kuršumi pogodili su ga u srce i oduzeli mu život u trenu. Sa druge strane, jedan kuršum iz Tin-

slijevog revolvera okrznuo je Tejbera po ramenu i izleteo na ulicu.

Kada je prasak revolvera zamro, sa ulice se začuo krik i neki čovek je izbezumljenim glasom povikao – Oh, bože! Bili!! Ne!

Zatim se začuo izbezumljeni ženski vrisak.

* * *

Dok Holidej je čuo vrisak i zabrinuto odigao glavu. Glas mu je bio poznat, a ženski vrisak odavao je strah i užas. Samo nekoliko trenutaka je razmišljao šta da preduzme, a onda je ustao i požurio prema vratima.

Ono što je ugledao kada je izašao na ulicu sledilo mu je krv u žilama.

Tačno preko puta stajala je manja grupa ljudi među kojima je odmah prepoznao Helen Emeri i njenog svekra Rendala. Stari rančer je klečao pored nečijeg tela opruženog na trotoaru. Oboje su izgledali duboko potreseni, a na Heleninim obrazima još uvek su blistale suze.

Dok je žurno krenuo ka njoj. Pored Rendala stajao je Dajs Halet, a do njega Remi Forsajt. Halet je glasno uzdahnio i žalosno zavrteo glavom, a Forsajt je samo oborio pogled.

– Šta se desilo? – upita Dok dodirnuvši Helen po mišici.

– Bili je mrtav – odvrati stari Rendal umesto svoje snahe. – Oh, više nema moga unuka... Došli smo u grad da kupimo neke namirnice, a umesto

toga stradao je jedan mlad i nevin život. Taj prokleti, zalutali metak pogodio je Bilija... baš njega... Šta ću sada, ostao sam sam, sasvim sam i očajan!

Helen je zagnjurila lice u šake i zajecala. Holidej ju je pridržao da ne padne jer mu se činilo da će izgubiti svest. Ali ona je ipak sačuvala prisebnost duha, iako je sva podrhtavala od pretrpljenog šoka i bola.

– I Ostin Džilet je mrtav, Holideje – dobacio je Halet. – I još nekakav čovek, neki Brok Tinsli.

– Brok Tinsli? – ponovi Holidej i za tren odvoji Haleta na stranu. – Objasnite mi u čemu je stvar, mister. Ime Brok Tinsli mi je odnekud poznato. Kako mi se čini, u pitanju je revolveraš?

– Da, tako je. Dojahao je u grad kasno popodne i po svemu sudeći, nameravo je ovde da ostane. Ali, neki lupež po imenu Tejber prinudio ga je na obračun. Obojica su potegli oružje i opalili, ali Tinslijeve kuršum je promašio i... i pogodio malog Bilija.

– Oh, bože... kakva nesreća – izusti Holidej smrknuto, odmerivši ispod oka Rendala koji je, sav skrhan, posmatrao kako dvojica ljudi stavljaju nepomično mladićevo telo na nosila. U međuvremenu im se pridružilo još nekoliko građana, pa se cela grupa lagano uputila ka kapeli.

– A taj Tejber... On je ubio šerifa Džileta? – upita Dok tiho.

Krčmar klimnu glavom.

– U poštenom obračunu, kako je rekao Remi.

– To je možda tačno, a možda i nije – prokomentariša Holidej promuklim glasom. – Nikada nisam video nekoga ko je uspeo da nadmudri Ostina.

Halet slegnu ramenima.

– Verovatno zbog toga što niste videli Tejbera u akciji. Ne znam ko je on, ali poteže munjevito. Ja tu ništa nisam mogao da pomognem i sumnjam da bi iko drugi bilo šta mogao da uradi. Zaista je brz kao munja... Nisam ni video kada je potegao. A uz to je strahovito precizan.

– Odakle je došao?

– Remi Forsajt kaže da se pojavio kao da je pao sa neba. Ni šerif Ostin ga nije odmah video. Remi se uporno drži te priče...

– A gde je Tejber sada? – upita Dok posle kraćeg ćutanja.

Krčmar ćutke pokaza prema salunu i Dok žurno krenu tamo. Halet ga je pratio u stopu, ali je kod leptir vrata zastao i osmotrio. Naime, osim šanke-
ra u salunu nije bilo nikoga.

– Gde je? – upita Holidej prilazeći šanku.

– Uzeo je flašu viskija i otišao gore u sobu. Rekao je da je strašno umoran i da niko ne sme da ga uznemirava.

– I ti si to dopustio?

– Mister Holideje, za mene je svako ko uđe ovamo samo gost i ništa drugo. Osim toga, nisam baš nešto vičan oružju i siguran sam da bi me ubio da sam mu bilo šta rekao.

Dok je znao da je čovek u pravu. On je radio svoj posao, a održavanje reda bilo je u šerifovoj nadležnosti. Sada je Ostin Džilet bio mrtav i sve je bilo neizvesno.

Zastao je za trenutak, pogledao ka vrhu stepenica koje su vodile na sprat i ćutke izašao. Smrknutim pogledom je ispratio grupu koja je ulazila u kapelu, a onda se vratio u salun u kome je ceo dan igrao poker. Naravno, protivnici su ga čekali, ali ih on nije udostojio pogleda. Uzeo je svoj novac i preko ramena dobacio – Izvinite, gospodo, ali više nisam raspoložen za igru. Partija je završena – saopštio je kratko. – Ako neko želi revanš ja ću i sutra biti tu – dodao je i lagano izašao.

Na Fort Benton počeo je da se spušta sumrak.

III

Dok se još jednom pogledao u ogledalu i pogladio rukom glatko izbrijano lice. Bio je pomalo bled zbog jučerašnje partije pokera, ali je uglavnom dobro spavao. Probudio se samo jednom kada mu se učinilo da je čuo neki prigušeni prasak sličan udaru daske o dasku, ali to je trajalo samo sekund i onda je ponovo zaspao. Zahvaljujući tome osećao se sasvim odmoran, a posle jutarnjeg umivanja i brijanja izgledao je svež i raspoložen. A onda je ponovo pomislio na jučerašnji događaj i nehotice se namrštio. Za tren

je zastao kako bi zategao revere sakoa i izašao u hodnik.

Tu negde proveo je noć Hič Tejber, revolveraš koji je u jednom danu otpravio na ovaj svet dva čoveka vična oružju. Ušao je u salun i zatražio brendi pokušavajući da ne misli da je jedan stradali bio njegov prijatelj i da se ubica još uvek šeta okolo.

Halet mu je napunio čašu pa je ćutke otpio prvi gutljaj.

– Šta je sa Tejberom? – upitao je.

– Još je u svojoj sobi. Sinoć, kada ste otišli na spavanje, sišao je po flašu viskija i ponovo se vratio gore. Naravno, nije platio.

– Neće ni platiti. No, to je sada najmanje važno. Mnogo važnije je da plati zločin.

– Kako? Ko da ga kazni? Ko da ga uhapsi?

Holidej nešto nerazgovetno promrmlja.

– Zar niko ništa nije preduzeo? – pitao se dalje. – Očekivao sam da će ga ovde čekati ceo odred gradskih dobrovoljaca koji će ga uhvatiti i predati tamo gde treba.

– Dodavola, Holideje, to je maštarija. Tejber je brz kao munja. Zar očekujete da će trgovci, službenici, stariji ljudi i žene učiniti nešto protiv takvog čoveka?

– U redu, u redu, niko vas neće osuđivati zbog toga. Recite mi samo u kojoj je sobi Tejber – upitao je i u dva poteza proverio revolver.

Dajs Halet ga uhvati za ruku.

– Polako, Holideje. Vi niste u stanju da se merite sa Tejberom.

Holidej ga odlučno odgurnu.

– To nije vaša briga. U kojoj je sobi?

– U sobi broj pet, mada mislim da bi bilo bolje da pođete sa mnom i odate poštu Ostinu i malom Biliju – posavetovao ga je vlasnik saluna. – Sahrana samo što nije. Posle ćemo...

– Ništa ne brinite za to. Iskreno se nadam da ću stići da dođem – dobacio je i udaljio se odlučnim korakom.

Dajs Halet ga je ispratio pogledom, a zatim požurio napolje. Pred kape-lom je već stajala grupa ljudi. Požirio je tamo i odmah prišao Remiju Forsajtu.

– Ona budala Holidej otišao je da potraži Tejbera – rekao je kao bez daha. – Izgleda da ćemo vrlo brzo imati i četvrti kovčeg.

Forsajt je prebledeo.

– On ne može da pobedi Tejbera. Ne, ne verujem. Samo će nepromišljeno izgubiti glavu.

Zatim su obojica pohitali nazad ka salunu. Pridružilo im se nekoliko radoznalaca na koje nisu obraćali pažnju.

Za to vreme Holidej se lagano popeo na sprat i požurio prema sobi broj pet. Kada je prišao, iskreno se začudio videvši da su vrata sobe odškrinuta. Jedva čujnim korakom im je prišao i odgurnuo ih.

Unutra je vladala apsolutna tišina. Pogledom je potražio Tejbera i ustuknuo. Naime, revolveraš je nepomično ležao na postelji, staklastih očiju

uprtih u tavanicu. Prazna boca ležala mu je na grudima, a opasač sa revolverom bio je na podu.

Dok je lagano krenuo prema krevetu i odmah zapazio tragove krvi na Tejberovom jastuku. Dodirnuo je revolveraša vrhom cevi kolta po obrazu, ali on nije reagovao. Pažljivo mu je okrenuo glavu na stranu i na potiljku ugledao veliku krvavu rupu. Uzbudeno je odskočio i vidljivo prebledeo.

Prošlo je nekoliko trenutaka dok se nije povratio, a onda lagano pretresao sobu i podrobnije pogledao leš. Na Tejberovoj glavi otkrio je poveliku čvorugu i tragove na podu koji su značili da je telo verovatno bilo vučeno po podu. Ubica revolveraša očigledno je posle toga okrenuo jastuk i spustio ga na Tejberovu glavu.

To je, dakle, bio prigušeni prasak koji ga je probudio u gluvo doba noći.

Trapavo izvršeno ubistvo, zaključio Dok mršteći se. Ma kolika hulja bio Tejber, njegov ubica nije bio ništa bolji. Još jednom je pogledao oko sebe a onda izašao u hodnik i zatvorio vrata za sobom.

U salunu je vladala tišina koja mu je u tom trenutku savršeno odgovarala. Nasuo je sebi čašu brendija i prenuo se iz razmišljanja kada je unutra hrupila grupa ljudi.

– Šta je sa Tejberom? – upitao je Halet koji mu je prilazio zajedno sa Forsajtom.

– Mrtav je – odvratio je Holidej glasno. – Ne dirajte ga dok se ne vratim

– dodao je i ispivši piće izašao napolje žureći prema kapeli.

– Tako znači... – odvrati vlasnik saluna. – Dodavola, šta misliš da će reći šerifov pomoćnik, Remi?

Ali Forsajt ga nije slušao. Sve njegove misli bile su usredsređene na revolvere Broka Tinslija koji su se nalazili u izlogu njegove radnje. Znao je da u okolini ima dosta kauboja koji bi žarko želeli da pripašu oružje čuvenog revolveraša. Kakav bi tek posao bio kada bi se mogao dočepati revolvera koji su ubili Broka Tinslija...

Liznuo je usne pomislivši na neočekivanu zaradu koja mu se smešila i udaljio se ne progovorivši ni reč.

Halet je slegnuo ramenima i krenuo ka šanku. Nije se potrudio da se popne do Tejberove sobe i proveriti šta je sa njim. Ako je Holidej rekao da je revolveraš mrtav, onda je to sigurno bilo tačno. I utoliko bolje, zaključio je bez ikakvog pretvaranja.

Uostalom, o tome ionako ne treba više da razmišlja. Predstojao mu je naporan dan jer će morati da usluži sve koji se budu vraćali sa groblja.

Zato je počeo da sređuje čaše i po ko zna koji put briše šank.

* * *

– Oh, Dok, zar se sve ovo moralo desiti?

– Ne znam, Helen. U svakom slučaju biće najbolje da sada odete kući.

Sahrana je završena, a šta se desilo utvrdiće istraga.

– Ja znam šta se desilo – dobacio je Rendal Emeri besno. – Dvojici sulu-dih revolveraša i hulja dozvoljeno je da uđu u grad, a onda je sve krenulo naopako. Trebalo ih je pobiti pre nego što su uspjeli da se približe poštenim ljudima.

– To ne bi mnogo pomoglo, mister Emeri – prokomentarisao je Dok tiho.

– Bi, kako da ne bi? Da je tako urađeno moj unuk sada ne bi bio mrtav... Dakle, protiv tih bandita se mora svarno nešto učiniti. Ostin Džilet je uvek govorio da huljama neće dozvoliti da koraknu u Fort Benton. Pa ipak... priča se kako je Broku Tinsliju dao dozvolu da ostane. A baš to je ono što je izazvalo varnicu koja se proširila u požar, zbog toga mali Bili više nije među nama.

Helen je prišla starom i uhvatila ga za ruku.

– Nemojte reći više ni reč, oče. Hajdemo kući i ostavimo Džona da postupi po svom nahođenju.

Stari je duboko uzdahnio i pogledao ka nebu.

– Da, hajdemo kući. Mister Holidej ima svoje probleme, Mičel Šeridan svoje, svi imaju svoje... – dodao je gundajući i uhvatio svoju snahu pod ruku.

Dok je ćutke krenuo za njima. Pomogao je Helen da se popne u kola i za trenutak zadržao njenu ruku u svojoj.

– Nažalost, nemam reči utehe za ovakve trenutke – kazao je tužnim glasom. – Ali ti znaš kako se osećam, zar ne?

– Znam, Dok.

– Doći ću čim budem mogao – odvratio je tiho. – Ako vam zbog nečeg budem potreban, samo mi javite.

Oboje su klimnuli glavom i Rendal Emeri je poterao zapregu.

Dok ih je ispratio pogledom, a onda se uputio prema salunu. Stigao je do vrata baš kada su iznosili telo Hiča Tejbera. Čim su ga ugledali ljudi su se poštovanjem odmakli, a neko je doviknuo – Odličan potez, mister Holideje. Dodavola, zahvalni smo vam... Ceo grad vam je zahvalan.

Šerifov zamenik Mičel Šeridan naglo se okrenuo i zainteresovano pogledao čoveka koji je „pohvalio” Doka.

– Zahvalni ste na čemu, Kaskejde? – upitao je.

Maks Kaskejda je bio najkrupniji i, uprkos sredovečnim godinama, još uvek najjači čovek u gradu. Nisu ga baš cenili zbog pameti, ali njegova neverovatna snaga je sve to nadoknađivala.

– Zato što je ubio Tejbera, Mičele. Dodavola, zar je važno kako je to izveo? Važno je da je posao završen, zar ne?

– Nisam ga ja ubio – dobacio je Holidej što je mirnije mogao. – Kada sam ga našao u sobi već je bio mrtav.

Svi ljudi se zgledaše. Iznenaden je bio i pomoćnik šerifa, ali i pričljivi Dajs Halet.

– Ako ga vi niste sredili, ko je onda to učinio, Holideje?

– To ne bih znao – odvratio je Dok lagano, ispod oka posmatrajući lica puna iščekivanja.

– Nisam čuo nikakav pucanj – dobio je Šeridan zamišljeno. – A koliko mi je poznato, u sobu nije ušao niko osim vas.

– Već sam rekao da je bio mrtav kada sam ga našao – ponovio je Holidej za nijansu oštrijim glasom.

Halet pomirljivo klimnu glavom.

– U redu, u redu, sada to nije ni važno. Drago mi je što nam se taj ubica više neće šepuriti pred nosom – komentarisao je vlasnik saluna i izgubio se iza sporednih vrata.

– Pa... neka za sada bude tako – dobio je Šeridan, a onda se okrenuo prema ljudima koji su iznosili Tejbera. – Odnosite ga, a posle toga neka mi se jave svi koji su nešto čuli i videli. Tejber je ubijen s leđa, a to je... ubistvo sa predumišljajem ma ko da ga je počinio – dodao je i požurio napolje.

Ostajući okružen ljudima koji su ga posmatrali sa podozrenjem, Dok Holidej se smračio. Opet mu je prokleta sudbina natovarila na vrat sumnju, skrivene poglede i podozrenje. Iako je odavno naučio da živi i ponaša se ne zaviseći od mišljenja drugih, neosnovane sumnje strašno su mu smetale.

IV

Sutradan su Dajs Halet i četvorica članova gradskog odbora posetili Mičela Šeridana koji je potrošio mnogo vremena da pronađe svedoka Tejberovog ubistva, ali uzalud. Niko nije ništa čuo ni video.

Halet je stavio na sto šerifsku značku Ostina Džileta i počeo važnim glasom:

– Održali smo sastanak Mičele i odlučili da si ti najpogodniji čovek za Ostinovo mesto. Dakle, želimo da postaneš naš šerif.

Mičel Šeridan je pogledao metalnu zvezdu i pomislio na čoveka koju je tolike godine ponosno nosio, uvek postupajući u skladu sa zakletvom koju je položio.

– Nisam siguran da sam sposoban da preuzmem njegovo mesto – odgovorio je.

– Mi mislimo da jesi, Mičele – predočio mu je Halet. – Dovraga, Ostin je imao visoko mišljenje o tebi i to nam je stotinu puta rekao! Da je on živ i da je u mogućnosti da bira, sigurno te ne bi zaobišao. Zašto bismo onda mi to učinili?

Mičel je pogledao lica ljudi koji su stajali pred njim. Svi su bili ozbiljni, uspešni u svojim poslovima i cenjeni u društvu.

– Ako vi tako mislite onda ću pokušati... – promrmljao je tiho.

Halet se osmehnu i prvi mu pruži ruku.

– Znamo da si dorastao Ostinu, Miče, i verujemo da ćeš se ponašati tako da budemo ponosni na tebe.

– Trudiću se koliko god budem mogao – odvratio je mladić prihvatajući čestitke i od ostalih. Posle kraćeg ljubaznog razgovora, Halet je ostalima rekao da su slobodni i na taj način pokazao Mičelu ko je glavni, odnosno, ko je najzaslužniji za njegov izbor. Čim su ostali otišli obratio se novom šerifu poverljivim tonom.

– Želim da progovorimo dve-tri o nečemu, Miče.

– Da? O čemu se radi?

– To je Tejberovo ubistvo, Miče. Holidej je izjavio da sa tim nema ništa.

– Možda jeste, a možda i nije tako. U svakom slučaju, Tejber je mučki ubijen i to treba istražiti.

Halet je nastavio, ponet svojim mislima.

– S druge strane, niko drugi se nije prijavio da je to učinio, niti postoji sumnja da je to mogao da učini.

– Da se neko prijavio, ja bih ga uhapsio i optužio za ubistvo a predumišljajem, mister Halete. Taj bi do sada već bio uhapšen.

Vlasnik saluna se iskreno iznenadi.

– Uhapsio bi čoveka zato što je sredio hulju kakav je Tejber?

– Ne sredio, nego mučki ubio. Koliko znamo, on je ustreljen metkom u potiljak, a to je klasično ubistvo sa

predumišljajem. Koliko znamo, Tejber je protiv Ostina Džileta postupao u samoodbrani, a posle toga je pošteno izazvao Broka Tinslija. Činjenica da ih je obojicu ubio još ne znači da je ubica. Ali, nema sumnje da je on hladnokrvno likvidiran.

– Mislim da si nešto zaboravio – komentarisao je Halet počevši se po bradi. – I to nešto veoma važno.

– Šta?

– Ostin Džilet je bio predstavnik zakona i niko nije imao pravo da na njega potegne revolver. Dakle, činjenica da je ubio šerifa stavlja Tejbera u red teških prestupnika.

– Kako se meni čini, Ostin je tu ispao brzoplet. Ne znamo šta se zaista desilo, ali... svakako je bio brzoplet.

– Misliš? A šta je drugo mogao da uradi?

Mičel slegnu ramenima.

– Ne znam. Samo... uveren sam da je trebalo da bude umešniji i da stvar drugačije sprovede. Ne, stanite – rekao je podigavši ruku pošto je Halet zaustio nešto da mu odgovori – dozvolite mi da budem jasniji, Dajse. Ostin je znao da se ne može meriti sa Tejberom. Dakle, trebao je da zatraži pomoć i postupi promišljenije.

Halet sumnjičavo zavrte glavom i zamišljeno pogleda kroz prozor.

– U svakom slučaju poginuo je vršeći svoju dužnost. Obavljao ju je kako je najbolje znao i umeo i to je najvažnije od svega. Mislim da zbog toga svi

treba da ga poštujemo. On se ponosno uzdigao i...

– I izgubio glavu – dobacio je Mičel kratko.

– Zar ti ne bi postupio kao Ostin? – upita Halet napetim glasom.

– Ne.

Vlasnik saluna se nekako čudno isprasio i počeo da se poigrava lančićem džepnog sata pri čemu su se njegovi prsti micali neverovatnom lakoćom.

– Pa... bar si iskren – procedio je konačno.

– A to znači? – zapitao je mladić resko.

– U ovom trenutku ne znači ništa naročito, šerife Šeridan – odvrati Halet lukavo se smešeci. – Pustimo to kako jeste, a posle... Pa, videćemo šta će se desiti. – dodao je, lagano se okrenuo i izašao i z kancelarije.

Mičel Šeridan duboko uzdahnu. Bilo mu je jasno da više neće moći da računa na Haletovo poverenje. No, to ga nije mnogo brinulo. Seo je za pisaći sto, skinuo značku sa košulje i zamišljeno se zagledao u nju. Sada kada je ostao sam upitao se da li je stvarno to želeo i hoće li imati snage da ponese svu tu odgovornost.

Onda je pomislio na nerazjašnjeno Tejberovo ubistvo, a odmah zatim i na Doka Holideja koji je bio jedini osumnjičeni. Od toga da li će uspeti da reši svoj prvi slučaj zavisiće sav njegov budući autoritet. Iako sada nikoga ne interesuje ko je počinilac, jednoga

dana neko će se setiti nerazjašnjenog ubistva i pripisaće ga šerifovoj nesposobnosti. Za čoveka koji namerava da stekne ugled i mesto u društvu to bi bilo sasvim neprihvatljivo.

Laganim korakom je izašao na trem i osmotrio grad. Sve je bilo tiho i mirno. Onda se lagano vratio unutra i zatvorio vrata kancelarije.

Izgleda da će njegova prva noć na dužnosti šerifa oblasti Lorna biti topla i depresivno tiha.

* * *

Dajs Halet je napunio čašu Remiju Forsajtu i pažljivo ga osmotrio.

– Šta te jede, Remi?

– Ništa.

Ovaj odmahnu rukom.

– Tja... pričaj ti to nekom drugom jer te ja suviše dobro poznajem. Istina je da ne „grizeš” i besniš kao što to znaš, ali isto tako je jasno da ne blistaš od zadovoljstva.

Forsajt se namršti.

– Zar čovek mora da se ceri i priča bez prestanka da bi se smatralo kako je sve u redu? To su najobičnije gluposti!

– Halet pažljivo zatvori bocu.

– Kako hoćeš, Remi, meni je zaista svejedno. Ako ipak osetiš potrebu da sa pravim prijateljem prozboriš nekoliko reči, znaš gde me možeš naći – dobacio je pomalo uvređeno, uzeo čistu krpu i počeo da briše kapljice viskija sa šanka. Pritom je pomislio

na Tejbera, njegove neprijatnu pojavu i još neprijatniji, preteći glas, istovremeno se pitajući kako li se osećao Ostin Džilet kada se našao licem u lice sa tim čovekom... Da li je zaista bio budala što je sam pokušao da mu se suprotstavi kako je malopre izjavio Mičel Šeridan? Ili je Džilet zaista imao onu vrstu hrabrosti koja je jednom pravom čuvaru reda i zakona potrebna da grad drži pod kontrolom? Hrabrost koju Mičel Šeridan očigledno nije posedovao.

Halet je obrisao kapljice viskija i krenuo niz šank. Odjednom više nije bio siguran u novog šerifa niti u pravilnost učinjenog izbora. I to ne samo zbog sumnji probuđenih u njegovom razgovoru sa novim šerifom, već i zbog nečeg drugog što mu je tog trenutka palo na um. Naime, već nekoliko puta čuo je govorkanja da je Šeridan zainteresovan za Helen Emery i tu činjenicu je sada doveo u vezu sa njegovom odlučnošću da traga za Tejberovim ubicom. Nije li to bio perfidan način da ukloni suparnika? Takva mogućnost otkrivala je jednu, do sada nepoznatu stranu šerifove prirode, a to je sklonost da se koristi zakonom za svoje ciljeve. A takav čovek nije bio dobar za mesto šerifa. Naravno, sve ovo su bile samo pretpostavke pa je za sada odlučio da ćuti, drži oči otvorene i motri.

Stigavši do kraja šanka odmerio je grupu kauboja koji su igrali karte i zaključio da mu oni neće pričinjavati

nikakve neprilike. Bio je zadovoljan što je posle Tinslijeve i Tejberove pogibije grad miran i što će verovatno takav i ostati. Više ga nije brinula ni Remijeva uznemirenost. Uostalom, družili su se tolike godine i znao je da je Forsajt uvek nalazio razlog da zbog nečega brine.

Uz glasan uzdah izašao je do magacina, uzeo iz sanduka šest boca viskija, izneo ih napolje i okrenuo se da zaključa vrata. Baš u tom trenutku spazio je konjanika koji je ušao u dvorište, odnosno, prošao pored otvorenih vrata kroz koja je on maločas ušao u hodnik. Po prirodi radoznao, vratio se nazad da vidi o čemu se radi.

Zastao je na pragu i pažljivo osmotrio dvorište obasjano kasnim popodnevnom suncem. Sada je mogao da vidi konjanika koji se zaustavio pored zadnje ograde koja se nalazila u senci. Halet je uzvadio cigaru iz džepa prsluka, zagrizao vrh i lenjim pokretom je pripalio. Za to vreme konjanik je sjahao, privezao vođice za jedan stub ograde i okrenuo se.

Talas napetosti odjednom je preplavio vlasnika saluna koji je „nemirisao” nevolju. Naime, došljak je bio visok, tamne puti, odeven u grubo odelo koje se nosilo u preriji i brdima. Što je najvažnije, nosio je dva nisko pripasana revolvera kaiševima pričvršćena za butinu. Sasvim lagano, nepoznati je pogledom obuhvatio celo dvorište. Videvši izraz došljakovog lica Halet se lecnu osećajući se kao da su mu se

usta odjednom osušila. Otpuhnuo je oblak dima i povukao se korak nazad u nadi da će ostati neprimećen.

No, već je bilo kasno. Neznaničevu lice se iznenada zgrčilo, a istog trenutka doviknuo je dubokim, nekako „napuklim” glasom.

– Ti tamo, izadi!

Haletu se učini da mu je srce sišlo u pete. Izvadio je cigaru iz usta kao da će se opeći i pokušao da korakne. Ali, strah ga je toliko paralisao da ga noge nisu slušale.

– Čuo si me – dobacio je glas.

Videvši da je vrag odneo šalu, vlasnik saluna je prisilio sebe da zakorači u dvorište.

Stranac ga je osmotrio od glave do pete.

– Jesam li te uplašio, mister? – upitao je.

Dajs žurno odmahnu glavom.

– Ne, ni govora. Zašto biste me uplašili?

– Pa... video si me kada sam se zaustavio, a onda si se povukao nazad. Ako se nisi uplašio, onda si se neprijateljski poneo.

– Neprijateljski, mister? – zabrza Dajs osmehujući se. – Ne, nije moj običaj da neprijateljski gledam na ljude. – Ja sam Dajs Halet i ovo je moj salon u koji je svako dobrodošao.

Visoki mu lagano priđe.

– Tvoj salon? – zapitao je i zastao ispred ukočenog Dajsa.

– Naravno, samo moj. Otvara se svako jutro u devet sati i zatvara onda

kada gosti zaključe da im je svega dosta, nikako ranije. Ovde su svi jednako ljubazno dočekani. Uostalom, uverite se i sami.

Pogled pronicljivih crnih očiju skrenuo je u hodnik i jedva primetno se osmehnuo ugledavši šest boca viskija.

– Tražim brata – rekao je kratko.

– Zaista? – odvrati Halet osetivši se za tren lakše. – A kako se on zove, mister?

– Isto kao i ja, Tejber. Samo što je on Hič, a ja sam Dodž Tejber.

Preplašeni Dajs se iz sve snage trudio da ne pokaže svoje uzbuđenje. Pa zar je svaki zlovoljni, natmureni i opasni revolveraš koji se muvao oko granice morao sa doći baš u Fort Benton? Nastojao je da izgleda hladnokrvan, mada je slutio da mu to nije uspelo.

– Ne, niko takav nije bio ovde – kazao je odmahujući glavom. – Bar koliko ja znam... – dodao je neubedljivo.

– Hič voli da pije – nastavio je visoki. – On toliko voli piće da sigurno nije mogao da dođe u neki grad, a da prvo ne potraži salon. Dakle, priseti se malo. Halete. Jeste da moj brat ne voli da priča, ali je čovek čija pojava se lako ne zaboravlja.

Dajs se blede osmehnu – Mnogo kauboja dolazi u moj salon, Tejbere. Veliki, mali, tihi, glasni, pričljivi, ćutljivi, svadljivi... Ah, ko bi mogao da zapamti svako lice ili ime!

– Hič je gonio jednog čoveka koji nam se oboma zamerio – nastavio je Dodž. – Tražili smo ga u nekoliko gradova i Hič je trebalo da ga poku-pi ovde. No, da se tako nešto desilo, Fort Benton bi to svakako čuo pošto je moj brat u takvim situacijama veoma glasan.

Halet proguta „knedlu”. Bio je potpuno zbunjen ne znajući kako da postupi.

– Osim toga, Hič bi me čekao, mister – nastavi Dodž podozrivo. – On nije naročito druželjubiv, no kada se radi o njegovom bratu stvari su sasvim drugačije. Pošto me Hič nije sačekao, potražio sam njegovog konja. Nisam ga video ispred saluna niti bilo gde u ulici, ali sam ga našao u gradskoj štali. Pošto nije mogao nigde otići bez konja, to znači da je Hič još uvek u gradu. Dakle, poslednji put te pitam šta je sa mojim bratom, mister?

Halet liznu suve usne.

– Kako bih, dovraga, ja to mogao da znam kada ga uopšte ne poznajem? Možda ga čak nisam ni vudeo, a možda nije ni došao u ovaj grad. Uostalom, možda mu je neko ukrao konja. Ko zna šta još može da bude... A sada bih morao da krenem jer treba da poslužim goste – završio je Halet name-ravajući da se okrene i ode.

Istoga trenutka Tejberova teška ruka spustila mu se na rame.

– Ovde mi nešto zaudara, zar ne, mister? Izgleda da se desilo nešto što bi trebalo da znam.

Vlasnik saluna je bolno zgrčio lice i još jednom odmahnuo glavom.

– Ako mislite da se desilo nešto posebno, zašto ne potražite šerifa? Ja sam poslovan čovek i ne želim nepri-like. A sada bih molio da me pustite na miru.

Na Haletovo iznenađenje, Dodž Tejber mu je je sklonio ruku sa ramena. Kada je sledećeg trenutka trebalo da krene, dugonja ga je snažno udario po licu. Kolena su mu klecnula i istog trenutka se srušio na zemlju...

Još uvek je bio pri svesti kada se Tejber vratio u dvorište noseći u rukama dve boce viskija. Izveo je konja do privezišta na ulici, a onda se vratio u dvorište, popeo uz visoke stepenice na verandu odakle je pijucjajući viski mogao da posmatra grad.

* * *

Kasnije te večeri Holidej je doživeo još jedno iznenađenje. Tek što je završio večeru na vratima restorana pojavili su se Rendal i Helen Emeri. Oboje su bili izuzetno ozbiljni. Učtivo su ga pozdravili, a onda seli i naručili kafu. Kada se konobar udaljio, Rendal je progovorio – Odлучili smo da večeras dođemo u grad i raščistimo neke stvari, Holideje.

Dok je za tren podigao obrve i izvadio cigaretu iz tabakere. Kresnuo je paljdrvce i prinoseći plamen vrhu cigare pažljivije pogledao Helen, a zatim starog Emerija. Imao je utisak da je

ovom iznenadnom dolasku prethodio razgovor između njih i da je on bio deo tog razgovora. Naslutio je i zbog čega. Izgleda da je stari konačno shvatio da između njega i Helen nešto postoji.

– Da odmah pređemo na stvar – počeo je Rendal. – Mada sam već izvesno vreme naslućivao, proteklih dana sam zaključio da Helen i vi... da niste ravnodušni jedno prema drugom.

Dok se promisekoljio u stolici kao da želi nešto da kaže, ali je Rendal prekinuo pokretom ruke.

– Ne mislim da je to nešto loše, to nikako. Helen je mlada žena i jasno je da je kad – tad morala naći nekog čoveka. Igrom slučaja život je udesio da to budete vi i da se to desi baš u ovom trenutku.

Holidej zamišljeno klimnu glavom.

– Sada je Helenin položaj malo komplikovan – nastavio je Rendal i ozbiljno ga odmerio. – Ona više ne može ostati na ranču. A to ni ne želi. Bez obzira na mene i moju samoću, mora misliti o sebi svojoj budućnosti. Ja je sam star ali... kako da kažem, moglo bi da bude raznih govorkanja. Razumete šta hoću da kažem?

Holidej se namrštio, ali nije rekao ništa. Helen ga je posmatrala sa otvorenom nežnošću i toplinom kao što to nikada ranije nije činila. Činilo mu se da je odjednom bila na pragu odluke koju je dosta dugo očekivala. On se osetio nelagodno. Naslućivao je kuda to vodi i unapred znao ishod.

– Da budem sasvim otvoren, Holideje, došli smo ovde da nešto predložimo. Tačnije, da vam lično nešto predložim. Ja volim Helen kao svoju kćer i voljan sam da prodam deo krda i da joj dam taj novac kako bi počela novi život. A pošto se vas dvoje volite, najbolje bi bilo da ga počne sa vama. I još nešto! Suma koju nameravam da joj dam nije mala. Mislim da će biti dovoljna da odete negde daleko i počnete iz početka.

Dok oseti grč u stomaku. Iako je upozoravao Helen da od njega ništa ne očekuje, ona je ipak podlegla ličnim željama i... Rendalov predlog je naišao na plodno tlo.

– Ja ne mogu da živim sa uspomenama, Dok – kazala je mlada žena tiho. – Jednostavno... moram da odem odavde. Možda nisam ono što želiš, ali dovoljno sam zrela da ti se prilagodim. Možemo otputovati u Kaliforniju i neko vreme provesti tamo. Taman toliko da vidimo možemo li se uklopiti i...

Oborila je oči, uzdahnula i pognula glavu. Dok Holidej je shvatio koliko joj je moralo biti teško da pred Rendalom govori o svojim osećanjima. To je bila svojevrsna hrabrost i on je bio ponosan zbog činjenice da mu je jedna tako hrabra i odlučna žena poklonila svoju ljubav. No, istovremeno ju je i žalio zbog uzaludnog traćenja te hrabrosti, odnosno, uzaludnog truda da njegovu sudbinu skrene u mirnije vode. Pored svih ranijih razloga,

njegovoj odluci da prihvati Rendalov predlog, sada je na putu stajao još jedan.

– Možda sve i nije baš tako prosto – rekao je.

Rendal je zamišljeno nabrao obrve.

– Ne vidim zašto ne bi bilo jednostavno, Holideje. Vi volite Helen, zar ne?

Mlada žena je porumenela, ali nije podigla glavu.

– Naravno – odvrati Dok kratko. – Svakako da mi je draga.

– Onda više nema o čemu da se razgovara. Pakujte svoje stvari, Helen će spakovati svoje, a ja ću sutra iz banke uzeti nešto novca koju ću vam dati. Kroz mesec dana počinje dogon stoke i kao što to radim svake godine, poteraću svoje krdo na pijacu. Polovinu onoga što dobijem poslaću vam tamo gde budete želeli. To je samo pitanje nedelja i mislim da će vam taj period biti dovoljan da sazriete i donesete odluku.

Dok je ustao i lagano obišao oko stola.

– Ne mogu otići odavde – rekao je.

Helen ga zbunjeno pogleda:

– Ne možeš? – ponovila je. – Zbog čega?

– Zbog grada, a još više zbog sebe.

Helen je ispod oka pogledala u starog na čijem licu se jasno videlo iznenađenje pomešano sa nezadovoljstvom. No, prkosno je isturio bradu pokazujući da ne namerava da odstupi.

– Holideje, shvatite jedno. Meni je veoma stalo da Helen bude srećna i

sve ostalo nije važno. Prema tome, spakujte se i pođite. Idite negde daleko gde vas niko ne poznaje i gde vas neće naći neki novi Tejber ili Brok Tinsli. Neka sve ide do đavola, mladiću. Zato se otreznite i što pre idite iz ovog grada!

– Nije samo stvar u tome, mister Emeri. Kada sam pomenuo grad mislio sam na nešto drugo. Naime, znate da je Hič Tejber ubijen s leđa i čuli ste kako mnogi misle da sam ja to učinio. Ako sada odem, svi će biti uvereni da sam krivac i da sam zbog toga pobe-
gao. A tako nešto već ne bih mogao da podnesem.

– Šta vas se tiče šta će ljudi misliti? Šta vi uopšt dugujete građanima ovoga grada? Ništa. Uostalom, sve to neće imati nikakvog značaja ako ode-
te u Kaliforniju.

– Imaće značaja gde god da se budem nalazio – odvratio je Dok prilazeći Helen i pomažući joj da ustane.

– Ti znaš kako razmišljam, zar ne? A sada mi je na leđa natovereno i ovo ubistvo.

– Sve to nije važno – naglasio je Rendal odlučno. – Bolje je uživati loš glas nego ostati mrtav na ulici. Poslušajte savet starijeg čoveka, mladiću. Kakva korist od toga ako Helen ostane da tuguje nad vašim lešom? Njoj je stvarno dosta toga. Ne budite budala.

Holidej se ispravio do pune visine i uzvratio starom odlučan pogled.

– Sada ne mogu da pođem – ponovio je odlučno. – Možda će stvari izgleda-

ti drugačije kada otkrijem Tejberovog ubicu. U svakom slučaju, potrebno mi je bar toliko vremena da skinem sumnju sa sebe.

Stari Rendal je shvatio da više nije potrebe za bilo kakvim ubeđivanjem. Zato se bez reči okrenuo i ljutitim korakom krenuo ka izlazu.

Helen ga je molećivo pogledala.

– Čekaću te, Dok, ali to neće biti dugo – kazala je tiho. – Imaj na umu da mi je dosta i da moram da odem odavde.

Dok ju je nežno uzeo za ruku i bez reči ispratio do vrata.

Za to vreme, Rendal Emeri se već popeo na sedište kola i uzeo uzde u ruke. Nije se pokrenuo niti još koji put pogledao u Holideja. Čim je Helen sela pored njega poterao je konja u trk.

V

Remi Forsajt je odlučio da se više ne brine, odnosno, ne čeka da se Dajs Halet vrati za šank. Da je Ostin Džilet živ, Forsajt bi dva puta razmislio pre nego što bi revolvere Hiča Tejbera stavio do revolvera Broka Tinslija. Ali pomisao na moguću zaradu bila je suviše snažna da nije mogao da odoli. U jednom trenutku je pomislio na Mičela Šeridana... Šta ako se bude ljutio?

Ali, Mičel Šeridan nije ono što je bio Džilet.

Zato je žurno napustio salon i stigavši kući, brzo preuredio izlog stavivši u

njega i drugi par revolvera sa najvažnijim podacima. Svako ko bude tuda prošao neće moći da ih ne primeti, a glas o tome brzo će se proširiti.

Jedino se brinuo s kojom cenom će početi prodaju. Zato će angažovati štalskog momka Ganera Ouklija da održava tempo prodaje, ali da se pojavi i kao tobožnji kupac. Oukli će biti zadovoljan sa nekoliko čašica pića, a tobožnje kritičare podsetiće na to da su obojica bili revolveraši i da su ova-ko nešto već odavno zaslužili.

Baš kada je zatvarao vrata trgovine naišao je novi šerif. On se odmah zagledao u izlog ibez oklevanja upitao – Šta je ovo, Forsajte?

– Ono što vidiš, Šeridane – odvratio je Remi kratko, gotovo mrzovoljno. On, naime, nikada nije imao dobro mišljenje o Šeridanu. Džilet je bio kičma grada i njegov kamen temeljac. Za Forsajta, Šeridan je bio limunada.

Ovaj kao da je to osetio. Još jednom je sa negodovanjem odmerio izlog i ljutito upitao – Zar hoćete da pravite pare na tuđoj nesreći, Forsajte?

Ovaj se leđima naslonio na izlog.

– Tinslijeve revolvere kupio sam još kada on je došao u grad. Sam Džilet je dogovorio tu kupoprodaju. I šta bi ti sada želeo da učinim? Da sve zaboravim i odrekнем se novca?

Novi šerif odmahnu glavom.

– Ipak nećete održati tu javnu prodaju. Zar hoćete da se kauboiji svađaju oko toga ko će imati privilegiju

da kupi komade oružja mrtvih revolveraša?

– To su dobri revolveri.

– Nema sumnje da su dobri – potvrdi Mičel tmurno. – Ali za ubijanje, zar ne? Pobogu, sklanjajte ih iz tog izloga!

– Ne izdiri se na mene, zameniče – prasnuo je sada Forsajt. – Ja sam poslovan čovek i kao takav...

– A ja sam od pre jednog sata šerif i treba da me poslušate, mister. – Ako to ne učinite, sam ću razbiti izlog i uzeti ih.

No, Remi nije popuštao.

– Ako ih uzmeš onda ćeš morati da ih platiš, Šeridane. Ali mišljenja o njihovoj vrednosti nam se sigurno ne podudaraju. Tinsli i Tejber su bili čuveni revolveraši i zato...

– Za slučaj da ste to zaboravili, – obojica su bili ubice i nevaljalci – prekinuo ga je Šeridan odlučno. – Prokleti Tejber je ubio šerifa Ostina Džileta. Osim toga, nedužni momčić poginuo je od kuršuma ispaljenog iz jednog od Tinslijevih revolvera. Hoćeš li sve ovo pomenuti na toj prodaju?

Forsajt je pocrveneo i otkopčao prvo dugme na košulji.

– Zato ih izvadite napolje – dobacio je udaljavajući se.

Tek što je prešao desetak koraka, začulo se kloparanje točkova i u grad je ušla diližansa obavijena oblakom prašine. Posle nekoliko trenutaka oblak se razišao i vrata su se škripeći otvorila. Iz kola je izašla jedna mlada

žena sa devojčicom i jedan postariji čovek sa štapom u ruci. Nekoliko radoznalaca i trojica kauboja dočekali su mladu ženu oduševljenim uzvicima na što je ona porumenela do ušiju i počela zbunjeno da se osvrće.

U tom trenutku, trotoarom je prolazio Dok Holidej. Spazivši ženinu zbunjenost, probio se kroz gomilu i skinuvši šešir, zapitao da li joj može pomoći.

Na njenom licu pojavio se izraz olakšanja zbog prisustva jednog uglađenog džentlmena.

– Ovde je trebalo da me sačeka Garret Glendajv – kazala je. – Možda ga poznajete, mister?

Glendajv je bio jedan od kauboja koji retko svraćao u grad, ali ga je Holidej poznavao zbog jedne kratke tuče u kojoj su obojica bili prinuđeni da učestvuju. Glendajv je bio krupan, snažan mladić, izuzetno vredan i ozbiljan. Puno je radio a njegov mali ranč u zapadnom delu doline bio je zaista uzoran.

– Da, slučajno znam Gareta – odvratio je klimnuvši glavom. – Vi ste mu rođaka?

Mlada žena je ponovo porumenela i zaštitnički prigrllila devojčicu.

– Ja... ja treba da se udam za njega.

Holidej se priseti salunskih priča o tome koliko je Glendajv posvećen radu, ali i o činjenici da mladi čovek pet godina nije napuštao oblast Fort Bentona. I pre nego što je uspeo još nešto da zapita, gomila radoznalaca

se razdvojila i pred njim se pojavio zadihani Glendajv. Tek tada je Holidej zaključio da je ova stidljiva i lepuškasta žena u stvari udavača „preko pošte”.

Garet Glendajv je skinuo svoj šešir i pokušao da otrese prašinu sa odela.

– Rebeka Bozman? – zapitao je.

Ona ga je za trenutak bojažljivo pogledala, a zatim se stidljivo osmehnula.

– Da, ja sam – uspela je da kaže.

Istoga časa iz pozadine se začu muški glas pun divljenja.

– Dodavola, Garet je zaista uradio ono što je rekao! I pogledajte kakvu nagradu je izvukao!

Mladi kauboj se hitro okrenuo i lju-titim pogledom odmerio prisutne radoznalce.

– Ako neko ima bilo šta da kaže, sada mu se za to pruža prilika. Ukoliko nema, onda neka drži jezik za zubima.

Pošto nije dobio odgovor, on pogleda u mladu ženu i dobaci – Možemo li sada krenuti?

– Naravno – odvratila je Rebeka Bozman i tom prilikom skinula šešir oslobađajući tako slapove guste crne kose koja joj je padala na ramena.

U Garetovim očima bljesnulo je divljenje.

– Evo, odmah krećemo – dobacio je uzimajući ženinu torbu. Prethodno se blago nasmešio i pomilovao devojku po obrazu.

– Imaće dobru, finu ženu – prokomentarisao je neko pored Holideja.

On se okrenuo i pred sobom ugledao čoveka sa štapom od bambusa koji je takođe doputovao diližansom.

– U putu smo dosta razgovarali. Dva puta je htela da siđe i vrati se, ali nije imala gde.

Dok ga pažljivo odmeri.

– Na putu odakle?

Čovek žmirnu.

– Da li se to odnosi na nju ili na mene?

– Na vas.

– Ja dolazim iz Tulsa Sitija, a pre toga sam bio u Larembiju.

– A čime se bavite? – umešao se šerif Šeridan koji je u međuvremenu prišao.

– Svim i svačim, ali najviše trgovinom. Ja sam trgovački putnik, ako vam to nešto znači. Čekajte, odmah ću uzeti svoju torbu i častiću vas pićem. Volim kada se po dolasku u grad odmah upoznam sa šerifom jer tako mogu...

– Šeridane, moram da govorim sa tobom! – upao mu je u reč užurbani Dajs Halet. – Odmah!

Putnik je ravnodušno odmerio Haleta i dobacio – Biću u salunu, šerife Šeridan – dobacio je. – Pridružite mi se – dodao je i lagano se udaljio.

– Mičele, maločas me neki tip udario iz čistog mira. Nije imao nikakvog razloga za tako nešto. Osim toga, ukrao mi je dve boce viskija.

Šeridan glasno uzdahnu.

– Kada i gde se to desilo, Dajse?

– U mom salunu, gde bi drugde? Hoćeš i da ti kažem njegovo ime?

Novi šerif zabrinuto klimnu glavom. Koliko je znao, Dajs Halet je svojim pritužbama uvek gnjavio Ostina Džileta. Naime, vlasnik šaluna bio je od one vrste džangrizavih ljudi kojima je smetalo sve i svašta pa je bio uveren da je ovo jedna od tih situacija. Želeo je da umiri Haleta, ali i da se pridruži pridošlici koji ga je na neki način zainteresovao.

– On se zove Dodž Tejber, eto ko je on – dobacio je ljutiti Halet. – Da, da, brat Hiča Tejbera – dodao je videći da se Šeridan namrštio. – Oh, bože, to samo znači da se pojavila još jedna hulja i razbojnik koji me je pritom pokrao i prebio bez ikakvog razloga!

I sada mi reci šta ćeš učiniti povodom toga, šerife?

Mičel je bacio pogled prema salunu ne znajući šta da preduzme. Zaista, u tom trenutku je izgledao kao čovek koji se našao pred nepremostivim problemom...

– Dakle? – navaljivao je nestrpljivi Dajs. – Hoćeš li postupiti kao Ostin i potražiti tog prokletog Tejbera ili nameravaš da ostaneš ovde i vrtiš palčevima?

– Gde je Tejber sada? – zapita Šeridan nervozno.

– Otkud bih ja to znao? Nađi ga, utmi mu novac za viski koji mi je oteo i zatvori ga u ćeliju. Ja ću nešto kasnije podneti tužbu za napad i krađu.

– Za napad i krađu?

– Nego šta?

U tom trenutku odnekud je iskrsnuo Remi Forsajt, namršteno ih odmerio i bez reči ušao u salun.

– U redu, pođi sa mnom i pokaži mi tog tipa – rekao je novi šerif Haletu.

Vlasnik saluna se trgao i pomalo uplašeno uzmakao.

– Ja nisam revolveraš, Šeridane, već najobičniji miran građanin. Ako bude neke gužve nemoj od mene očekivati da rizikujem glavu zbog tipa kakav je Dodž Tejber.

Mičel se napravio da ga nije čuo i ćutke krenuo ka salunu. Za trenutak je zastao da proverii revolver, a onda snažno gurnuo leprir – vrata.

– Vidiš li ga? – zapitao je Haleta prelazeći pogledom preko posetilaca za šankom i stolovima.

– Nije ovde – odvrati vlasnik saluna sa uzdahom. – Da je drugačije, misliš li da bih tako mirno stajao? Prokleti bandit! Mora biti da je negde u blizini i sigurno će se vratiti. Pitao je za brata, ali mu ništa nisam rekao. To će me dovesti u grdnu nepriliku jer će se on i dalje raspitivati, a neka budala će verovatno istrtljati o svemu. I šta sledi? Ako me ponovo vidi shvatiće da sam lagao, a onda? Oh, bože, ne verujem da se sve ovo meni dešava...

Šeridan je prišao šanku, svestan da samo mali broj primećuje zvezdu na njegovim grudima. Zato se prošetao do kraja prostorije i vratio nazad malo neprirodno isturenih grudi i pun samopouzdanja kao da je želeo da

pokaže da sada on lično predstavlja novu vlast.

– Javi mi kada ga budeš video – do-
bacio je ponovo prišavši Haletu.

– Da ti javim? Prokletstvo... A kuda
ti ideš?

– Biću u blizini – odvratio je mla-
di Mičel Šeridan i mirnim, odlučnim
korakom izašao napolje. Lagano
je prešao ulicu pokušavajući da se
smiri. Bio je ispunjen nadom i pole-
tom, ali i uplašen strepeći od nove
opasnosti sa kojom će morati da
se suoči. Naravno, sve je drugačije
izgledalo kada je pored sebe imao
Ostina Džileta.

Sa druge strane, novi položaj da-
vao mu je značaj i ugled koji do tog
trenutka nije imao. Sada će moći da
pokaže svoje simpatije prema Helen
i neće se osećati manje vrednim pred
tipovima kao što je Dok Holidej.

Konačno je imao ime i titulu i bio
čovjek za koga će se još čuti. Da,
samo ako dotle poživim, pomislio je
osećajući kako ga ponovo zahvata
talas malodušnosti. Jer, Divlji zapad
bio je pun tipova Tejberovog kova.

Ubrzao je korak i nastavio sredinom
glavne ulice. Prošao je pored trгови-
ne Remija Forsajta i primetio da su
revolveri sklonjeni iz izloga. Bar jed-
na stvar je toga dana završena onako
kako je on rekao.

Konačno je stigao do zgrade zatvora
i lagano otključao vrata kancelarije.
Seo je za sto i otvorio dnevnik Ostina
Džileta...

VI

Rendal Emeri je ispijao svoje piće
na jednom, a Remi Forsajt na dru-
gom kraju šanka. Dajs Halet je ćutke
služio goste, ne mogavši da sakrije
nervozu i česte poglede prema leptir
– vratima. U salunu je vladala neuobi-
čajena tišina i niko nije igrao karte.

Oko osam sati ušao je Dok Holidej,
poručio piće i seo za jedan sto leđima
okrenut ka zidu. Halet ga je nekoliko
puta osmotrio ispod oka i zaključio da
je pustolov veoma neraspoložen. A to
nije dobro, pomislio je, taj gnev mora-
će na nekoga da se izlije...

Dodž Tejber se pojavio u salunu
dvadesetak minuta kasnije. Ušao je
kroz bočna sporedna vrata i stigao do
šanka pre nego što ga je vlasnik salu-
na video. Kada ga je spazio, Halet je
ispustio flašu viskija koju je držao u
ruci i prigušeno jauknuo.

Tejber se osmehnuo, stavio nešto
sitnine na šank i drsko odmerio sve
prisutne. Pogled mu još ni nje ni „sti-
gao” do Holideja kada mu je ovaj do-
bacio – Izgubio si svoj štit, Tejbere.
Tvoj brat je mrtav.

Ovaj se vidljivo trgao i hitro okrenuo
prema mestu gde je sedeo Dok odme-
ravajući ga ledenim pogledom.

– Hič je mrtav? – promrmljao je Dodž
zbunjeno.

– Da, baš tako – dobacio je Dok ne-
hajno. – A ni ti nećeš umaći smrti,
Tejbere.

– Ništa ti nisam učinio – odvratio je revolveraš glasom koji je podrhtavao.

Videvši da na licu revolveraša nema ni trunke borbenosti, Dajs Halet sinu. Sada je sa mnogo više poštovanja gledao na Doka i bio sklon da poveruje u sve one priče koje je čuo o njemu. Dođuše, njegovo držanje u Fort Bentonu nije se poklapalo sa svim tim glasinama, ali sada... sada je na sve počeo da gleda drugačije.

– Ne, meni zaista nisi učinio ništa iz prostog razloga što to nisi ni mogao – odbrusio mu je Dok mirno. – Ali, naneo si zlo mnogim drugim ljudima, zar ne? Ti i tvoj bedni, krvožedni brat!

– Ti si ubio Hiča?

– Ne, ali neću ni liti suze za njim. Hoćeš li ti?

Dodž Tejber stisnu pesnice i oprezno pogleda oko sebe. Znao je da su svi oko njega neprijateljski raspoloženi i da mora da bude pažljiv.

– On ti, u svakom slučaju, ne može učiniti nikakvo zlo, Holideje. A ni ja ne želim da imam bilo kakve veze sa tobom.

Dok se glasno nasmeja. Iako mu je pogled bio hladan poput leda, izgledao je nekako... privlačno tako siguran u sebe, savršeno miran i... nedostižan.

– Ti si došao do jedne tačke svog lupeškog života kada više nije važno šta želiš, a šta ne želiš, Tejbere. Koliko ljudi ste ti i Hič ubili? Petoricu? Šestoricu? Ili možda još više?

Revolveraš pogleda prema sporednom izlazu.

– Ne gledaj u vrata jer te ona neće nikuda odvesti, mister.

Dodž proguta knedlu. Bilo je malo neobično, ali činilo se kao da je prvi put u životu osetio šta je pravi strah. Ipak je pokušao da se isprsi i svom držanju da pečat lažne hrabrosti.

– Idi donđavola, Holideje. Naši putevi se više nikada ne moraju ukrstiti.

– Ali, bilo je suđeno da se ukrste. Samo, znaš da mrzim hulje i smatram da je svet lepši bez njih.

Tejber je liznuo usne i pogledao u Dajsa Haleta kao da je od njega tražio podršku i pomoć. Što se tiče vlasnika saluna, on ga je odmerio, jedva se suzdržavajući da ne pokaže zadovoljstvo što se revolveraš nalazi u ovakvom položaju. Bilo je očigledno da se plaši Holideja i da se za njega samog stvari ne razvijaju baš najbolje. Možda čak i bude ubijen... Zaista! Ne bi mu bilo žao da se nešto slično desi. Naprotiv, uživao je u takvoj mogućnosti.

– Nećeš me prinuditi da potegnem revolver, Holideje – dobacio je Tejber.

– Nisam to ni nameravao. Oduvek sam smatrao da si hulja i da nije vredno prljati ruke sa tobom. Isto kao i u slučaju tvoga brata.

– Hič je mrtav.

– Tako je najbolje. Pre toga je ubio Broka Tinslija.

– Koliko znam, ti nisi mario za Broka – odvratio je Dodž Tejber. – Što je onda važno ko ga je poslao na onaj svet, ti ili Hič?

– Važno je jer ja to ne bih uradio – prokomentarisao je Holidej mirno.

– Tinsli me je ubedio da će promeniti način života. Razgovarali smo o svemu kada sam ga nedavno sreo u Kridu. U stvari, već se povukao ali se brinuo zbog situacije jer je znao da ste mu na tragu. Rekao mi je još da ga gonite samo zbog zareza na dršci pištolja, ništa više. Hm... Hič je želeo da stekne slavu, zar ne? A tebi je bilo važno da ostaneš u njegovoj senci, jer ti je tu najsigurnije. Ali šta se desilo? Njega nema, a ti si ostao sam na čistini. I šta ćemo sada?

Tejber je odjednom digao obe ruke uvis.

– Nije tvoj stil da hladnokrvno ubiješ nekoga, Holideje. Uostalom, nemam nameru da potegnem revolver na tebe. Naprotiv, ja ću se sada okrenuti i izaći. Kada izađem, nastaviću da hodam.

Na Dokovom čelu pojavila se duboka bora.

– Dakle, priznaćeš da si kukavica? – upitao je prilazeći.

Tejber se osmehnuo krajičkom usana.

– Nazovi to kako hoćeš, Holideje, meni je važno da ostanem živ. Sada izlazim napolje.

– A šta je sa Šeridanom?

– Nisam ga video niti to želim. Na kraju krajeva, svejedno je da li je Hič ubijen u njegovom ili u nekom drugom gradu. U svakom slučaju, on nije imao veze sa Hičovim ubistvom.

Dajs Halet ih je slušao i čudio se. Naime, Tejber je tu pokazao veliko lukavstvo: znao je da Holidej nije hladnokrvni ubica i ponašao se tako da je uspeo da ostane živ. Naravno, vlasniku saluna bilo je krivo što se revolveraš izvukao. Glasno je uzdahnio osećajući se kao pokraden. A onda... onda se setio da je zaista pokraden.

– Dužan mi je za dve flaše viskija – brzo je dobacio gledajući u Holideja.

– Da li je to tačno? – dobaci Dok još uvek hladno odmeravajući Tejbera.

– Naravno da jeste – ubacio se Halet pre nego što je revolveraš mogao bilo šta da kaže. – Došao je u moj salun, zlostavljao me i na kraju me onesvestio udarcem po glavi. Zatim je ukrao dve boce mog najboljeg viskija.

– Plati čoveku što mu duguješ – naredi Holidej resko.

Tejber je neodlučno izvadio nešto novca iz džepa košulje i bacio ga na šank. Nestrpljivi Halet je brzo pokupio novčanice i prebrojao ih.

– Nemaš dovoljno – rekao je. – Nedostaju ti još dva dolara.

– Nemam više... – jedva je izustio revolveraš.

Holidej mu je odjednom prišao sasvim blizu i udario ga pesnicom u lice.

Ovaj je pao na pod, a zatim nadlanicim obrisao krv sa usana. Ležeći na podu lukavo se osmehnuo, a onda ustao i odrečno odmahnuo glavom.

– Neću da potegnem. Ne možeš me izazvati – dobacio je hladno.

– Onda se gubi! – odbrusio mu je Dok. – Odlazi i ne osvrći se za sobom! Ako slučajno čujem da si negde, bilo gde, nekome naneo zlo, znaj da mi nećeš umaći.

Tejber je ustao, podigao šešir sa zemlje, smrknuto odmerio krčmara i... izašao.

– Hej, ja ga ne bih pustio da ovako ode! – uzviknuo je Halet. – Ljudi njegovog kova često znaju da...

– Znam ljude njegovog kova – presekao ga je Dok, ispio brendi do kraja, a zatim odlučnim korakom izašao iz saluna.

* * *

Dodž Tejber je osedlao konja u polumraku štalskog dvorišta, svestan da konjušar Ganer Oukli prati svaki njegov pokret. Pošto nije imao novca, nije ni nameravao da plati za čuvanje konja. Osim toga, primetio je da Oukli pomalo omamljen pićem i na brzini zaključio da bi jedan blag udarac drškom pištolja mogao sve da sredi. Posle toga je nameravao da potraži Mičela Šeridana, dozna od njega šta se u stvari dogodilo sa Hičom, a posle toga sredi onog prokletog Holideja. Naravno, likvidirao bi ga na svoj način... metkom u leđa.

Pritežući kolan video je kako se Oukli naslonio na dovratnik i pomno posmatrao sve oko sebe, kao na osmatračnici. Kako ću ga samo trennuti, pomislio je i jedva primetno se

osmehnuo, unapred uživajući što će se bar na nekome iskaliti.

Ali Oukli nije bio toliko pijan ili neiskusni da ne bi naslutio šta se mota po Tejberovoj glavi. Imao je posla sa svakvim lupežima, prevarantima, malim i velikim lopovima tako da je već izdaleka mogao da prepozna ko pripada tom soju. Iz iskustva je znao da pri traženju novca mora biti posebno oprezan.

Za to vreme, Tejber je završio sedlanje konja i izveo ga iz ograđenog prostora. Još jednom je ispod oka osmotrio Ouklija naslonjenog na dovratnik, obasjanog velikom žutom petrolejkom. Pokretom čoveka koji se ne žuri, prebacio je vođice preko motke privezišta, mašio se rukom za džep i zapitao – Koliko ti dugujem, mister?

– Onoliko koliko sam rekao kada si došao.

– Dakle, dolar po?

Oukli je mirno klimnuo glavom i Tejber je zvecnuo preostalim sitninom u džepu, a zatim se približi svetlosti. Zatim je munjevitim pokretom izvukao revolver iz futrole i udario njime Ouklija po glavi.

– Glupak – promrmljao je kada se štalski momak srušio na zemlju. Odvezao je vođice sa privezišta i baš kada je hteo da uzjaše, ugledao je Holideja kako izlazi iz jedne sporedne ulice. Ne časeći ni časa, vinuo se u sedlo i poterao konja prema Doku.

– Odlazim iz grada kao što sam i rekao.

– Vidim – odvrati Dok mirno. – Ipak sam hteo da proverim. Bez podvala i mutnih radnji.

– Već sam rekao da ne želim da imam veze sa tobom, Holideje. Ako si ti na jednoj, ja ću biti na drugoj strani sveta.

Dok se zadovoljno osmehnuo. Veoma dobro je poznavao takve tipove i savršeno dobro je znao da bi ga Tejber hladnokrvno ubio samo ako bi mu se za to pružila i najmanja prilika. No, on nije imao nameru da mu da takvu šansu. Naslonio se na zid zgrade uživajući u strahu i mržnji koje su izbijale iz revolveraševog pogleda. Ko zna, možda će se posle poniženja koje je doživeo Dodž promeniti i biti oprezniji, a moglo bi se desiti da odluči da zauvek ostavi revolvere i tu, u Fort Bentonu, završi svoj zločinački put..

A onda se desilo nešto sasvim neočekivano.

Kroz tišinu noći odjeknuo je pucanj i Dodž Tejber je izbačen iz sedla kao udaren džinovskom pesnicom. Telo mu se nekako neprirodno izvilo i uz potmulo stenjanje svom težinom tresnulo na zemlju.

Holidej je iznenađeno ustuknuo, ali je već sledećeg trenutka ugledao siluetu nekog čoveka koji se trkom udaljavao od zida štale. Hitro je potegao revolver i ispalio hitac za njim. Promašio je, a prilika je zamakla u tamnu i neprozirnu noć.

Naravno, bez razmišljanja je potrčao za njim. Prešao je jedva desetak

metara kada je iza sebe začuo glasan povik – Stoj, ni koraka dalje!

U mestu je zastao i okrenuo se.

Nedaleko od njega stajao je šerif Šeridan široko razmaknutih nogu sa uperenim revolverom u rukama.

– Ne mešajte se u ovo, Šeridan.

Šerif se pravio kao da nije čuo.

– Samo se maknite i ja ću vas ustreliti – odvratio je je prilazeći Tejberovom telu i pose toga ga vrhom čizme okrećući na leđa. Telo bez pokreta i ukočen, staklast pogled kazali su više od svih reči.

– Uzeću vaš revolver, Holideje.

– Moj revolver? A zbog čega? – začudio se Dok.

– Još pitate? Hm... bez obzira kakva je hulja bio Tejber, moraćete da odgovarate za njegovu smrt.

U međuvremenu se na ulici skupilo već prilično ljudi.

– Šta? – iskreno se iznenadio Holidej. – Želite da kažete da sam ga ja ubio?

– Kažem samo da mi predate vaš revolver, mister. Smesta!

Videvši da mu u tom trenutku ne preostaje ništa drugo, Holidej je pružio revolver koji mu je Šeridan prilično grubo zgrabio iz ruke, a onda koračno unazad.

Dok pokaza rukom u mrak.

– Vaš ubica je tamo negde, šerife. Sigurno ste ga videli ili čuli.

– Čuo sam pucanj i odmah zatim video kako je Tejber pao iz sedla. Onda ste vi pokušali da pobegnute. Ako

želite da tvrdite nešto drugo, kasnije ćete za to imati prilike. A sada napred! – povikao je šerif, revolverom gurnuo Holideja u leđa i probijajući se kroz gužvu, pošao sa njim prema zgradi zatvora.

VII

Dok Holidej je stajao iza rešetaka ćelije i pokušavao da obuzda bes. Ganner Oukli je pronađen onesvešćen, a pošto su ga povratili, doveli su ga u šerifovu kancelariju. Tu je ispričao ga je Tejber udario revolverom po glavi i onesvestio tako da posle toga nije ništa ni video ni čuo. Kada je Oukli otišao, Dajs Halet koji je dojurio čim je čuo šta se dešava, zbunjeno je pogledao Doka.

– Zašto ste to učinili, mister? Pa vi ste u svako doba mogli da se obračunate sa Tejberom. To ste dokazali u salunu.

– Pa to je ono što nepretano pokušavam da objasnim. Mogao sam srediti Tejbera kad god sam hteo. Dakle, zašto bih ga ubio s leđa i izložio se ovoj blamaži?

Halet je slegnuo ramenima i pokazao na Šeridana.

– Šerif može da posvedoči samo ono što je video i čuo, mister Holideje. On kaže da je čuo dva pucnja, kao uostalom i mi, a onda vas video kako bežite. Šta posle svega čovek može da pomisli?

– Mislite šta hoćete – odbrusi Holidej oštro. – Kažem vam da je neko iz mraka ubio Tejbera. Bio sakriven iza ugla štale, dobro sam video. Čak sam ispalio jedan hitac u njega, odnosno njegovu siluetu. Ne znam da li sam ga pogodio ili ne, ali sam potrčao za njim – dodao je gnevno odmerivši Šeridana. – Možda bih ga i stigao da me vaš revnosti šerif nije u tome sprečio.

Dajs Halet je duboko uzdahnuo.

– Vidite, meni stvar ne izgleda baš tako, mister Holideje. Žao mi je što to moram da kažem ali, eto... Lično smatram da je sasvim dobro što je Dodž Tejber mrtav, ali ne možemo dopustiti da se u ovom gradu blagonaklono gleda na ljude koji drugima pucaju u leđa. Bojim se da ćete ipak morati da izađete pred sud.

Dok svom snagom stisnu rešetke.

– Dodavola, čoveče – obratio se Šeridanu. – Pustite me smesta odavde ili ćete zažaliti! Kada shvatite da ste ubili pogrešnog čoveka i da vam je ubica pobegao, i te kako ćete se kajati. Ali tada će biti kasno. Hmmm, ceo grad će vam se smeјati kao pravom žutokljuncu.

No, šerif nije odgovarao. Umesto njega, ubacio se pričljivi Halet.

– Odličan posao, mladiću. Moram priznati da sam malo sumnjao u tebe, ali sada su te sumnje nestale kao rukom odnesene. Nesreća je samo u tome da čovek kao što je Dok Holidej treba da plati za smrt hulje Tejberovog tipa, ali... pravda mora nadvladati. Kada

budeš hteo da te neko smeni na straži samo mi javi pa ću ti pronaći zamenu. Videću, takođe, da ti nađem nekog pogodnog zamenika jer si sada postao šerif, odnosno najodgovorniji čovek u gradu. Zato ne možemo dozvoliti da bez ičije pomoći brineš o redu i miru, pogotovo što u ovaj grad u poslednje vreme dolaze tipovi skloni izazivanju nereda – zaključio je Halet, kratko klimnuo glavom i izašao napolje.

Holidej je neko vreme nepomično stajao i razmišljao, a onde počeo da šeta tamo – amo. No, koliko god da se trudio nije uspeo da pronađe rešenje svog problema. Zato je ponovo prišao rešetkama i obratio se Šeridanu.

– Sećate se koliko vremena je prošlo između dva pucnja, šerife?

– Naravno. Dve ili tri sekunde.

– Mislite li, dakle, kako bih sebi mogao dopustiti luksuz da tako usporeno pucam, pogotovo ako je u pitanju neko kao Dodž Tejber. Pa on bi me za dve – tri sekunde izrešetao kao sito!

– Možda ste ga pogodili prvim metkom pa nije stigao da uzvрати.

– A zašto bih onda pucao i drugi put? To bi bilo glupo. Uostalom, proverite moj kolt i videćete da je tamo samo jedna prazna čaura.

– Mogli ste staviti novi metak i ostaviti samo jednu jer...

Onda bi ta čaura bila na licu mesta – prekinuo ga je Dok. – To je lako proveriti.

– Mogli ste je baciti ili... šta ja znam...? Nemam vremena da sada

lupam glavu oko toga. Uostalom, sve što imate sačuvajte za sud.

Holidej odmahnu glavom.

– Čujte me, Šeridan. Pošto ne verujete da nisam ubio Tejbera, moram da vas upozorim na jedno. Naime, Tejberovi nikada ne jašu sami i to je opšte poznato. Da je Ostin živ on bi vam isto rekao. Tejberov običaj je da za sobom vuče celu bandu i od toga ne odstupa.

Šerif ga odmeri s nevericom.

– U grad su dojahali sami, jedan pa onda drugi... Po tome ne bih rekao da jašu u grupi kao što vi tvrdite.

– To je možda zbog toga što su u Kridu zapali u nevolje.

Mičel ga ozbiljno odmeri. Za dva meseca formirao je određeno, prilično stabilno mišljenje o Holideju i činilo mu se prilično neverovatnim da bi on nekome pucao u leđa. No, drugog osumnjičenog nije bilo na vidiku. Nezavisno od činjenice da je Dokova nezgoda njemu lično išla u prilog, Šeridan se pitao kako utvrditi istinu. Zato je rešio da nastavi razgovor i pokuša nešto da sazna.

– A šta mislite, da li je, osim vas, još neko želeo da se obračuna sa njima?

Dok slegnu ramenima i osmehnu se.

– Kao prvo, nikako nećete da shvatite da ja nisam želeo nikakav obračun. Naš susret ovde bio je čista slučajnost. Što se tiče njihovih neprijatelja, to zaista ne bih mogao da znam. Verovatno ima takvih koji žele da se osvete za ono što su mnogim ljudima

učinili, ali tu bih samo mogao da na-
gađam. Moguće je da ih je neko pra-
tio i da je to bio razlog što je Dodž
zaostao iza Hića kako bi tako nešto
proverio. Ne znam... zaista ne znam
ništa o svemu tome, osim da ja nisam
ubio tog zlikovca. Istina je da sam ga
dobro tresnuo i donekle ponizio, ali
ga nisam ubio.

– A zašto ste uradili samo to?

– Zato što sam znao da se Dodž neće
usuditi da potegne revolver.

Mičel skupi obrve.

– Mislite da se nije usudio?

– Vraški me se bojao – odvrati Dok
samouvereno.

Mičel Šeridan se počesa po bradi.
Koliko je Holidej bio brz na revol-
veru? Ostin Džilet bi mu rekao pra-
vu istinu o svemu tome, ali Ostin
više nije bio među živima. Isto kao
Brok Tinsli, Hić Tejber i njegov brat
Dodž. Fort Benton je odjednom po-
stao grad sa čijih ulica su se morali
sklanjati leševi. A bio je šerif tek
jedan jedini dan...

– Kakav ste vi to čudan čovek, Ho-
lideje? – upitao je iskreno. – Ponaša-
te se kao krstaški ratnik, kao neko
kome je sudbina dodelila zadatak da
očisti Zapad od zla.

Doku nije promakao sarkazam u še-
rifovom glasu.

– Proći će dosta vremena dok vi to
shvatite – odvratio je mršteći se.

– U svakom slučaju, ja sam dosle-
dan čovek koji veruje u pravdu i pra-

vičnost. Zato strahovito mrzim hulje
svih vrsta.

– Većina ljudi ih mrzi, ali malo ko
može sebi da dozvoli da im tako nešto
kaže u oči. Vi to možete zahvaljujući
činjenici što ste spretni u baratanju
oružjem, ali... Zar vam se ne čini da
vas to u određenoj meri stavlja u red
sa onima koje mrzite?

– Ne, toga se ne plašim. Moji motivi
su sasvim drugačiji od onih sa kojima
me upoređujete. U drugim okolno-
stima to poređenje bih smatrao kao
uvredu, ali ovo nisu normalne okol-
nosti delimično i zbog toga što ste vi
prilično neiskusni. A što se tiče vaših
aluzija da nisam bolji od braće Tejber,
ne biste tako govorili da ste videli ono
što i ja.

– A to je?

Dok za tren stisnu usne.

– Pre nekoliko godina svratio sam
na farmu postarijeg bračnog para
koji je živeo u oblasti Krid. Bili su
tihi i vredni ljudi i svi susedi su ih
voleli i poštovali. Dva meseca posle
toga čuo sam da su starci ubijeni,
a kuća opljačkana i zapaljena. Opis
ubica odgovarao je opisu braće Tej-
ber, ali njihova krivica nikada nije
bila dokazana. Šta mislite, da li je
isto mrzeti i goniti takve ljude ili
pljačkati stare i nemoćne? I vama
je odgovor jasan, zar ne? Eto vidite!
Zbog toga, između ostalog, mrzim
zadah tog šljama i ne ustežem se da
uhvatim u koštac sa njima.

– I da rizikujete život?

– Da i da rizikujem život – odvrati Dok setno. – Možda vam to izgleda čudno, ali znao sam još neke ljude koji su mislili i osećali ovako kao ja. Zar mislite da su Vajat Erp, Bil Hikok i njihovi prijatelji toliko puta rizikovali živote samo zbog bedne šerifske plate? Varate se, mladiću, grno se varate. Sasvim dobro znam da je i njih vodio jedan drugi, viši cilj, osećaj pravde i pravičnosti. To ćete jednog dana shvatiti i tek onda razumeti ovo što govorim – završio je Holidej nekako rezignirano i Šeridanu se učinilo da u njegovom glasu više nema one snage i arogancije. A šta ako je u pitanju varka, pomislio je i udaljio se odlučnim korakom.

– Ganer Oukli ništa nije video – dobio je sedajući za sto. – A on je, izgleda, jedina osoba koja bi vam mogla pomoći.

Dok je ćutke prišao svom ležaju i umorno se opružio.

Šeridan ga je posmatrao ispod oka i sa olakšanjem odahnuo. Trebalo mu je vremena da razmisli i pripremi se za duge i teške dane koji su ga čekali. Pretpostavljao je, naime, da će teren-ski sudija Mops stići u grad krajem nedelje. Tada će problem sa Holidejem biti nekako rešen, on sam će sigurno dobiti na ugledu, a glavni konkurent kod žene koju je potajno priželjkivao biće uklonjen. Dakle, sve šanse biće na njegovoj strani...

No, ipak je postojao problem koji ga je mučio a to je bila smrt Hiča Tejbe-

ra. Ako je slučaj njegovog brata bio jasan, sa Hičom je sve predstavljalo pravu zagonetku. Doduše, i kod Dodža su postojale sumnje koje nije mogao da odagna bez obzira što mu je Holidej bio suparnik. Pored toga bio je pošten momak koji je osećao da su dokazi prilično tanki. Mučila su ga razna pitanja koja je pokušao da odagna, ali bez uspeha. Šta ako je sticaj okolnosti bio nepovoljan za Holideja pa je sada nepravedno optužen? I šta će se dogoditi ako ga osude, a posle se uspostavi da je obojicu ubio neko treći?

Zario je lice u šake i uzdahnio.

Osećao je da će mu dani koji dolaze biti najteži u životu.

* * *

Nečija senka pala je na tezgu Remija Forsajta i on je hitro podigao glavu. Uplašeno je ustuknuo ugledavši iznad sebe dva crna otvora revolver-ske cevi.

Pokušao je da savlada drhtavicu koja ga je obuzela i pogledao u ogromnog čoveka koji ga je hladno odmeravao. Onda je skrenuo pogled i spazio još dvojicu kod ulaza.

– Hteli smo da kupimo nešto municije, mister – dobaci grdosija nabusito.

Remi je bojažljivo ustao sa stolice u nadi da će njegove zle slutnje i strah biti neosnovani. Vreme zatvaranja već je bilo prošlo, ali on se zaradio... Sada je samo želeo što brže da uslu-

ži neobičnu trojku i da ih se što pre otarasi.

– Odmah, odmah. Koji kalibar želite? Grdosija stavi svoj revolver na tezgu.

– Isti kalibar za svu trojicu. Šest kutija metaka.

Tek što se okrenuo i posegnuo za kutijom, teška ruka spustila mu se na rame poput nekog malja. Osetio je kako ga obliva hladan znoj, ali je uspeo da se održi na nogama. Sada mu nije bilo važno ni da municija bude plaćena... Samo da se trojka što pre udalji, a on izvuče živu glavu.

– A gde ste nabavili ove revolvare, mister? – upita grdosija pokazujući na oružje koje je pripadalo Hiču Tejberu.

– Ja... kupio sam ih. Došao je neki čovek i kazao da želi da ih proda. Mislim da je napomenuo kako je ostao bez novca.

Snagator je uputio značajan pogled dvojici svojih pratilaca i oni lagano priđoše tezgi; pritom je jedan od njih nogom zatvorio vrata za sobom.

– Ale, Majk... Da li ste već videli ove revolvare? – zapitao je glasno.

Obojica baciše kratak pogled na oružje i gotovo istovremeno klimnuše glavama.

– Hičovi revolveri, nema sumnje – rekao je Al.

– Tako i ja mislim – složio se grdosija gurnuvši Remija prema zidu. Preplašeni puškar je kriknuo, a Al je hitro priskočio i zgrabio ga za grudi.

– Reci nam sve što znaš o Hiču i tim revolverima – zašištao je besno dok je Majk prišao prozoru i osmotrio ulicu.

– On... on je mrtav – procedio je Remi najzad.

Grdosija je odgurnuo Hiča i zgrabio Remija za vrat.

– To je laž! – grmnuo je.

Remi je očajnički odmahnuo glavom.

– Istina je – zavapio je pokušavajući da se oslobodi strančevog stiska. Pošto mu je to nekako pošlo za rukom, žurno je ispričao sve što se dogodilo u gradu od dolaska Broka Tinslija. Kada je pomenuo Holideja primetio je da je grdosija prebledeo i sasvim ga pustio. Zatim je sklopio oči i počeo vidljivo da se trese. I Al je napravio grimasu i odmaknuo se korak dalje.

– Šta ćemo da preduzmemo, Brente?

– uitaio je Majk stisnuvši usne.

Snagator je ćutke prišao tezgi i uzeo opasač Hiča Tejbera. Nekoliko trenutaka ga je zamišljeno „studirao“, a onda zgrabio i prebacio preko ramena. Zatim je pružio ruku kako bi uzeo sjajno očišćene Tejberove revolvare, ali se Remi tome glasno usprotivio.

– Hej, čekajte malo, ja sam za te revolvare dao dosta nov...

Glas mu je iznenada zamro u grlu jer ga je Brent odalamio rukom po licu. Zatim se mirno okrenuo, uzeo Tejberove revolvare i obratio se Alu.

– Ućutkaj ga. S obzirom da treba da obavimo važan posao, ne želim da izleti na ulicu i svima izbrblja šta se desilo.

Al je ćutke prišao korak napred i drškom revolvera tresnuo Remija po glavi.

* * *

– Kako misliš da izvedemo stvar sa Holidejem, Brente? – upita Al Melston radoznalo.

Grdosija je stajao naslonjen na zid i netremice posmatrao zatvorsku zgradu na drugoj strani ulice. Kroz dva prozora i ispod ulaznih vrata dopirala je svetlost osvetljavajući ulicu na priličnoj udaljenosti.

Brent je odmahnuo glavom.

– A šta si ti otkrio, Majk?

Ćovek koga je nazvao Majk slegnu mršavim košćatim ramenima.

– Nema prozora na drugoj strani i postoje samo jedna vrata. Sa strane ima dva prozora, ali su suviše visoki da bi se bilo šta moglo videti.

– Onda ćemo sačekati. Dakle, biće najbolje da prvo sredimo šerifa, a onda na miru pretresemo grad. Holideja znamo, ali tog zvezdonošca ne znamo.

– Zašto jednostavno ne uđemo unutra i izrešetamo ga? – upita Al uzbuđeno.

– Pa da neko strada! – dobaci Brent ljutito. – Pored toga, ima previše sveća – dodao je pokazujući rukom prema ulici.

– Pa... niko ne zna za nas, zar ne? – zapitao je Al.

– Tačno, ali Holdej sigurno zna da Hić i Dodž nisu došli sami. On će nas očekivati – dodao je, a onda im pokazao rukom da krenu za njim.

Posle nekoliko minuta stajali su za šankom. Mada se nimalo nisu dopali Dajsu Haletu, poućen iskustvom, žurno ih je poslužio.

– Majk i ja ćemo sesti za sto – promrmlja Brent okrećući se Alu – a ti obavi svoj posao i saznaj sve što možeš o šerifu: šta je radio, kakav je na revolveru i ostalo. Ako je vešt u potezanju oružja, onda mu nećemo pružiti šansu.

Al se osmehnuo i klimnuo glavom. Uskoro je zatražio drugo piće i počeo da ćaska sa Haletom. Naravno, predstavio se kao ćovek koji sa svojim prijateljima već duže putuje kroz celu pokrajinu i traži neki tih i bezbedan grad.

– Kako je ovde, mister? – upitao je pošto se prethodno „žalio“ na ratbornost ljudi i njihovu spremnost za svađu. – Ćini mi se da ćemo ovde imati sreće. Tako je mirno, ljudi su na ulicama i izgleda da nema većih problema.

Halet koji ga je još uvek procenjivao, oprezno uzvрати – Pa, moglo bi se tako reći... Ali u poslednje vreme i kod nas je bio dosta nepravilika... U stvari, poslednja dva dana. Dva strašna dana u kome su se desila četiri ubistva.

Al se rukama odmakao od šanka, tobože zaprepašćen onim što je ćuo:

– Četiri ubistva? Šta je to bilo, banditi ili nešto drugo?

– Nijedan od njih nije bio bandit u tom smislu da mu se lice moglo videti na poternici. Doduše, pravi ili ne, to sada više nije ni važno. Jeste li ikada čuli za čoveka po imenu Hič Tejber? Ili za njegovog brata Dodža? Ili možda za trećeg revolveraša po imenu Brok Tinsli?

Al je odjednom prebledeo.

– Vi to govorite o braći Tejber iz oblasti Krid? – upitao je.

Halet se nagnu napred. Osećao se mnogo mirnije i jezik mu se razvezao.

– Naravno, vidim da ih poznajete. Izgleda da oni nisu tako nepoznati kao što smo mi ovde mislili. Hič Tejber je ubio našeg šerifa, ali je i sam dobio svoje. Njega je sredio niko drugi nego Dok Holidej.

Al se napravio da mu je drago što to čuje.

– Ah, to se moglo i očekivati ako je došao u sukob sa Holidejem. Hm... čini mi se da imate šerifa na koga se čovek može osloniti.

Halet za tren slegnu ramenima.

– Pa, on je dosta dobar u obavljanju svojih dužnosti. Možda bi nešto mogao i bolje, ali to sada nije važno. Uostalom imamo njega i moramo ga se držati.

– Da, dobro kažete – odvratio je Al, zatražio još jedno piće i, pošto je Haleta neko pozvao, klimnuo mu je glavom i uz ućtiv pozdrav se udaljio.

– Krčmar nema baš visoko mišljenje o novom šerifu – kazao je sedajući za sto pored Brenta i Majka. – I zato mislim da smo nedavno propustili dobru šansu. Trebalo je da...

– Šta ti je rekao? – prekinuo ga je Brent nestrpljivo.

– Isto ono što smo čuli od puškara. Šerif nije neka muštra, a što se tiče Hiča... Holidej ga je ubio pod prilično mutnim okolnostima.

– Zašto nisi pokušao da saznaš nešto više?

– Zato što bi krčmar posumnjao i sigurno o svemu obavestio šerifa. Prilično je prepreden i mislim da mu ništa ne prolazi neopaženo.

Brent je klimnuo glavom i zamislilo se.

– Zatvorska zgrada je suviše čvrsta za napad – rekao je. – Dakle, morali bismo da promenimo taktiku. – Ale – rekao je podigavši glavu – da li bi mogao malo da „bocneš” krčmara tako da ode do šerifa i potraži pomoć?

Ovaj se osmehnu krajičkom usana.

– Da li si upoznao nekoga ko takve stvari radi bolje od mene, Brente?

– Ne, bogami, nisam.

Al je ustao.

– Onda mi daj nekoliko minuta vremena. Vas dvojica motrite na ostale, mada ne mislim da među njima ima nekoga ko bi bio dovoljno hrabar da pruži otpor. Ipak budite budni.

Al se vratio do šanka, ispio piće do kraja, a onda hitnuo čašu prema zidu.

– Kako je moguće da u ovako mirnom gradu neko služi tako loš viski?
– povikao je odgovarajući na upitni Haletov pogled. Istoga trenutka Brent i Majk su ustali i zauzeli „pozicije” u donjem delu šanka.

– Vas trojica se ponašate pristojno inače ću pozvati šerifa da vas smiri! upozorio ih je krčmar.

Na to je Brent uzeo flašu sa šanka i hitnuo je u ogledalo na zidu. Majk se odvojio od njega, a onda sapleo jednog od gostiju i udario ga nogom u stomak. Videvši to, ostali gosti su nagnuli prema vratima, a banditi su počeli da razbijaju čaše i flaše.

Videvši da se situacija zahuktava, Halet se iskrao kroz sporedna vrata i potrčao prema zatvorskoj zgradi.

– Majk, ti uzmi na sebe stepenice – rekao je Brent čim je Halet izašao.

– Ale, ti ćeš paziti na zadnji ulaz. Pretpostavljam da će za nekoliko minuta naš šerifčić stići ovamo. Zato moramo spremno da ga dočekamo.

– A zatim ćemo srediti Holideja – dobio je Al.

Ćutke su zauzeli pozicije i izvadili revolvere iz futrola.

Sada je trebalo sačekati šerifa...

VIII

Čuvši galamu u salunu, Helen Emeri se trгла. Prateći je prema zgradi zatvora gde su još jednom želeli da razgovaraju sa Holidejem, Rendal Emeri je za trenutak zastao.

– Ne, oče, nemojte se mešati u to – dobacila je rukom mu pokazujući da nastave dalje. – Dosta je bilo salon-
skih svađa i tuča. Želela bih da se sve brzo završi i da što pre odem odavde.

Stari Rendal je još jednom bacio pogled prema salunu, a onda se okrenuo i nastavio za snahom. Brzo su stigli do zgrade zatvora i ušavši u kancelariju, zatekli šerifa Šeridana kako proverava svoj revolver. Uznemiren galamom u salunu, Dok Holidej je ustao i nervozno se šetkao uz rešetke. Kada su Rendal i Helen ušli unutra, on ih je dočekao rečima – Pretpostavljam da su to ljudi iz Tejberove bande?

Šerif se okrete ka njemu.

– Otkuda to znate, Holideje?

– Kada čovek poznaje tipove njihovog kova, onda to nije teško pogoditi. Ovi banditi su pratili Hiča na rastojanju od dva dana jahanja. Tako je i sada, Šeridan.

– Zar ne vidite kuda to vodi, Mičele?

– upitala je Helen zabrinuto. – Ako su to stvarno Tejberovi ljudi onda će doći do okršaja, zar ne? Zato... Zar ne bi bilo bolje da zato pustite Doka iz zatvora? Naravno, mi ćemo se skloniti i nećemo smetati...

– Ni govora! Holidej je uhapšen pod sumnjom da je izvršio ubistvo.

– Ali to su samo sumnje, pravih dokaza nema.

– To će reći sud – odvratio je Mičel Šeridan odlučno i pogledao Helen u oči. Ponovo, po ko zna koji put bio je očaran njenom lepotom od koje mu je

zastajao dah. Posmatrajući je, shvatio je da nikako ne sme da izgubi ovu ženu prelepih očiju boje smaragda. Zadržavajući Holideja u zatvoru izlagao se smrtnoj opasnosti da se gnev Tejberovih ljudi sruči prvo na njega, ali šta je drugo mogao? Kada bi pustio uhapšenika da ode, onda bi žena smaragdних očiju bila za njega bila zauvek izgubljena. Zato ni po koju cenu nije smeo da poklekne i pokaže svoju slabost, ni u kom slučaju sada, kada je postao šerif i počeo da gradi svoj ugled.

– Ako bude imao kome da sudi – dobacio je Holidej iz ćelije. – A sada me slušajte dobro, šerife. Ako su ovi izgrednici iz Tejberove bande, onda ćemo za kratko vreme obojica biti mrtvi.

Šeridan je zaustio da odgovori, ali je u tom trenutku u kancelariju utrčao zadihani Halet.

– Dođi odmah, Mičele! – povikao je još sa vrata. – U salunu imam trojicu najbestidnijih huligana koje sam ikada...

– U pitanju je jedan krupan čovek, jedan mršav i jedan kepec sa ožiljkom na bradi? – prekide ga Holidej nervozno.

Halet ga zabezeknuto pogleda.

– Otkuda znate, Holideje? Da niste bili ovde zaključani pomislio bih da...

Dok podiže ruku.

– To su Tejberovi momci. Onaj krupni se zove Brent Džordan, mršavi je Majk Hardin, a najgori od svih je ke-

pec koji se zove Al Melston. Prepređen je i podmukao kao rakun, a ujeda poput zmije otrovnice, uglavnom u mraku. Bilo bi najbolje da me pustite odavde, šerife, pa da zajedno krenemo u salun.

Mičel Šeridan se zamislio. Kada se prihvatio šerifске značke, nije ni slutio da će se suočiti sa ovakvom opasnošću. Njegovo nespokoјstvo još više su pojačale Haletove reči.

– Uradiš šta hoćeš, Šeridan, ali moraš da ih očistiš iz grada. Takvi nam ovde nisu potrebni.

– Oho, priča koja se stalno ponavlja – dobaci Holidej podsmešljivo. – Časni građani traže da šerif opravda svoju platu. Naravno, ni na kraj pameti im nije da mu pruže podršku.

Halet se izbeči.

– Ne aludirajte na mene, Holideje. Ja imam svoj biznis i vodim ga časno i pošteno. Nisam dužan da se tučem sa huljama i pritom možda izgubim glavu. Imam preča posla.

– Zaista? A zašto su drugi pozvani da izlažu svoj život opasnosti? – umešala se Helen.

Holidej joj je odgovorio umesto Haleta.

– Hoćeš da znaš zašto, Helen? Video sam mnogo ovakvih gradova i mnogo puta sam se sudario sa ovakvima kao što su Tejber i njegova banda. Građani počnu da puze čim takve hulje ciknu na njih. Na sreću, uvek se nađe neki ludak kome su red i zakon važniji od sopstvenog života.

– I baš vi ste taj, Holdeje? – dobaci Halet podsmešljivo.

– Naravno da jesam, bilo to vama smešno ili ne. Dakle, ako vam je dobrobit ovog grada na mestu, posavetujte šerifa da me pusti. I sami vidite da ne može sam i da mu je neophodna pomoć. A nas dvojica bi mogli da ih sredimo.

Vlasnik saluna je nekoliko časaka zbunjeno zurio u Holideja, a onda upitno pogledao Šeridana. On je zabrinuto ćutao, očigledno ne znajući kako da postupi. Ako bi sada pustio Holideja i pozvao ga u pomoć, priznao bi tako da je nedorastao svom pozivu i nesposoban. Sa druge strane, Holidej bi ispao junak, spasilac od čije dobre volje i nekoliko poteza zavisi sudbina celog grada. A on je takvu ulogu želeo samo za sebe, bez obzira što je strepeo od narednih događaja. A onda je pogledao u Helen i doneo odluku za tren.

– Rekao sam da to ne dolazi u obzir – kazao je odlučno.

– Mislim da ste nepromišljeni, Šeridan. Jer, sa Tejberovim pajtašima nije lako, oni imaju svoje trikove.

– Kakve trikove? – upita šerif zabrinuto.

Dok se okrete prema Haletu.

– Da li su rasterali goste iz saluna?

– Jesu. Neke su izudarali, a ostali su klisnuli. Razbili su mi ogledalo i polupali mnoštvo čaša i flaša.

– Uobičajen trik – prokomentariša Holdej klimnuvši glavom. – Tako

stvore gužvu zbog koje šerif mora da intereveniše, zar ne? Nezgoda je u tome što će ga oni čekati u zasedi.

Rendal Emeri je u međuvremenu prišao zidnom ormanu i uzeo pušku.

– Tata, šta to radite? – upitala je Helen zabrinuto.

– Mičel je moj prijatelj i naš šerif. Neko mora da pođe sa njim da mu pomogne.

Čuvši to, Halet je počeo da uzmiče. Kada je došao do ulaza, nervozno je osmotrio ulicu.

– Biće bolje da požuriš, Šeridan. Ja ću poći da prikupim ljude koji će pomoći – dobacio je i hitro šmugnuo u mrak.

– Taj se neće vratiti, šerife – donaci Holidej podsmešljivo.

Mičel Šeridan je to znao, baš kao što je znao da Rendala Emerija neće povesti sa sobom. Zato se okrenuo prema starom i rekao – Hvala što ste voljni da pomognete, ali ne želim da vas mešam u ovo. Ako baš želite nešto da doprinesete, ostanite ovde i čuvajte zatvorenika. Naravno, pretihodno otpratite Helen do kuće.

– Za tako nešto nemam vremena – odvratio je Rendal.

Šeridan je shvatio da je stari u pravu i to ga je još više uznemirilo. Zamišljeno je odmerio Holideja i upitao – Zna li još neki njihov trik, Holideje?

– To je teško reći odavde pošto sve zavisi od situacije. U svakom slučaju, znajte da svi neće biti na jednom me-

stu. Čekaće da vas uhvate u unakršnu paljbu.

Šerif klimnu glavom izražavajući tako svoju zahvalnost. U tom trenutku osetio se posramljenim jer mu je čovek koga je smatrao konkurentom na neki način pomagao. Ipak, stisnuo je zube i pošao napred.

Helen je krenula za njim.

– Mičele, zašto ne prihvatite pomoć?

– Već sam vam rekao šta je moja dužnost – promrmľjao je promuklim glasom i spustio ruku na kvaku.

– Ova svet je pun budala, Šeridan. Mogu da kažem da ste vi jedna od njih.

– Možda – odvratio je ovaj zamišljeno i izašavši na ulicu zatvorio vrata za sobom. Podigao je glavu i na drugom kraju ulice ugledao Dajsa Haleta kako zamiče u nečije dvorište.

* * *

Dok je kresnuo šibicu i zapalio cigaru. Šum Šeridanevih koraka uskoro je zamro i on rezignirano pomisli kako je svaki taj korak bio korak bliže smrti. Jer istoga trenutka kada završe sa šerifom, banditi će se ustremiti na zatvor. Ovako nenaoružan bio je prinuđen da čeka kao bespomoćna žrtva; svaki izgubljeni sekund bio je, u stvari, veoma dragocen. Pogledao je u Helen, a zatim se obratio starom Emeriju:

– Želite li dobro svojoj snahi, mister Reji?

– Naravno – odvratio je stari nabusito.

– Onda me pažljivo slušajte. Banditi traže mene jer su dosad već čuli da sam ja likvidirao braću Tejber. Nije važno što je to netačno, jer njih istina i ne interesuje. Dakle, čim srede šerifa doći će ovamo i ubiće me kao psa. Neću sada da pominjem kako će se obračunati i sa vama, a svoj gnev će sigurno iskaliti i na Helen. Zato ću nešto da vam predložim – rekao je i dodirnuo bravu na vratima. – Sve što treba da uradite je da otvorite ova vrata i pustite me dok još ima vremena. Za uzvrat vam obećavam da ću otići u salun i zauvek srediti tu žgadiju. Dođuš, moguće je da oni srede mene, al i to je bolje od ovog čekanja. Kada to bude završeno vratiću se ovamo ili... ili će me odneti na groblje.

Helen je sa nadom pogledala starog koji je bio strahovito zbunjen.

– Kako bih to mogao? – procedio je u nedoumici. – To bi... to bi bio prestup, zar ne? Vi ste uhapšeni i bez obzira što verujem u vašu nevinost...

– Čoveče, ne gubimo vreme pošto je svaki sekund dragocen! – prekinuo ga je Dok žurno.

Helen je prišla starom i uhvatila ga pod ruku.

– Tata, učinite ono što traži. Uverena sam da je to jedini način da se sve dobro završi..

Holidej ju je pogledao: da li zbog posebnih okolnosti ili nečeg drugog, shvatio je da je obožava. Ona je zaista

bila najdraža žena koju je upoznao, jer je pored lepote posedovala izvanredan duh i inteligenciju. Pitao se da li bi, ako bi mu se pružila šansa da počne novi život, pokušao sreću sa njom... U tom trenutku bio je sklon da na takvo pitanje da potvrdan odgovor.

– Treba samo da priđete stolu i dodate mi ključ iz fijke. Ja ću uraditi ostalo – dobacio je tiho. – I dajem reč da ću se vratiti u zatvor... ako preživim.

Emeri je stajao kao oduzet i grčevito razmišljao. Pokušao je nešto da kaže ali nije uspeo. Zato je odluku umesto njega donela Helen. Zagrizla je donju usnu i u nekoliko koraka došla do stola, izvadila svežanj ključeva i žurnim korakom dotrčala do vrata ćelije. Dok je zgrabio ključeve i u dva pokreta otključao vrata. Praćen ukočenim Emerijevim pogledom, prišao je stolu i iz donje fijke izvadio svoj kolt sa drškom od slonovače. Pripasujući opasač, potrčao je prema vratima i dobacio – Vратиću se.

U kancelariji je odzvanjao samo odjek njegovih koraka u trku.

Onda se sve utišalo.

* * *

Dajs Halet je odjurio do Remija Forsajta koji je bio u malenoj prostoriji iza dućana. Opuštenih ruku sedeo je na stolici i hladio glavu krpom nato-pljenom hladnom vodom.

– Sto mu muka, šta te je to udarilo, Remi?– zapitao je.

– Trojica zlikovaca, Dajse. Upali su ovamo da kupe metke, a onda počeli da se raspituju za braću Tejber. Kada sam im rekao šta se desilo, oni su me udarili.

– Kažeš da su bila trojica? Jedan mali sa ožiljkom na bradi, jedan...

– Da baš oni, Dajse. Taj mali me je udario drškom pištolja po glavi i ako ga još jednom negde sretnem ja ću... ja ću ga ubiti.

– Naravno da hoćeš, Remi, naravno da hoćeš... – promrmljao je Halet, bez pozdrava izašao napolje i pohitao preko ulice u nameri da potraži Stjua Mulinsa i Henka Kartera i pozove ih u pomoć.

Kartera je zatekao kako vezuje pu-zavicu na verandi ispred kuće. Kada mu je Halet žurno objasnio šta se desilo u salunu, on je bez reči uleteo u kuću i brzo izašao noseći neku staru pušku u ruci.

Pošli su ulicom koristeći se senkom i spazili Šeridana koji je baš tada zavio za ugao i ušao u ulicu koja je vodila ka salunu. Šerif je išao polako kao da ima okove na nogama. Posmatrajući ga, Halet oseti kako mu jeza prožima celo telo. Zato je uhvatio Kartera za ruku.

– Pusti ga neka malo odmakne. Ne bi bilo zgodno da mu se nađemo na putu.

Ostali su tako da stoje u mraku, ne progovarajući ni reč, ali obojica svesni da se može desiti da ih neko pozove u pomoć. Posle otprilike pet minuta pored njih je potrčao neki čovek. Kada

je prošao pored upaljene svetiljke, Halet ga je prepoznao.

– Dok Holidej! Kako je uspeo da izađe iz zatvora? I zašto trči?

* * *

Mada je bio neiskusn u salunskim obračunima, Mičel Šeridan je znao da ne sme nasumce uleteti u kandže trojice ovejanih razbojnika. S krova trgovine preko puta temeljno je osmotrio salun, ali nije video ništa što bi mu koristilo. Napregao se još malo i najzad zapazio jednog od trojice šćućurenog uz podnožje stepenica i... to je bilo sve. Nije mogao da utvrdi gde se nalaze drugi i treći. Još neko vreme je pomno gledao pokušavajući da utvrdi šta ga zanima, ali bez uspeha. I baš kada je hteo da krene, sa svog mesta na krovu ugledao je siluetu nekog visokog čoveka koji je hitao pravo prema salunu. A onda, kada je nepoznati stigao naspram ulaza i zastao da povрати dah, Mičel Šeridan je u njemu prepoznao Doka Holideja. Odmah se zapitao kako je... Ne, to se sada neće pitati jer je stvar razumljiva, pomislio je osećajući kako mu krv udara u glavu. Sa njim je ostao Rendal sa svojom snahom i oni su ga sigurno pustili.

Ljutito je stisnuo pesnice. Šta se ovo dešava, zapitao se. Taj nadmeni kicoš opet hoće da se okiti lovorikama i da mu uzme slavu ispred nosa. Došlo mu je da vikne i da oduška svom gnevu, a onda je njime ovladala trezvenost.

Sa trojicom lupeža teško bi izašao na kraj i zato... Šta mari ako se Holidej umeša? To bi moglo biti veoma korisno; naime, može ga iskoristiti kao mamac i navesti bandite da otkriju gde se nalaze. Kada se te hulje jave i otkriju svoj položaj, on će se naknadno umešati i srediti ih bez muke. A može se desiti da u tom okršaju Dok pogine i tako sve bude rešeno.

Osim toga, sva slava bi pripala njemu, a onda, tu je bila i Helen.

Neka ga, neka ide kada već sam traži vruga, pomislio je Mičel.

Zadovoljno se smešeći, kliznuo je sa krova i našao se na čvrstom tlu.

* * *

Holidej je sačekao pun minut da se izduva, a onda izvukao kolt iz futrole i proverio da li je pun. Srećom, Šeridan još nije ušao unutra i verovatno se nalazio negde u blizini. Bio je ipak dovoljno mudar da ne uleti u klopku, ali to je mogao učiniti svakog trenutka i poginuti kao budala.

Na neki način za njega bi to bilo povoljno, jer ne bi bilo nikoga ko bi mogao da ga optuži za ubistvo Dodža Tejbera koje ionako nije ni počinio. Bila bi to ruka pravde koja bi ispravila greške nesavršenih ljudi.

Ipak, nešto mu nije dozvoljavalo da se opusti i tok misli mu skrene na nešto drugo. Iako je grešio, Mičel Šeridan je samo vršio svoju dužnost. Sada su protiv njega stajala tri okorela zli-

kovca što je bio razlog više da zane-
mari nepravdu koja mu je učinjena.
Morao je pomoći Šeridanu, a posle
će videti. Možda će događaji krenuti
tako da se prava istina sama otkrije.

Vratio je kolt u futrolu i napravio još
nekoliko opreznih koraka, pokušava-
jući da odgonetne gde bi banditi mogli
biti. Pošto je poznavao unutrašnjost
saluna, pretpostavio je da je jedan si-
gurno sakriven pored stepenica, drugi
negde na suprotnom kraju prostorije,
vrlo verovatno iza velikog stuba. Što
se tiče trećeg... on je mogao biti bli-
zu sporednih vrata ili negde u blizini
šanka. Sa tih pozicija mogli bi „uhva-
titi” u unakrsnu vatru svakoga ko bi
se pojavio na ulaznim vratima.

Naravno, on nije nameravao da uđe
tim putem.

Lagano je izvukao revolver iz fu-
trole, duboko udahnuo i punom brzi-
nom potrčao ka salunu. Došavši do
leptir vrata, zastao je delić sekunde
i ispalio hitac u petrolejku na tava-
nici. Staklo je prsnulo, u prostoriji
je zavladała tama, a onda su kroz
mrak bljesnula tri sjajna plamička.
Odjeknula su tri pucnja, jedno tane
je ogrebalo Holideja po ramenu, a
još dva su se zarila u leptir vrata pre
nego što je Dok odskočio do obli-
žnjeg prozora i grunuvši kroz staklo,
upao u mračnu prostoriju. Po seća-
nju pretpostavljajući odakle je pucao
jedan od bandita, u magnovenju je
ispalio jedan hitac u tom pravcu, a
zatim se zgrčio pored šanka.

Hitac je bio ispaljen nasumce, ali je
kroz prasak pucnjeva Dok čuo prigu-
šen krik i šum klizanja tela po zidu.
Ohrabren time, preskočio je šank i
šmugnuo ka drugom kraju praćen
kuršumima ispaljenim iz dubine pro-
storije. U polumraku je ugledao viso-
kog mršavog čoveka koji je posrćući
prešao nekoliko koraka ka sporednim
vratima. U kratkom deliću sekunde
njihovi pogledi su se sreli, a dugajli-
ja je sa naporom podigao revolver da
opali. No, Holidej je ispalio dva metka
i prosto ga sasekao. Dugajlija je za-
stao kao paralisán, a zatim pao licem
okrenutim ka podu.

U tišini koja je zatim zavladała, za-
čuo se jasan glas – Brente, izgleda da
je Majk pogođen!

– Čini mi se da je tako.

– Čini se da ovo nije šerif...

– Naravno da nije. To je Holidej,
poznao sam ga. Ona hulja šerif
izgleda da ga je pozvao u pomoć.
I on je verovatno negde u blizini –
promrmljao je Brent. – Holideje,
pseto, izađi ako smeš – povikao je
posle kraće pauze. – Ako nisi znao,
ovde je Brent Džordan.

Dok je mudro prećutao izazov jer
nije želeo da otkrije svoj položaj. Osim
toga, vreme više nije radilo za bandi-
te. Ako je Mičel bio negde u blizini,
onda je odnos snaga bio dva prema
dva, što Tejberovim momcima nikako
nije odgovaralo. Holidej je očekivao
da će, uplašeni neočekivanim obrtom,
razbojnici za kratko vreme napustiti

bojno polje. I zaista, napeta tišina trajala je samo nekoliko minuta, a onda je jedan od njih progovorio.

– Brente, šta da radimo?

– Ne daj mu da digne glavu dok se ne izvučemo! – dobacio je Brent posle kratkog razmišljanja.

Holidej je začuo bat koraka u trku istovremeno sa praskom revolvera; nekoliko metaka zarilo se u šank i police na zidu razbijajući čaše i flaše. Za tren je izvirio iza šanka i ugledao Brenta kako trči prema drugom kraju saluna. Onda je, ne nišaneći, ispalio dva hica.

Brent je istrčao na zadnja vrata, a odmah za njim i Al.

Dok je ustao i potrčao za njima. Došavši do zadnjih vrata, zastao je i oprezno provirio. Koraci su se udaljavali niz ulicu, a iza obližnje ograde neko je za njima ispalio dva hica. Mičel, pomislio je Dok i začuo još dva hica ispaljena sa istog mesta, ovaj put na razbojнике koji su već uzjahali konje i krenuli.

Dok je rukom obrisao znojavo čelo i naslonio se na zid.

Opasnost je prošla.

Prošlo je nekoliko teških minuta. Mada je u životi bio u mnogim čudnim i teškim situacijama, još nikada nije doživeo da iz zatvorske ćelije ode pravo u okršaj. I pored svega je uspeo da ostane živ! Ostavio je nepoznatog strelca da za beguncima ispali još nekoliko hitaca, a onda se vratio u salun. Kresnuo je palidrvce i zapa-

lio fitilj petrolejke koji je planuo dimljivim plamenom. Žućkasta svetlost obasjala je prostoriju i samo nekoliko trenutaka kasnije unutra se ušunjao Dajs Halet. Zašavši iza šanka, izvadio je iz jedne fioke rezervno staklo za svetiljku i pažljivo ga namestio. Tek tada se obratio Holideju – Jeste li ih sredili, mister?

Dok nije odmah odgovorio. Prišao je kraju šanka gde je ležao nepomični Majk Hardin i pažljivo ga odmerio.

– Mrtav je – rekao je uspravljajući se. – Ako se ponovo vrate, mislim da će šerif moći da izađe na kraj sa njima – kazao je. – Naravno, ako mu pomognete – dodao je i pogledao u Haleta. Zatim se okrenuo i izašao iz saluna pre nego što je Mičel Šeridan ušao unutra. Sada, kada je deo posla bio obavljen, nije imao razloga da čeka šerifa. Zato je bez premišljanja krenuo prema zgradi zatvora.

Ugledavši ga na vratima, Helen mu je potrčala u zagrljaj.

– Oh, dragi, živ si! – povikala je i bacila mu se u zagrljaj.

On ju je pomilovao po kosi.

– Imao sam sreće, za sada. I kao što vidite, održao sam reč – dodao je obraćajući se starom Rendalu. Zatim je blago odgurnuo Helen i ušao u ćeliju.

– Sada me možete ponovo zaključati i savest će vam biti mirna.

Stari Rajli je nešto promrmeljao i pošao za Holidejem. Tek što je ključ u bravi škljocnuo, na vratima se poja-

vio šerif Šeridan, bled i pun pritajenog gneva. Jer, ono čemu se potajno nadao nije se ostvarilo i pored svih njegovih nastojanja. Naime, Holidej ne samo što je ostao živ, već je s pravom mogao sebi pripisati najveći deo zasluge za proterivanje lupeža iz grada. Osmotrivši prisutne ispod oka, prišao je vratima ćelije i proveo da li su zatvorena. Zatim se obratio Emeriju – Učinili ste nedopustivu glupost, mister Emeri. Srećom, sve se dobro završilo i sve je prošlo bez posledica. No moglo je biti i drugačije, a u tom slučaju biste odgovarali za vaš prestup.

– Ništa strašno, Šeridan – odgovorio je Holidej umesto Rendala. – Kao što vidite, opet smo na početku, sa nekim malim razlikama. – Kako se završilo? – zapitao je.

– Jedan je mrtav – progundao je Šeridan. – To znate i sami.

– Znate li ko je taj? – zapitao je Dok gledajući Rendala koji je stavljao pušku u zidni ormar.

Mičel je odmahnuo glavom.

– Ne, nisam imao mogućnosti da ga pitam. Rekao bih da je to onaj mršavi, motkasti.

– Majk Hardin – dobacio je Holidej zadovoljno se osmehnuvši. – Hardin je bio najopasniji, a odmah iza njega je grdosija Brent Džordan. Mada je sa dvojicom lakše izaći na kraj nego sa trojicom, opasnost nije prošla. Oni će ponovo doći, samo sada na drugi način.

Mičel se okrenuo prema njemu.

– Isprašio sam ih i naterao u bekstvo.

Holidej je prikrio podsmeh. Šerif je pripisivao sebi i zasluge koje nisu postojale samo da bi zadivio Helen. No, pošto nije hteo da mu kvari posao nije rekao ništa niti je pokazao da zna pravu istinu.

– Da, služi vam na čast što ste tako uspešni. Ali, ne treba se zavaravati. Sada kada su Hič i Dodž Tejber mrtvi, Brentu Džordanu i Alu Melstonu nije ostalo ništa nego da pokušaju da se osvete onima koji su ih izbegavali. Hič i Dodž su bili njihov mozak. Zato će sigurno nastojati da se osvete, mada sledeći put neće sedeti i čekati.

Mičel oseti kako mu se niz leđa sliva hladan znoj. Nije smeo dopustiti da Helen misli o njemu kao o kukavici. Stisnuvši zube prišao je rešetkama i neko vreme ozbiljno odmeravao Holideja.

– Pa lepo, sada ćemo mi sesti i čekati ih, zar ne, mister? Bilo bi najbolje da pre toga malo odspavamo – kazao je, a onda se okrenuo prema Emeriju.

– Mislim da biste mogli sada da pođete kući. Postaraću se da se Holideju prilikom suđenja uzme u obzir okolnost što mi je pomogao u proterivanju bandita.

Ne znajući šta da odgovori stari je neodlučno ćutao dok je Helen pošla prema rešetkama. No, Mičel joj je tobože slučajno preprečio put.

– Ako vam nešto bude trebalo, samo mi javite i ja ću doći – rekao je tiho.

– Pet milja nije nikakvo rastojanje.

Helen je samo podigla glavu i okrenula se. Onda je uhvatila starog pod ruku i krenula napolje. Na vratima je za tren zastala i dobacila preko rame – Doći ću opet, Dok – kazala je, a onda izašla u noć.

Mičel se vratio do pisaćeg stola i sa uzdahom se skljkao u stolicu. Uzdahnuo je glasno nekoliko puta kao neko koje prešao dug put sa teškim teretom na plećima.

– Ako budete ovako sedeli i čekali oni će vas sigurno ubiti, šerife – rekao je – i moram priznati da mi to ne bi bilo preterano krivo. Nevolja je u tome što bih posle i ja dobio svoje. Prokletstvo, šta mislite da se sada zbiva u njihovim glavama?

– Oni su u bekstvu i cilj im je da pobegnu.

– Cilj im je da pobegnu samo toliko da bi vam izmakli iz ruku, ali ja tvrdim da će se veoma brzo vratiti.

Posle manje od četvrt sata dvojica konjanika su u trku dojahali niz ulicu, zaustavili se u mraku ispred zgrade zatvora i kuršumima izrešetalili zidove i prozore šerifove kancelarije. Šeridan je bio primoran da se baci na pod, a Holidej je kliznuo pod ležaj. Pucnjava je trajala nekoliko sekundi, a potom su se konjanici udaljili.

– To je bio samo prvi napad – dobio je Dok izašavši iz zaklona. – Uveren sam da će ih biti još, šerife. Naravno, neće odustati pre nego što nas obojicu ne izmuče i izlude.

Šerif nije rekao ništa, ali je posle nepunog sata napad ponovljen. Tom prilikom on je istrčao na zadnja vrata i zapucao. Naravno, to je bilo kao da puca za duhovima. Tek tada je, vrativši se unutra, shvatio šta je Holidej imao na umu kada je govorio o iscrpljivanju.

Sutra ujutro moraće da imenuje jednog ili dva pomoćnika dok ne reši problem Tejberove bande. Onda će sigurno biti mirniji. U svakom slučaju, ta zbrka neće dugo trajati, zaključio je. Najduže do završetka Holidejevog suđenja.

A kada sve bude gotovo neće biti nikoga ko će mu stajati na putu do Helen Emeri.

IX

Mičel je zaključao zadnja vrata na zgradi, stavio ključ u džep i proverio prozore. Uveren da je sve osigurano, izvukao je revolver iz futrole, otključao Holidejevu ćeliju i pokretom ruke mu dao znak da izađe.

Glatko izbrijan, u čistoj košulji i urednom odelu koje mu je za dobru napojnicu tog jutra očistio i ispeglaio hotelski momak, Holidej je više ličio na poslovnog čoveka koji ide na sastanak nego na uhapšenika koga vode na sud. Bio je potpuno miran, čak bi se moglo reći raspoložen. Naime, prethodnog dana je video Helen i od nje čuo da raspoloženje ljudi u gradu ide njemu u prilog.

No, kada je video mnoštvo ljudi okupljenih na ulici, osetio je kako ga obuzima napetost.

– Nisam siguran da ćemo stići do sudnice, Šeridan – dobacio je tiho.

– Možda su Džordan i Melston negde u blizini.

Šerif se nezadovoljno namrštio. I nemu se nije svidelo što se napolju okupila tolika gomila. Trebalo je ići glavnom ulicom pored saluna, a zatim kroz centar, bolje reći, trgovački deo gde je uvek bilo puno građana, konja i kola. Trebalo je hodati više od pet – šest minuta.

– Nemam izbora, Holideje. Učiniću sve da vas zaštitim od eventualnog napada, ali setite se da ste se sami uvalili u ovu nezgodu.

– To nije tačno jer nisam ubio braću Tejber. Koliko puta to treba da vam ponovim?

– Meni nije potrebno, recite to poroti – odgovorio je Šeridan kratko i lagano gurnuo Doka ispred sebe. Još jednom je pogledao mnoštvo ljudi na ulici i odmah pored trema primetio Dajsa Haleta i Remi Forsajta.

Kada su stigli naspram njih Halet je pokušao nešto da kaže, ali šerif je samo podigao ruku i blago gurnuo Doka napred.

– Ne treba obraćati pažnju niti slušati bilo čije komentare. Što pre se sklonimo sa ulice, utoliko bolje za oboje – procedio je i ubrzao korak. Odahnuo je tek kada su ušli u sudnicu u kojoj je vladala prilična galama tako da je

iskusnom sudiji Mopsu trebalo nekoliko minuta da zavede red.

Posle čitanja optužnice i iskaza svedoka Holidej je mirno ustao i jasnim, odlučnim glasom izložio istoriju događaja u Fort Bentonu koji su, ispričani na njegov način, dobili sasvim drugačiji prizvuk. Sve je izgledalo nekako lakše, jednostavnije, a on sam delovao je sigurno i pouzdano.

Posle izlaganja koje je nekoliko puta prekidano glasnim komentarima i uzvicima, sudija Mops je pozvao porotu da se povuče i donese odluku. U istom trenutku vrata sudnice su se širom otvorila i na njima se pojavila ogromna silueta Brenta Džordana. U tom času Al Melston je ušao na bočni ulaz.

Mičel Šeridan ih je primetio i potrčao prema Holideja, ali ovaj se već bacio na pod, iza pulta za svedoke. Kiša kuršuma zarila se u drvene zidove, a šerif se mašio revolvera. U sudnici je za tren oka nastao haos jer su svi pojurili ka vratima. Ipak, nekoliko muškraca je poteglo oružje i pripucalo na bandite koji su bili prinuđeni da se povuku. I kada se Šeridan teškom mukom probio kroz uskomešanu gomilu i izašao napolje, video je kako banditi odmiču niz ulicu. Pažljivo je nanišanio i ispalio dva hica: u prvom trenutku mislio je da je promašio, ali je video kako je Brent Džordan klonuo u sedlu, a Melston mu se približio i pružio mu ruku. Ne zaustavljajući se

obojica su nastavila u punom galopu putem koji je vodio ka brdima.

– Šeridan, uhapšenik beži! – povikao je neko iz gomile.

Okrenuo se na drugu stranu i video da je Holidej uzjahao nečijeg konja i da punom brzinom odmiče ka izlazu iz grada. Odjednom, odnekud je odjeknuo pucanj i Dok se trgao. Šeridanu se učinilo da se uhvatio rukom za bok...

Posle nekog vremena Dok je zategao vođice i zaustavio konja na jednom malom potoku izvan grada da bi pregledao ranu. U žurbi da umakne nije se mnogo brinuo zbog tupog bola, ali je osetio da mu krv natapa košulju. Sada je pregledao ranu i zaključio da nije ništa ozbiljno; naime, tane ga je zagrebalo na mestu gde se završavaju rebra, probilo tkivo i izazvalo krvarenje. Pošto je maramicom sve obrisao, iscepao je košulju i napravio zavoj kojim je pritegao ranu, a onda se brzo spremio i krenuo dalje.

Uskoro je ugledao krov velike zgrade koji se presijavala na suncu i uzdahnuo. Bila je to centralna kuća ranča Emerijevih. Zašavši u šumarak koji je okruživao čistinu na kojoj se kuća nalazila, iznenađeno je pogledao u starog Rendala sa uperenom puškom u ruci.

– Drago mi je što sam naišao na prijateljsko lice – rekao je.

– I ako je bilo više nije – odbrusi stari neljubazno.

Dok iznenađeno podiže obrve.

– Kakva je to promena, Rendale?

– Ona koja je odavno trebala da dođe pošto ja nikada nisam imao sklonosti prema ubicama, a sada ih imam još manje. Nego, otkud vi ovde? Šeridan vas sigurno nije pustio?

Dok je taman zaustio da objasni šta se desilo kada se na vratima pojavila Helen.

– Šta se desilo? – upitala je nervozno. – Da li si dobro?

– Uglavnom, ako ne izuzmemo malu ranu koju mi je nanela neka budala pucajući za mnom dok sam gonio zlikovce.

Rendal Emeri se lukavo osmehnuo i pogledao u Helen koja je pošla prema Holideju.

– Nazad, devojko! Ili još bolje, u kuću. Ne želim da prilaziš ovoj hulji!

Helen ga je zapanjeno odmerila. Za trenutak je zastala, ali nije pokazala želju da ga sasluša. No, stari je uperio cev puške u Doka.

– Ovaj čovek je ubica koji na onaj svet poslao ko zna koliko ljudi. I sada nije važno da li su to bili samo zločinci ili...

– Nije baš tako – prekinuo ga je Dok, ali stari je koraknuo nazad i stavši ispred Helen, odmerio ga sa neskrivenom mržnjom.

– Dosta, Holideje! Ne zavitlavajte me! Ja sam čovek kome je do grla takvih ljudi kao što ste vi! Raznih Tinslija, Tejbera, onih nitkova koji traže vašu glavu i ostalog šljama. A svi ste

isti. Dželati. Ubice! Evo, i sada ste pobjegli iz sudnice...

– Nisam. Tejberovi momci su upali u salu i nastala je opšta gužva. Šeridan i nekolicina su im se suprotstavili i zavladao je kaos. Banditi su pobjegli, a ja sam krenuo za njima.

– Dakle, ipak ste pobjegli?

– Ne. Samo sam preduhitrio odluku suda jer verujem da bi me oslobodili. Šta sam drugo mogao? Čim sam se našao na ulici i ugledao Tejberove ljude kako beže, dograbio sam revolver od čoveka do mene i skočio na prvog konja kog sam našao, a onda pojurio za beguncima. Upravo tada je neko pripucao!

– Taj nije pogrešio – dobaci stari zlobno.

– Ma, jeste li me dobro razumeli? Neko je pucao na mene, a ne na Tejberove bandite!

No, izgleda da Holidejeve reči nisu ostavile nikakav utisak na Rendala Emerija.

– Moja snaha će vam pregledati i previti ranu jer ne želim da umrete na mom ranču. Ali, čim budete sposobni za jahanje odvešću vas nazad u grad.

Holidej ga je pažljivo odmerio. Nešto ovde nije bilo u redu. Šta je stari imao protiv njega? I to tako odjednom...

– Odvešćete me nazad u grad? – ponovio je. – Pored svega što sam vam rekao? A banditi? Pravi banditi koji prvi treba da budu iza brave?

– Naći će se neko ko će ih uhvatiti.

– Hm, ne verujem da ćete time nešto pomoći Šeridanu. Sada je toliko zauzet da...

– Kažite šta god hoćete, ali me nećete navesti da promenim mišljenje, Holideje. Hajde, skidajte tu košulju i ulazite u kuću. Helen će uraditi sve što bude potrebno.

Dok više nije želeo da mu protivreči. Video je da je i sama Helen iznenađena promenom ponašanja svoga svekra pa nije želeo da komplikuje situaciju.

– Vaša slatkorečivost me neće zavarati – dobacio je ulazeći u kuću i posmatrajući kako ga Helen sa pažnjom previja. – Ne verujem nijednu reč od onoga što ste rekli u sudnici!

Oboje za iznenađeno pogledaše.

– Vi ste bili tamo? – upita Dok radoznalo.

Helen je bila zbunjena pa odmah nije ni mogla da nađe odgovarajuće reči.

Stari je odjednom izgubio samopouzdanje, a na licu mu se pojavio zbunjeno, gotovo bespomoćan izraz.

I Helen se namršti.

– Sada tek ništa ne razumem. Tamo ste, dakle, bili, oče?

– Ne, nisam bio, ali sam čuo deo onoga što se zbivalo u sudnici.

– Od koga? – zapita Dok odmah, ne ostavljajući mu vremena da se pribere.

– Od onih koji su bili tamo, dođavola! – odbrusi stari grubo.

– Ja sam otišao iz grada pre manje od pola sata, Emeri – kazao je Dok trudeći se da mu glas zvuči mirno.

Ne sećam se da sam nekoga video ili pored nekoga prošao. Pa ipak, kada sam stigao ovamo vi ste već bili tu. Dakle, jahali ste veoma brzo, mister.

Rendal se ispravio i bez reči ga tresnuo puškom po glavi. Holidej je pao, a Helen je vrisnula trudeći se da dođe do daha.

– Hm, nije on tako loše kao što želi da se predstavi, devojko. Zato ćemo zaboraviti na previjanje jer mu nije ni potrebno. Iz ovih stopa odvešću ga nazad u grad.

Helen je zaustaila da se usprotivi, ali ju je on oštro presekao – Kako ne vidiš da je on obična hulja, isti onakav kakvi su bili Tinsli, Hič Tejber i njegov brat Dodž?!! Svaki takav treba da bude zbrisan sa lica zemlje kako više ne bi nanosio zlo drugim poštenim i mirnim ljudima.

Ustajući, Holidej je dobro čuo njegove reči i počeo da shvata. Rendal Emeri ga je mrzeo baš kao što je mrzeo i sve one ostale koji su baratali revolverima. I onda mu je sinulo: Hiča Tejbera je metkom u potiljak likvidirao nepoznati ubica kao i njegovog brata Dodža koga je smrtonosni kuršum stigao iz mraka. Dakle, moglo bi biti...

Uspravio se razmišljajući šta da učini, a da kod Rendala ne izazove dalje nasilničke ispade.

– Hajde, napolje, samo polako – naredio mu je ne ispuštajući oružje. Kada su se našli pred kućom Holidej ugledao je svog konja koji je mirno stajao i grickao. U magnovenju je sračunao da

mu za beg treba oko desetak sekundi. Zato je počeo da se tetura u hodu praveći se da je omamljen od udarca. Napravio je još nekoliko koraka ne obraćajući pažnju na Rendalov pritaženi podsmeh. Onda je primetio kako se stari okrenuo da nešto kaže Helen i shvatio da je to šansa koja mu se pruža. Munjevito je skočio i levom rukom uhvatio cev puške, a onda je snažnim trzajem oteo iz starčevih ruku. Ovaj se sapleo i pao, a on je ostao da stoji držeći njegovu pušku u rukama.

– Preterali ste, Emeri – rekao je strogo. – Sada ćete naučiti da ne treba dizati oružje... bar ne na prijatelje.

Rendal je ćutao, a Helen je pritrčala da u pomogne. Brzo je ustao, a onda ljutito promrmljao – Ti mi nisi prijatelj...

– Možda jesam a možda i nisam, samo to sada i nije važno. U svakom slučaju, neću dozvoliti da me ubiješ. Helen, pripazi na njega i ne dopusti da se dočepa oružja. Ja moram da idem. Videćemo se uskoro – rekao je, žurno prišao konju i vinuo se u sedlo. Da se osvrnuo, video bi kako je Rendal Emeri gnevno odgurnuo svoju snahu i odjurio u kuću.

Kada je izašao sa drugom puškom u ruci, Dok je već bio van domašaja kuršuma.

* * *

Mičel Šeridan je u glavi ponovo složio kockice događaja i duboko se zabrinuo. Za tako nešto imao je bar dva

dobra razloga: prvo, nije uhvatio Tejberove ljude iako je organizovao poturu i ceo dan proveo u brdima. Drugo, Holidej je uspeo da mu isklizne iz ruku što ga je posebno oneraspoložilo.

Kada se vratio u kancelariji je zatekao Helen Emeri koja mu je odmah ispričala sve o Holidejevoj „poseti” njihovom ranču. Pritom se još jednom zapitala zašto je njen svekar bio tako ogorčen...

– Nikada ranije ga nisam videla takvog.

– Da li je on bio u gradu na suđenju?
– zapitao je Mičel.

– Kaže da nije, ali izgleda da ipak jeste. Rekao je da ne veruje nijednu reč od onoga što je Holidej izjavio na sudu.

Mičel je zamišljeno prošao pored stola i skinuo opasač. Iako je bio mrtav umoran ipak je imao dovoljno snage da složi činjenice onako isto kao što je to uradio Dok na Emerijevom ranču.

– Kuda je Holidej odjahao?

– Ne znam, mister Šeridan. Bila sam u kući i čula kako je moj svekar ludački zaurao. Kada mu je Holidej uzeo oružje, prišla sam da mu pomognem, ali snažno me je odgurnuo kao da me mrzi. Oh, nikada ranije nije bio takav. Šta se desilo sa njim, mister Šeridan?

– Mislim da znam – odbratio je Mičel tiho.

Njegov odgovor je iznenadio mladu ženu.

– Onda mi recite, mister Šeridan, molim vas. Ja ovo više ne mogu da izdržim. Najpre moj muž, onda Bili, a zatim i svekar. I sva ta ubistva koja su se desila... Oh, šta će biti sa nama, sa ovim gradom?

– Grad ću očistiti od šljama, ali... Rendalovo mešanje u moj posao neće mi ni najmanje pomoći. Molio bih vas da ga nađete i da mi ga dovedete.

– Ali zašto? Možda jeste bio surov prema Holideju, ali on je, na kraju krajeva uhapšenik u bekstvu, zar nije tako?

– Nisam više sasvim siguran u to. Ali, molim vas, nemojte me dalje ispitivati jer i sam imam još neke nedoumice – dodao je, uhvatio pod ruku mladu ženu i izveo je na trem ispred ulaza. Od tog dodira krv mu je jurnula u glavu, ali je ipak uspeo da se obuzda.

– Bio bih vam strahovito zahvalan da ga dovedete...

– U redu, pokušaću – odvratila je shvativši da je šerif ozbiljno zabrinut.

– Spremna sam da pomognem i učiniću sve.

On klimnu glavom.

– U redu, drago mi je što je tako. Nego, Helen... misis Emeri, molio bih vas da se prisetite nečega.

– Da?

– Da li možete da se setite gde je bio vaš svekar na dan Bilijeve sahrane. Znam gde je bio Halet, gde se nalazio Forsajt kao i mnogi drugi. Voleo bih

da znam gde je on bio kako bih razve-
jao neke sumnje...

– Sumnje? – ponovi Helen i ljutito ga
odmeri. – Nije valjda da sumnjate na
ovu porodicu koja je toliko stradala?
Eh, to više ne mogu da slušam – do-
dalala je, ljutito se okrenula i udaljila
žurnim korakom.

Nije je zaustavljao niti bilo šta re-
kao. Samo je odmahnuo glavom i vra-
tio se unutra. Sa uzdahom je zagnju-
rio glavu među šake i zamislio se. Sin
Rendala Emerija stradao je od nekog
revolveraša pre nekoliko godina i od
tada stari mrzi sve pripadnike ovog
bratstva. Ranije nije imao priliku da
im se suprotstavi, a sada... ko zna.
Možda je unukova smrt opet rasplam-
sala ugašeni plamen osvete i naterala
ga na akciju. Možda je tada odlučio
nešto da pokuša.

Noć uoči dana kada je Bili sahranjen
mogao je otići do sobe Hiča Tejbera,
hladnokrvno ga ubiti i stići da se pri-
druži poslednjem ispraćaju unuka.
Zato je želeo da zna da li se Rendal
te noći ili jutro odvajao od Helen i ako
jeste, koliko dugo je bio odsutan. Taj
odgovor mu je bio potreban i činilo
mu se da će, ako ga sazna, sve ostalo
lako da uklopi.

Iznenada je podigao glavu jer se na
vratima kancelarije pojavio zabrinuti
Garet Glendajv.

– Tražite li dvojicu nevaljalaca koji
su uneli nemir u ovaj kraj, šerife?

Mičel je skočio sa stolice i posegnuo
za opasačem.

– Ti znaš gde su? – zapitao je.

– Znam gde su bili. Upali su na moju
farmu i... imao sam grdne muke da
sklonim Elizabet.

– Koliko vremena je od tada prošlo?

– Oko jedan sat koliko mi je trebalo
da dojašem do grada. Sreća što sam
sreo gospođu Helen i ostavio svoju
ženu sa njom. A sada idem.

– Gde si se zaputio?

– Pa za njima, gde bih drugde. Samo
ne mogu da shvatim kakvi su ovo lju-
di? Halet, Voters i ostali. Umesto da
su uz vas, bolje reći, da ne staju dok
ne uhvatite bandite, oni se zavukli u
kuće i čekaju. Ja...

– Nema veze –prekide ga Šeridan
oprezno. – Nego, gde ti je konj?

– Napolju.

– U redu. Onda idemo.

* * *

Holidejeva rana nije više krvarila,
ali je glava počela da ga boli. Nije se
iznenadio kada je na mestu gde ga je
pogodio kundak puške napipao čvo-
rugu kao kokošije jaje Izustio je ne-
razumljivu kletvu i naterao konja u
jednu sporednu ulicu, odnosno u dvo-
rište obraslo visokom travom. On sam
se vratio u Fort Benton da uzme svoje
oružje, opremu i konja, ali i da ispriča
svoje viđenje događaja Mičelu Šerida-
nu. Kada to učini otići će iz Fort Ben-
tona. Nije želeo da ima nikakve veze
sa starcem pomahnitalim od mržnje
i gradom koji ne zaslužuje žrtve. Što

se tiče Helen, za nju će u novonastaloj situaciji biti najbolje da novi život počne sama.

Napredovao je lagano i posle nekog vremena je stigao do dvorišta gradske štale i tamo spazio Ganera Ouklija koji je sedeo na nekom sanduku sa neotvorenom bocom viskija pored sebe.

– Hej, vi ste još ovde? – poskočio je momak iznenađeno kada je Dok izronio iz mraka.

– Kao što vidiš jesam, Oukli. Nego, kako bi bilo da gucnem iz te boce?

Mladić je pogledao njegovu okrvavljenu košulju i bez razmišljanja mu pružio bocu.

– Kako da ne. Izgleda da vam je piće potrebno.

Dok je povukao dobar gutljaj, a onda izvadio jednu novčanicu iz džepa i stavio je na sanduk.

– Vidim da ste ranjeni, mister – kazao je Oukli uzimajući novčanicu.

– Rana nije teška, ali mi smeta.

– Izgubili ste dosta krvi. Možda bi bilo dobro da vas previjem.

Opet jedna dobra duša, pomisli Holidej. U stvari, u životu pomoć obično stiže sa one strane sa koje se čovek najmanje nada.

– Naravno, bilo bi mi i te kako potrebno – složio se. – Samo, zaista želiš da mi pomogneš, Oukli?

– Naravno, mister. Jer, onaj koji je bio protiv Tejbera ne može biti loš čovek. I... pretpostavljam da ga vi niste ubili, mister?

– Veruj mi da nisam.

– Naravno, vi ne spadate u one koji bi nekome pucali u leđa. Evo, opet puno pričam umesto da donesem tople vode i zavoja. Imam i neku čistu košulju. Da je donesem?

Dok je klimnuo glavom. Čutao je sve dok mladić nije završio previjanje.

– Oh, ovo je mnogo bolje, Oukli. A sada mi reci na osnovu čega si doneo onaj sud koji si malopre izrekao?

Mladić mu ukratko prepriča razgovor sa Šeridanom i dodade – Odmah sam mu rekao da čovek kao vi ne bi pokušavao da pobjegne.

– I nisam bežao, već pošao za ubicom koji se sakrivao u mraku.

Mladić klimnu glavom.

– Verujem vam. Kasnije sam otišao do štale i sa zadnje strane pronašao tragove. Pripadali su nekom krupnom, starijem čoveku koji jedva da je mogao da ispruži noge.

Holidej se namršti.

– Dodavola, momče! Zašto tako nešto nisi rekao na sudu?

– Nisam ni znao pošto sam sve proverio tek kasnije. Mislim da će i Šeridan odgonetnuti stvar. Iako je tek počeo, uverio sam se da je hrabar i to mi je sasvim dovoljno – kazao je, uzeo fašu i „potegao” dobar gutljaj. – Želite li malo da se odmorite? – zapitao je brižno.

– Pa... ne kažem da ne bih mogao.

– Dobro. Nađite sebi mesto, a ja odoh da kupim još viskija. Dobro... Šta nameravate posle?

– Potraziću Šeridana.

– Pre jedan sat vremena odjahao je sa jednim mladim farmerom koji se zove Garet Glendajv. No, zaista ne bih mogao reći gde su se uputili – dobacio je i nestao u mraku.

Dok se uz kratak uzdah spustio na sanduk u senci. Viski ga je prilično okrepio i više nije osećao nikakav bol.

X

Rendal Emeri je zategao vođice i povukao se u mrak predgrađa sklanjajući se od dvojice jahača koji su projurili pored njega. Gotovo ceo dan je pratio Holidejeve tragove, dva puta se izgubio i na kraju zaključio da će biti najbolje da se vrati u grad jer će se, kako je pretpostavljao, i Dok vratiti u Fort Benton kako bi potražio lekarску pomoć.

Napustio je zaklon i oprezno nastavio. Zastao je kada je u jednom napuštenom dvorištu ugledao osedlanog konja, lagano mu prišao i kresnuvši šibicu, na sedlu ugledao tragove krvi. Zadovoljno se nasmejao shvativši da je bio u pravu i da se Holidej vratio u Fort Benton.

Sada je trebalo samo da ga nađe, pomislio je, ostavio svog konja pored ograde i nastavio pešice. I pored napornog dana nije osećao umorno. Imao je cilj koji je želeo da ostvari i nije nameravao da stane. Bilo mu je važno da sada ne naleti negde na Šeridana, i da koliko – toliko obuzda

mržnju prema Holideju koja je rasla u njemu iz časa u čas. U jednom trenutku se naslonio na neku ogradu kako bi došao do vazduha, a onda oprezno nastavio dalje. Jedini problem mu je bio revolver kojeg je trebalo negde nabaviti.

Prešao je još nekoliko koraka kada mu je sinulo. Uzeće revolvare koji se nalaze u izlogu Forsajtove radnje i tako biti spreman za Holideja.

Šunjajući se glavnom ulicom stigao je do puškareve radnje i razočarano konstatovao da su revolveri nestali iz izloga. Ipak, nije želeo da odustane već je došao do vrata i snažno zakucio.

– Šta mogu da učinim za tebe, Emeri? – upitao je Remi prethodno mu pokazavši da uđe unutra. – Šta mogu da učinim za tebe?

– Treba mi revolver, Remi.

Puškar ga zbunjeno odmeri.

– Treba ti revolver? A kog đavola će ti to čudo, Rendale? Pa nikada ga nisi nosio.

– Nisam, ali mi sada treba.

– Zašto, pobigu?

– Da ubijem jednog čoveka.

– Da ubiješ čoveka? – ponovi Forsajt zaprepašćeno. – Ti?

Rendal se namršti.

– Hoću revolver, vrag te odneo!

Puškar izmaknu jedan korak nazad. Ispod oka je video divlji sjaj Rendalovih očiju i zapazio njegovo teško disanje. Istog trena mu se učini da je rančer jednostavno poludeo pa je hteo

što pre da ga se otarasi. Zato je iz fioke izvadio revolvere Dodža Tejbera i stavio ih pred Rendala. On jedva da ih je i pogledao.

– Ti revolveri mnogo vrede, prijatelju. Pripadali su jednom čuvenom revolverašu.

Stari jedva primetno klimnu glavom.

– U redu. Platiću ti sutra, ne brini – rekao je kratko, okrenuo se i izašao bez reči.

Remi Forsajt uzdahnu. Glava ga je strahovito bolela, pa je dva puta zaključao vrata rešen da toga dana više nikome ne otvara.

* * *

Mičel Šeridan i Garet Glendajv sledili su tragove koji su vodili sa Glendajvovog ranča do kamenitih stena i tu se zaustavili.

– Izgleda da su otišli dalje rekao je Glendajv. – Napustili su našu oblast.

– Tako je.

– Nema smisla ići za njima, Miče. Učinili smo sve što smo mogli.

Šerif je neko vreme razmišljao, a onda pogledao niz put koji je vodio nazad prema gradu.

– Za sada, da. Ujutru bismo mogli skupiti poteru i poći za njima.

– Ne preostaje nam ništa drugo – složio se Glendajv, zadovoljan što novi šerif nije izneverio njegova očekivanja. Bio je otvoren i iskren, neumoran i veoma hrabar što mu se izuzetno dopalo. Ko zna, pomislio je,

možda će u budućnosti i nadmašiti Ostina Džileta.

Okrenuli su konje i uputili se prema gradu.

Glendajv je razmišljao o svoj lepoj ženi sa kojom se upravo venčao, dok se Šeridan pitao kako da navede Helen da mu kaže sve što zna u vezi sa Rendalom. Mislio je da zna odgovore ali je hteo da bude siguran. Ako se pokaže da je u pravu i da su njegove sumnje opravdane, onda će Helen više nego ikada biti potreban oslonac.

Vreme je prolazilo i oni su se u tišini „dohvatili” glavne ulice. Odjednom su stali jer su se začuli revolverске hice.

– Izgleda da dolaze od gradske štale – primetio je Glendajv i još jače zamuznuo konja.

I Mičel je pomislio to isto. Poterao je konja u trk i izvukao revolver iz futrole. Prolazeći pored hotela ugledao je Helen koja je istrčala iz predvorja i potrčala trotoarom. Na njegova dozivanja nije odgovorila kao da ga nije čula.

* * *

Rendal Emeri je proverio koga ima u salunu i nastavio dalje. Pošto mu se učinilo da je u štali primetio neko kretanje, a malopre je video Ouklija koji je u salunu kupovao piće, rešio je da se skloni u zaklon i sačeka da se štalski momak vrati.

I zaista, uskoro ga je ugledao i oprezno pošao za njim. Obrisao je znoj sa čela i čvrsto stegao revolvere sluteći da je na pragu otkrića i osvete.

Zastao je i lepo čuo kako je Oukli ušao u štalu i doviknuo – Jeste li tu, mister Holideje?

– Da, Oukli, tu sam – začuo se Holidejev odgovor. – Šta si saznao, momče? Da li se Šeridan vratio u grad?

– Još nije viđen, mister.

Oukli je nestao sa vidika, a Rendal je na prstima prišao do zida štale. Da, baš sa tog mesta pucao je i ubio Dodža Tejbera. Nije žalio zbog toga jer je ta hulja zaslužila sve najgore.

– Zahvalan sam ti za pomoć, Oukli – čuo je Holideja kako govori. – Možda ću, kada se sve ovo stiša, jednoga dana opet naići ovim putem. Onda ćemo na miru isprazniti nekoliko boca.

– Naravno, mister. Ja ću biti ovde – odvratio je mladić mirno jer ga je iskustvo naučilo da ne mašta o budućnosti.

Rendal je postao nestrpljiv. Ponovo je obrisao znoj sa čela pretpostavljajući da mu se Oukli neće naći na putu. Zato je izašao iz zaklona i stao na osvetljeni otvor vrata sa uperenim revolverom u ruci. Holidej je sedeo na jednom sanduku i pijuckao viski. Odmah ga je ugledao ali to ničim nije pokazao.

No, Oukli je primetio njegov pogled i okrenuo se.

– Emeri!! – povikao je iznenađeno.

– Šta ti tražiš ovde?

Stari odmahnu revolverom.

– Ne mešaj se u ovo, Ganer! Dobar si čovek i ne želim da te povredim!

Mladić je u nedoumici ustao, ne znajući kako da postupi. Video je ubilački sjaj u Rendalovim očima i u trenu se uplašio.

– Očekivao sam vas, Emeri – dobacio je Holidej ostavljajući čašu. – Jeste li došli još nekoga da ubijete?

Stari ga ošinu ljutitim pogledom.

– Ti ne znaš ništa, ubico.

– Oh, znam, znam dosta. Znam da ste ubili Hiča i Dodža Tejbera i da ste pokušali da ubijete i mene posle izlaska iz sudnice. Kako izgleda, vi ste dosta osvetoljubivi, mister.

– Gospode bože! – izusti Oukli zapanjeno.

– Ne treba da se plašiš, mladiću – dobacio je Dok. – Njemu smetaju revolveraši koje okrivljuje za smrt svoga sina i unuka. Ne znam zašto je i mene svrstao među njih...

– Zato što si svinja i prokleti ubica!

– Mister, nemam nameru da vam se pravdam, ali samo hoću da kažem da nikada nisam potegao revolver prvi. Naravno, nisam mogao dozvoliti svakoj hulji, bolje reći, svakom golobra-dom momku željnom slave da me izrešeta! To nijedan normalan čovek ne bi dopustio, a nijedna razumna osoba ne bi mogla da me optuži za tako nešto. Zato bi bilo najbolje da spustite revolver i da lepo porazgovaramo. Mi još uvek možemo biti prijatelji. Vaša

snaha vam sigurno ne bi oprostila još jedan zločin.

– Ne mešaj Helen u to! – povika Rendal besno. – Ne želim da kap krvi padne na njene ruke. Ovo što radim delimično je i zbog nje, jer je izgubila muža koga nije bila u stanju da osveti.

– Ona svakom slučaju ne bi nikome pucala u leđa – rekao je Holidej nastojeći da dobije u vremenu i nadajući se da Oukli neće napraviti grešku i pokušati da osujeti starca. Nije znao koliko može uticati na luckastog starog čoveka, ali pošto mu je život zavisió od toga šta i kako govori, nastavio je sa razgovorom.

To je trajalo još nekoliko minuta, a onda je Rendal pocrveneo i mašio se oružja.

– Ne činite to, Emeri – viknuo je Oukli užasnuto. – Možete...

No, činilo se da je stari pomahnitao. Prvo je pucao u sanduk na kome je Dok do malaočas sedeo, a onda uperio oružje u Holideja. Priteran uza zid, slavni revolveraš je potegao i pogodio starog tačno u grudi.

– Prokletstvo! – promrmljao je vidivši starog kako pada. – Zar baš nigde na svetu neću imati mira?

* * *

Helen je videla Mičela Šeridana, ali nije želela da razgovara sa njim. Zнала je šta on misli o njenom svekru i duboko verovala da nije u pravu. Ali

kada je iz pravca gradske štale začula pucnje, instinktivno je osetila da je u to umešan i Rendal. Zato je pritisnula uši šakama kao da je tako želela da odagna od sebe sve neprijatnosti koje je osećala da slede.

Ipak, čim je ugledala Mičela Šeridana kako žuri prema štali, bez reči je krenula za njim.

Šerif je kao bez daha dojurio do mesta pucnjave, a onda zastao na vratima.

– Nije mi dao izbora – dobacio je Holidej mirno. – Prvi je potegao i počeo da puca kao lud.

– Mogli ste ga i raniti! – povikao je Mičel. – Zašto...?

– Nemojte vikati, Šeridan, to ne dopuštam – odvratio je Dok hladno. – Naravno da sam pokušao da ga ranim, ali on se razmahao ovim revolverima tako da je puka sreća što nije pogodio i Ouklija. Sudbina, mister.

U međuvremenu dotrčala je Helen i uz prigušen krik kleknula pored Rendalovog tela. Kada ga je uhvatila za ruku lagano je otvorio oči.

– Svršeno je... – promućao je. – Umiram i to... to mi je drago.

– Ne smete da umrete – jedva je izustila mlada žena. – Neću to dopustiti.

– Treba da umrem jer sam.. Ubijao sam, a to nisam smeo. Tako nisam ispao ništa... ništa bolji od onih koje sam ubio. Sada se kajem, ali.. Ti se pazi... – procedio je, a onda se zakašljao i izdahnuo.

Helen je počela da plače, a Holidej je pogledao u Šeridana.

– Dugujem vam izvinjenje... – dobacio je šerif tiho. – Sada je sve jasno. Čuli smo priznanje, zar ne Oukli?

– Naravno, šerife – promuca mladić zabezeknuto.

Dok ih je obojicu odmerio, klimnuo glavom simpatičnom štalskom momku i bez reči se udaljio.

* * *

Zraci jutarnjeg sunca probudili su Holideja koji se sa zadovoljstvom protekao, a onda ustao iz kreveta. Bila je to prva noć posle ko zna koliko vremena u kojoj se dobro naspavao, noć puna sentimentalnih sećanja i blage, ali istinske čežnje za Helen koja mu se već uvukla pod kožu. Ipak, kada se obukao sišao je dole, seo za sto u uglu i uz kafu joj napisao nežno i iskreno pismo. Nije tu bilo velikih reči, ali je pre svega naveo da takva žena zasluži boljeg čoveka od večitog lutalice, koji ne može da se skraši na jednom mestu.

Pismo je, uz bogatu napojnicu, dao sanjivom portiru i sa zadovoljstvom

udahnuo svež jutarnji vazduh pun raznih mirisa.

Na stanici diližanse dao je torbu vozaču, a onda se još jednom okrenuo i pogledom obuhvatio Fort Benton. Zatim je ušao u kola i seo na mesto kraj prozora. Prolazeći pored zgrade zatvora ugledao je Šeridana koji je sedeo na tremu zavaljen u stolicu za ljuljanje. Istoga trena Ganer je izašao iz jedne radnje i spazio njegov lik na prozoru.

– Hej, Šeridan – dobacio je mladić – čini mi se da je ono Dok Holdej. Ne znam da li sam dobro video, ali...

– Dobro si video – presekao ga je šerif zadovoljno. – Holidej je upravo napustio grad.

– Zar? Ali... kako? Šta će biti sa Helen?

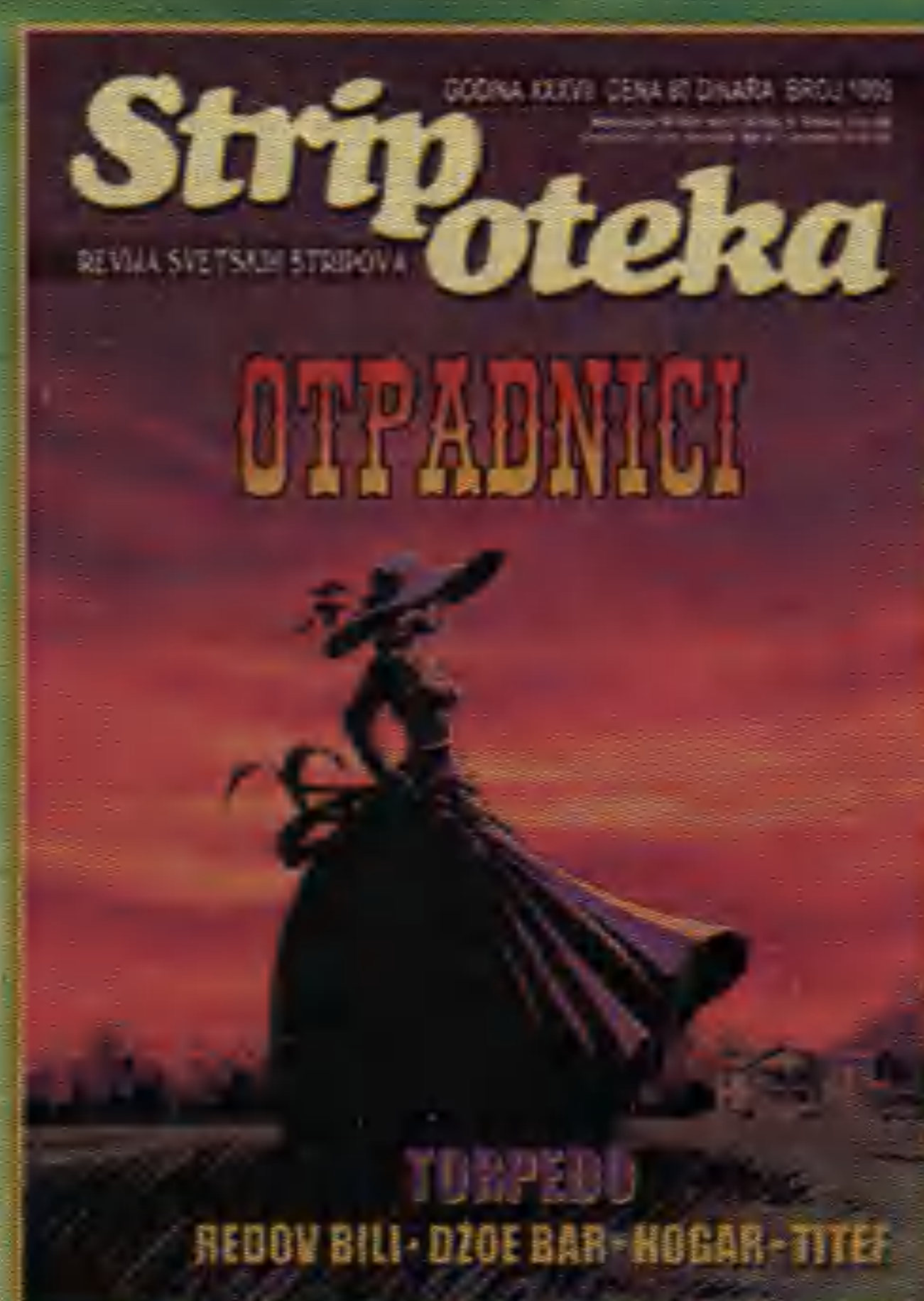
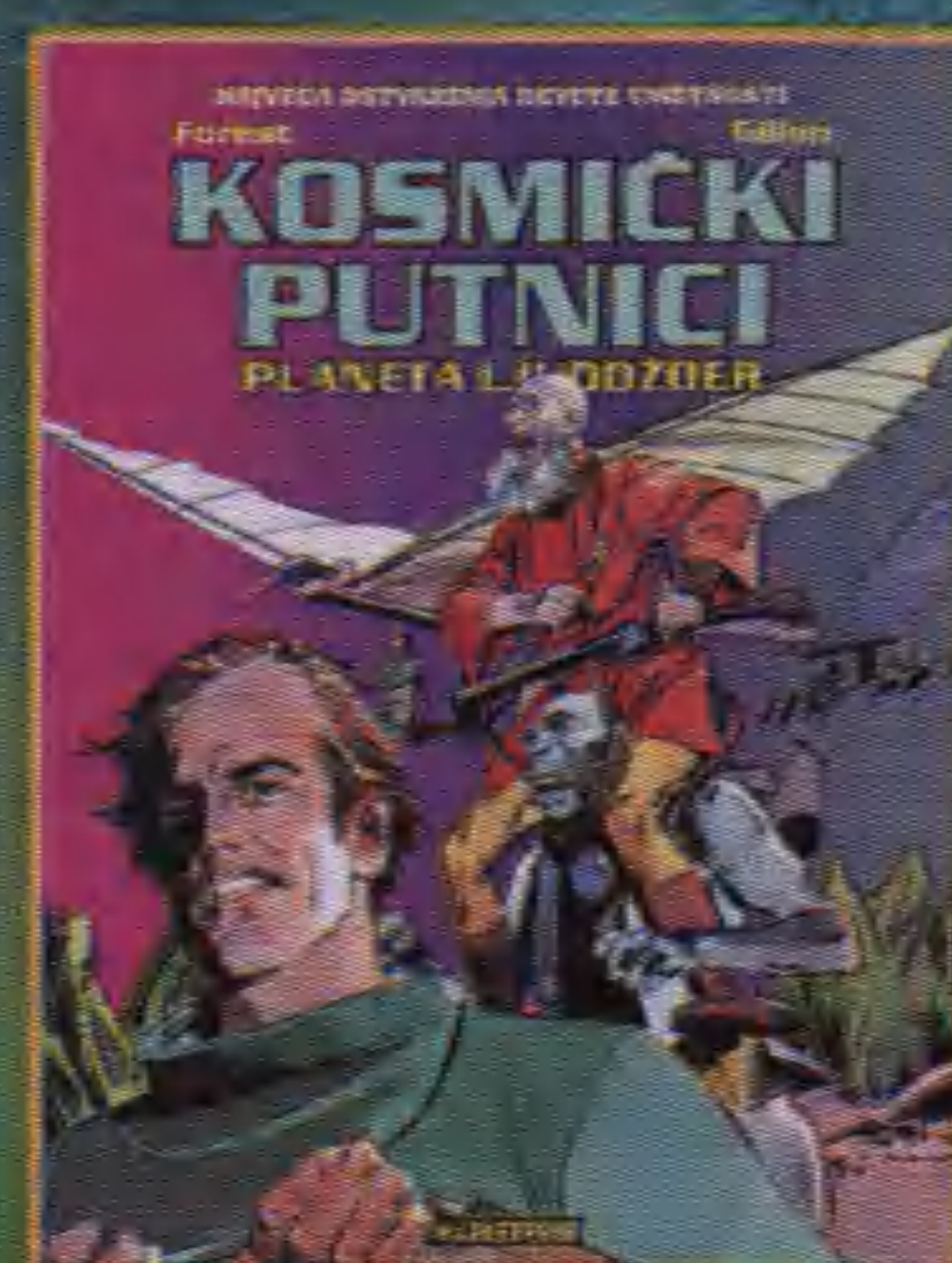
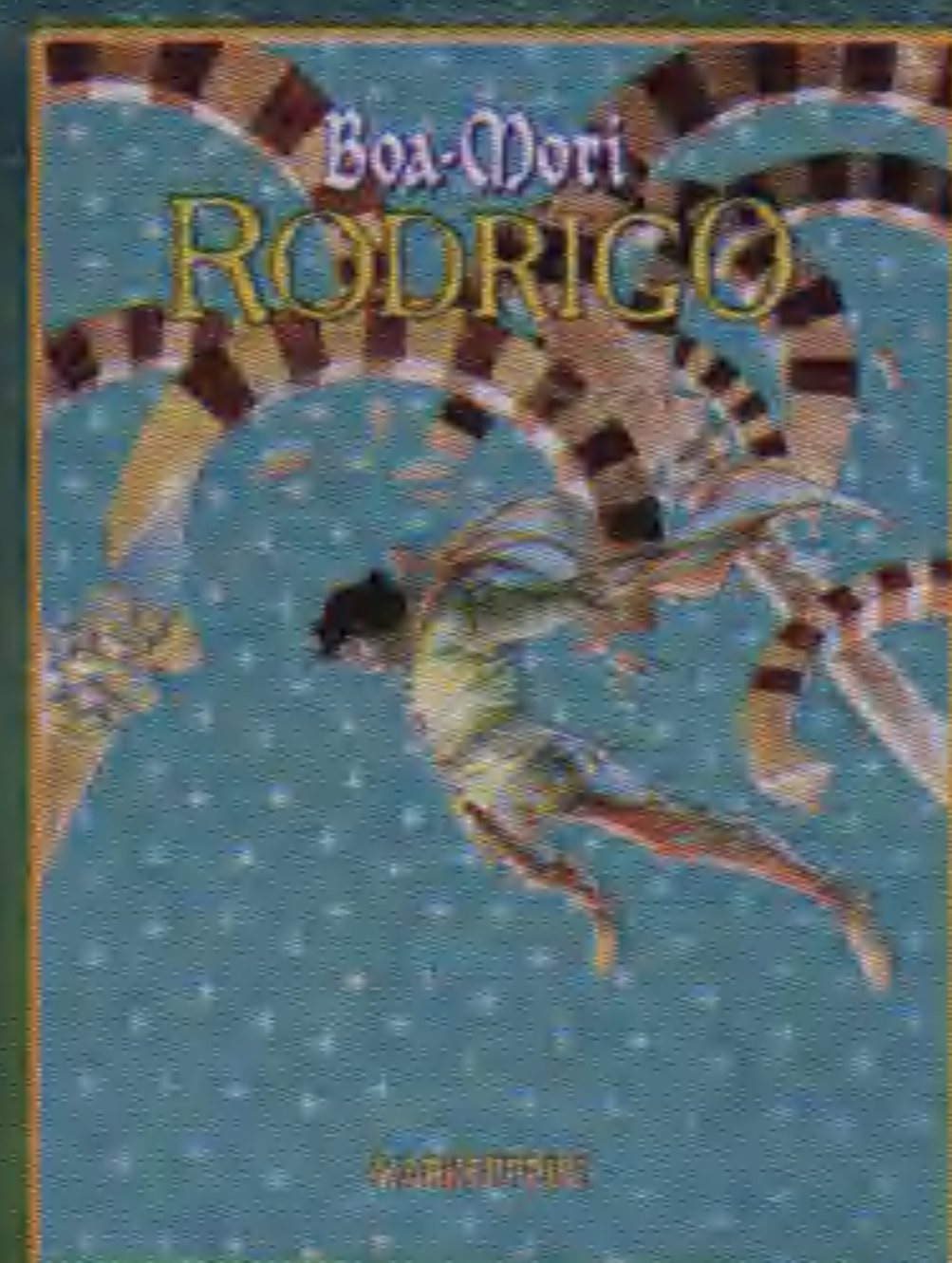
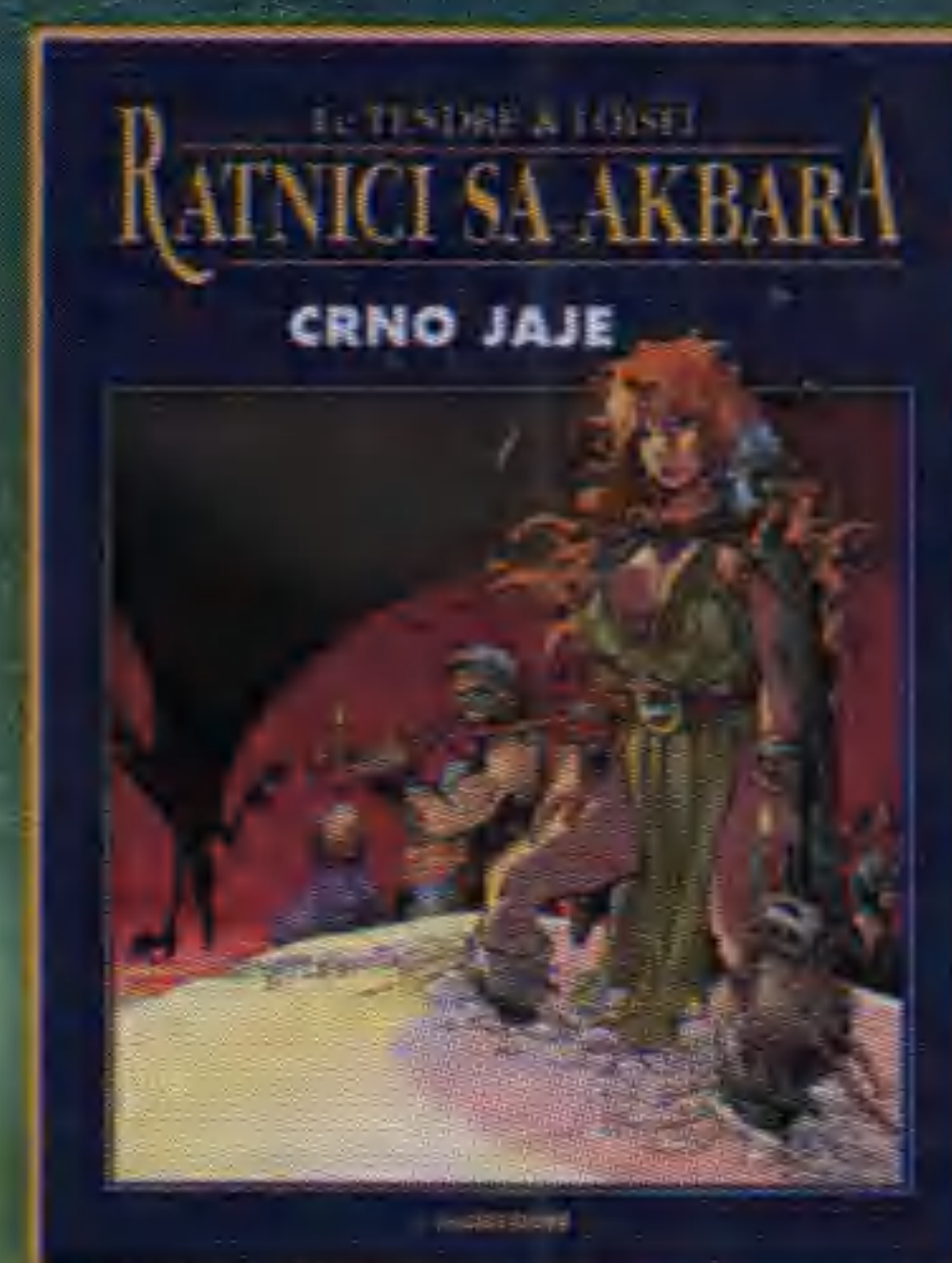
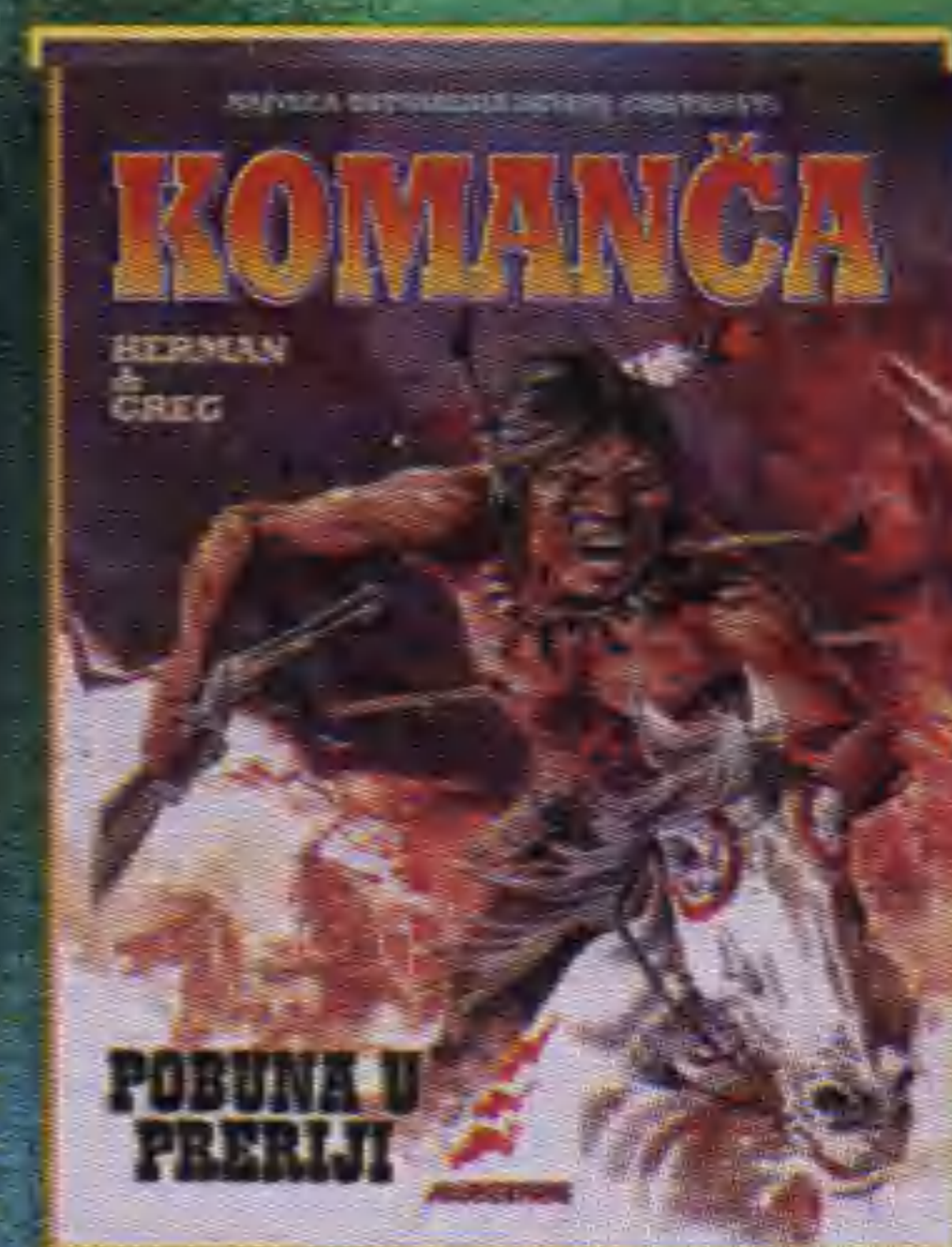
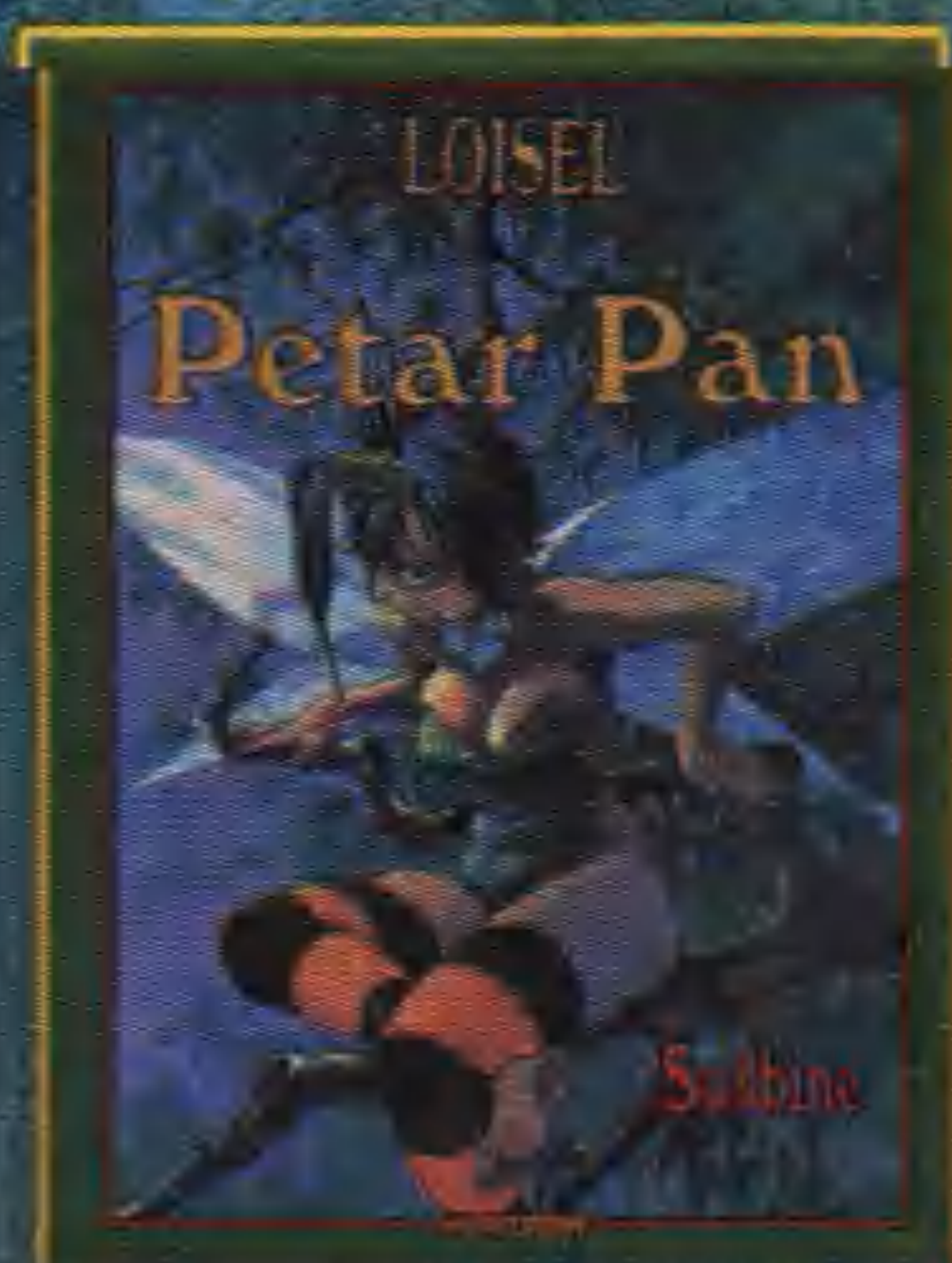
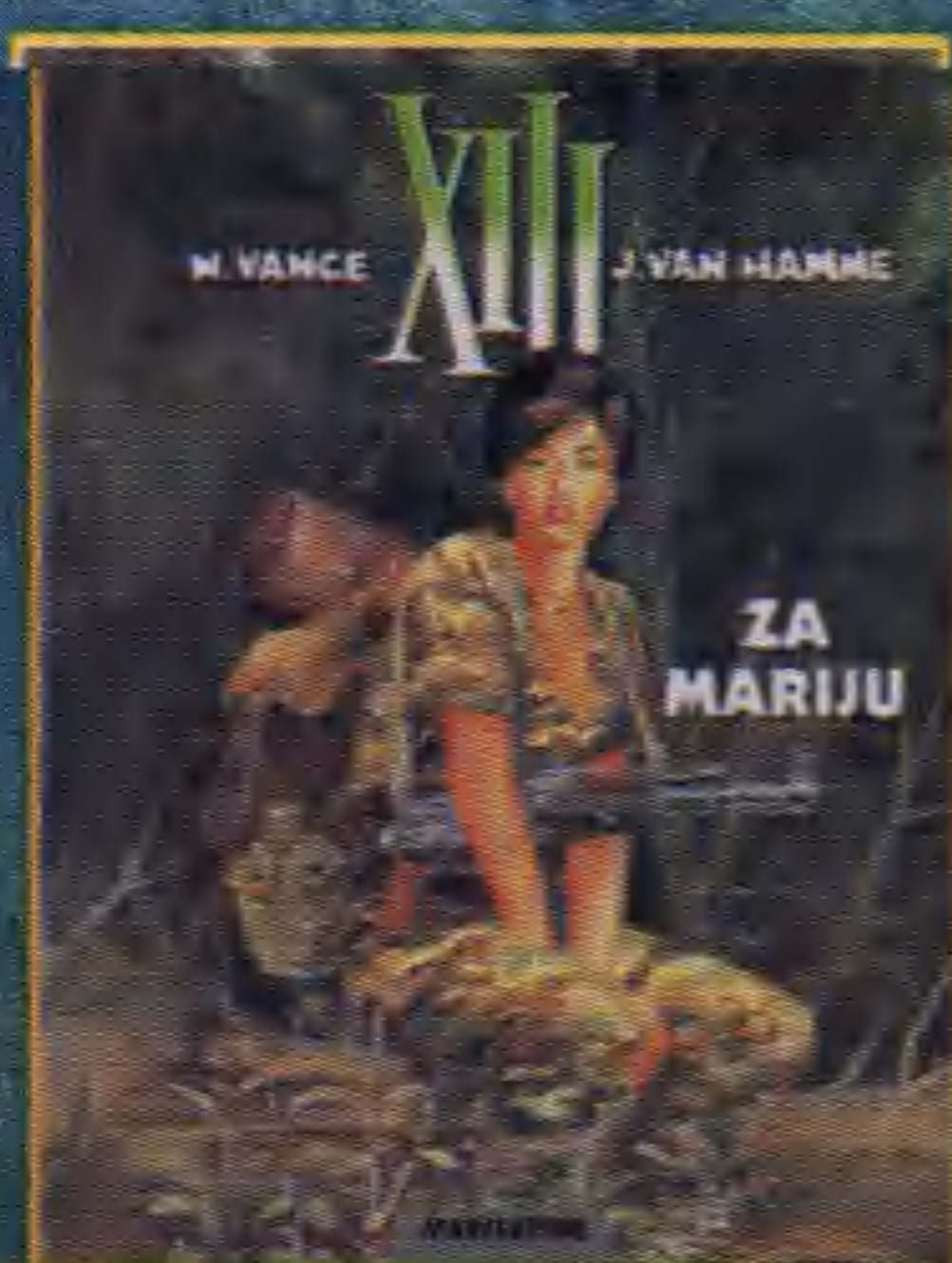
– Kako „šta će biti”? – obrecnuo se Mičel. – Zar misliš da će onakva žena ostati sama... pogotovo sada kada je nasledila Emerijev ranč?

Ganer ga zamišljeno pogleda, a onda kratko klimnu glavom.

– Ne, to se nikako neće desiti, Mičele – dobacio je sa sigurnošću.

– Naravno da neće, momče – zaključio je Mičel Šeridan osetivši kako mu srce brže lupa.

KRAJ

SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00544

9 770353 000002